

A

Luc

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000213356

73,5

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V

C V R A V I T

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I I .

№ 11923
21/12/23

О П Р А

ОТДЕЛ ЛАТИНСКИХ ПИСИМОВ

ТОМ V

ЧАСТЬ I

ГО ПЕТР. ШМИДТ

ИЗДАНИЕ

ИЗДАТЕЛЬСТВО ПРИКАЗА

№ 11923

Δημώννακτος βίος.

Εμελλεν ἄρα μηδὲ ὀκαθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντὰς
πασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγῃ καὶ
μνήμῃς ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερ-
φυᾶ, καὶ γνώμην ἀκρῶς φιλόσοφον ἐκφαίνειν.
λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτικὸν Σώστρατον ἀναφέ-
ρων, ἐν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνας ἐκάλειν, καὶ ὄντο
εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώννακτα τὸν φιλόσο-
φον, ἧς καὶ εἶδον αὐτὸς· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα·
θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώννακτι, καὶ ἐπὶ μήκισον
συνεγεγνόμην. περὶ μὲν ἔν Σωστράτῃ ἐν ἄλλῳ
βιβλίῳ γέγραπται μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθος
τε

Demonactis vita.

Debat ergo neque nostrum saeculum expe-
omnino esse hominum sermone et comme-
moratione dignorum; sed tum corporis ingens
robur, tum animum summo opere philosophum
proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Sostratum
respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, et
putabant esse; et maxime ad Demonactem Philo-
sophum: quos et vidi ipse, et visos admiratus
sum; altero vero, Demonacte, diutissime etiam
sum usus. Ac de Sostrato quidem alio in libro
a me scriptum est, et tum magnitudo illius osten-

Luc. Op. T. V.

A

sa,

τε αὐτῶν, καὶ ἰσχύος ὑπερβολή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαίτα, καὶ ἡ ἐπίπονος I) εὐνή, καὶ τρεφοῖ ὄρειοι, καὶ ἔργα ἔκ ἀπώδαι τῶ ἐνόματος, καὶ ὅσα ἡ λησὰς αἰρῶν ἔπραξεν, ἢ ἑδοποιῶν τὰ ἀβάτα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημόνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφόιν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τότε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὄρωντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτὸς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶ ἡμετέρῃ βίῃ κα-

τόνα

sa, tum excedens prope fidem robur hominis, et subdualis in Parnasso mora, et cubile in gramine, et siluestris victus, et opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per inuia muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima.

2. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut et ille in memoria versetur quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, et iuuenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi

tan-

I. Ἐπίπονος] Valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πύας εὐνή. cubile in gramine. Iensius.

νόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλᾶν ἐκεῖνον, ἄριστον,
ὧν οἶδα ἐγὼ, Φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ἔ τῶν ἀφανῶν,
ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. ἔ μὴν
ἀλλὰ καὶ πάντων τέτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσο-
φίαν ὤρμησεν, ἐκ Ἀγαθοβέλου, μὰ Δί', ἔδὲ
Δημητρίῳ πρὸ αὐτῆ, ἔδὲ Ἐπικτῆτε ἐπεχειράν-
των, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τέτοις, καὶ ἔτι
Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φω-
νὴν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ'
ὁ γὰρ Δημόναξ, ἔχ ὑπὸ τέτων τινός, ὡς ἔ-
φην, παρακληθεῖς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ
ὀρμῆς καὶ ἐμφύτε πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ
παίδων

tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego noui, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscuro-
rum vnus, neque quantum ad dignitatem in re-
publica, neque diuitiarum nomine. Verum
enim vero superior hisce omnibus, atque ad ea
quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad
philosophiam appulit, non Agathobulo profecto,
neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto ex-
citantibus; quibus omnibus quidem vius est, et
insuper Heracliensi Timocrate sapienti viro, et
linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non
ab vlllo horum incitatus, vti dixi, Demonax, ve-
rum a domestico ad honesta impetu; et insito
philo-

παιδῶν εὐδύς κεκλινημένος, ὑπερῆδε μὲν τῶν ἀν-
 θρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων. ὅλον δὲ παραδόξως
 ἑαυτὸν ἐλευθερία καὶ παρρησία διετέλεσεν, αὐ-
 τὸς τε ὀρθῶ καὶ ὑγιῆ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρω-
 μένος, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖσι καὶ ἀκρόσιν παράδειγμα
 παρέχων τὴν ἑαυτῆ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φι-
 λосоφῆν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν ἀνίπτοις γέ ποσὶ, τὸ τῆ λόγῳ, πρὸς
 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγέ-
 νετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν
 ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ πρῶταις ἐκ
 ἐπ' ὀλίγον, ἔδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀκρῶ τῷ
 δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίσατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ
 ἐγεγύμνασε, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο,
 καὶ

philosophiae amore a puero, inde statim commo-
 tus, humana bona omnia despexit, totumque se
 libertati et fiduciae cum tradidisset, ita vixit; re-
 cta cum ipse, sobria, atque experte reprehensio-
 nis vita usus, tum praebens videntibus audienti-
 busque exemplum, suam prudentiam, suamque
 in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus
 haec aggressus est. Sed poetis innutritus erat, ac
 plerisque tenebat memoria, exercebaturque di-
 cendo: tum lectas philosophorum non pauxil-
 lum, neque extremo, secundum proverbum,
 digito attigerat, verum sciebat: corpus vero ex-
 ercuerat, et ad patientiam laborum subegerat.

In

καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσ-
δεᾶ εἶναι· ὡς ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν ἔτι ἑαυτῷ
διαρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τῆ βίῃ, πολὺν ὑπὲρ αὐ-
τῆ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος ἔχεν ἀποτεμνόμενος,
ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτό καταμίξας, ἔπεινύ τι
ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαίρειν· εὐχαι δὲ τῷ Σω-
κράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι,
καὶ τῇ τῆ βίῃ ῥασιῶνι τὸν Σινωπέα ζηλῶν ἔδο-
ξεν, ἔ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς
θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγ-
χανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασιν, καὶ πεζὸς
ὢν,

In vniuersum cura illi, ne cuiuscumque alterius
rei indigeret: adeo vt cum intelligeret, se non
amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, re-
lictō Graecorum optimis quibusque multo, de se
sermone.

5. Philosophiae autem non vnam aliquam spe-
ciem sibi resecurit, sed multis in vnum commi-
stis, non satis declarauit, qua illarum *praeter*
caeteras gauderet. Videbatur tamen Socratis ma-
xime ad familiam se applicuisse, licet habitu et
illa victus facilitate aemulari Sinopensem videret-
tur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent
in deterius mutabat, vt admirarentur ipsum, et
oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eo-
dem quo caeteri victus cultusque genere vtens,

ῶν, καὶ ἔδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος, συνῆν
καὶ ξυνοπολιτεύετο.

Καὶ τὴν μὲν τῷ Σωκράτῳ εἰρωνεῖαν ἔπροσιέ-
μενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μετὰ ἀποφάνων
τὰς συρσίνας· ὡς τὸς προσωμιλήσαντας ἀπιέ-
ναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγενεῖς, μήτε
τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
ἡπαντοίως δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένης, καὶ κοσ-
μιωτέρως παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερος καὶ πρὸς
τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γὰρ ὠφθῆ κεκραγῶς, ἢ ὑπερ-
διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, ἔδ' εἰ ἐπιτιμῶν
τῶν θεοῖ, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθή-
πτετο, τοῖς δὲ ἀμαρτάνεσι συνεγίνωσκε, καὶ
τὸ

communis, ne pauxillum quidem tumidus, ver-
sabat priuatim et publice cum omnibus.

6. Socratis quidem illam dissimulationem non
admittens, sed plenam Attica quadam gratia con-
suetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo dis-
cedebant, qui cum illo fuerant, ut neque con-
temnerent tanquam ignauum, neque asperitatem
reprehensionum eius refugerent: sed prae volu-
ptate quasi immutati, decentiores multum, et
hilariores, et spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut su-
pra modum contendere, aut indignari, neque si
quis reprehendendus esset: sed peccata cum per-
stringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque
exem-

τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἤξει λαμβά-
νειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ δὲ πρὸς
τὰς νοσῶντας ἔχρωμένων. ἤγειτο γὰρ ἀνθρώ-
πυ μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, θεῶ δὲ, ἢ ἀνδρὸς
ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐπανορθῶν.

Τοιᾶτω δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν
ἄδεινός ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκό-
τα, καὶ τὰς μὲν εὐτυχεῖν δοκῶντας αὐτῶν ὑπε-
μίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκῶσιν
ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τὰς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομέ-
νας, ἢ Φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νό-
σον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳτι παρεμυθεῖτο, ἔχ
ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ
ἀνιῶν-

exemplum nos capere a medicis, sanantibus qui-
dem morbos, ira autem in aegrotos non vtenti-
bus. Putabat enim, hominis quidem esse pec-
care, Dei autem aut aequalis Deo hominis, pec-
cata corrigere.

8. Hanc vitam cum viueret, pro se ille qui-
dem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae
e re esse iudicaret, adiuuabat: et si qui illorum
felicis sibi viderentur, submonuit, quam breui-
bus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exi-
lium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum
accusarent; consolatus cum risu est, qui non vi-
derent, post pusillum temporis cessatura quae
iplos

ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.

Ἔμελλε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφῆς σασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τὴν γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπερ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τὴν πλείους αὐτῶν ἐπέσειεν ὑπεργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτῆς πρῶτος, καὶ ἡμέρος, καὶ Φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἤνεια φίλος νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἠγάμενον· καὶ διὰ τῆτο φίλος μὲν ἦν

ipso contristarent, obliuionem vero quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam breui omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, vt dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam vbi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persualitque maiori parti, vt ministrarent patriae tributa mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec
amicus

ἂν ἅπασιν, καὶ ἔκ ἑσιν ὄν τινα ἔκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὅποσοι ἂν ἔδοκον αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ τὸ κωμικὸν ἐκείνο, Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαρῶν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς. ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλεν, ὡς τινα τῶν κρείττωνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέερχε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος ἔμειον τῆ παρα ταῖς πληθυσίαι

amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum et familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusue quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se remouens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis et ipsa Venere faciebatque et dicebat, vt semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

II. Itaque Atheniensium cum vniuersus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, et vt ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus po-

θεσιν ἐκτίσαστο ἐπί τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
 ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ
 Μελίται, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἄπερ καὶ κείνοι
 τότε, ὅτι ἔτε θυῶν ὠφθη πῶποτε, ἔτε ἐμυή-
 θη μόνος ἀπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς
 ἄπερ ἀνδρείως μάλα σεφανώσαμενος, καὶ κα-
 θαρὸν ἱμάτιον ἀνκλαβῶν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύ-
 τερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτῆς προαίρεσιν ἀπελογήσαστο·
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πῶποτε τῇ Ἀθη-
 νᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. εἶδὲ γὰρ δεῖσθαι
 αὐτῆν τῶν παρ' ἐμῆ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς
 δὲ θάτερον τὸ τῶν μυσηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν
 τὴν

pulari illo contraxit loquendi illa fiducia atque
 libertate. Iamque consurrexerant contra illum
 Anyti quidam et Meliti, accusantes eadem, quae
 illi quondam, quod neque sacrificare unquam vi-
 sus esset, neque initiatus esset solus omnium
 Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane,
 coronatus et pura veste indutus cum in concio-
 nem prodiisset, partim concinne, partim vero
 asperius quam pro suo instituto causam dixit.
 Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sa-
 cram Minervae fecisset, *Nolite, inquit, mirari,
 Athenienses, si non prius ei sacrum fusi; neque
 enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad al-
 terum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi causam
 esse*

τὴν αἰτίαν, τῷ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελε-
 τῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, ἐσιώ-
 πήσεται πρὸς τὸς μηδέπω μεμυχημένους, ἀλλ'
 ἀποτρέψει αὐτὸς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πα-
 σιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὡς
 τὸς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χε-
 ροῖν ἔχοντας, πρῶτος αὐτῷ καὶ ἴλεως γενέσθαι
 αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξαμένους τιμᾶν, καὶ
 αἰδέσθαι, καὶ τὰ τελευτάια, θαυμάζειν. καί-
 τοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτὸς λόγων, τρα-
 χυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. "Ἄνδρες γὰρ,
 ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ἐρῶντες ἐσεφανωμένον,
 ὑμεῖς ἤδη καὶ ἐμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον
 ἐκ ἐκαλλεργήσατε.

Βέλο-

*esse dicebat, cur non veniret in communionem ini-
 tiorum: quod, si mala sint mysteria, taciturus non
 esset apud non initiatos, sed debortaturus illos ab
 orgiis, sin bona, indicaturum prae humanitate omni-
 bus. Igitur Athenienses qui iam lapides contra
 ipsum haberent in manibus, mites illi et propitii
 statim sunt facti, et illo initio facto honorarunt
 virum, reueriti sunt, ac denique admirati: quam-
 quam in principio statim suae ad illos orationis
 asperiori paullum vsus esset prooemio. Nam,
 Athenienses, inquit, cum coronatum me (victimae
 instar) videatis, vos iam me quoque maculare; priore
 enim hostia non litastis.*

Βέλουςι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐσόχως
 τε ἄνα καὶ ἀσειῶς ὑπ' αὐτῆ λελεγμένων· ἀρξα-
 σθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖ-
 νον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκῆσας τινὲς,
 ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτῆ, καὶ μά-
 λιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον
 σφόδρα, ὡς ἀγεινῆς καὶ γυναικείον, καὶ Φιλο-
 σοφία ἤκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν
 Δημόνακτα, τίς ὧν χλευάζοι τὰ αὐτῆ; Ἀνθρω-
 πος, εἶφη, ἐκ εὐαπιάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκει-
 μένη δὲ τῆ σοφιστῆ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ
 καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς Φι-
 λοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, εἶφη.

Ἄλλο-

12. Volo iam subiicere quaedam acute pariter
 et urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Pha-
 vorino et his, quae ad illum dixit, incipere:
 Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deri-
 diculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus ser-
 mones, maxime versiculos illis immistos, quod
 fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam
 minime decentes essent: accessit ad Demonactem
 rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui*
sua derideret? Is, *Homo*, inquit, *aves habens de-*
ceptu non nimium faciles. Instante vero Sophista
 atque interrogante, *Quo vero viatico instructus,*
Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? *Te-*
sticulis, inquit.

13. Alio

Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημόνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν Φιλοσοφίᾳ, ὃ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι Φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιῶν ἤδη παρ' αὐτῆ ἠδὺ μάλα ἐγέλασε. τῆ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτι γελοῖ, ἐκείνος ἐφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τῆ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τὸς Φιλοσοφῶντας, αὐτὸς πώγωνά ἐκ ἔχων.

Τῆ δὲ Σιδωνία ποτὲ σοφιστῆ Ἀθήνησιν εὐδοκιμῆντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῆ ἑπισηνόν τινα τριζόντον, ὅτι πάσης Φιλοσοφίας πεπεύραται, ἔχειρον δὲ αὐτὰ εἶπεν ἢ ἔλεγεν· εἰ ἂν Ἀριστοτέλης με καλῆ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur*: At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari*? et iam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret*? *Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante eiusmodi, se philosophiam vniuersam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam:*

si

ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ, διατρέψω· ἂν Πυθαγόρας κα-
λῆ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς ἔν ἐκ μέσων τῶν ἀκρω-
μένων ἔτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ
σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δέ τις τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύ-
φων, νεανίσκος ὠραίικ, ἐρεσχελῆντος αὐτὸν, καὶ
προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ κελεύ-
οντος εἰπεῖν τῶ συλλογισμῶ τὴν λύσιν,· Ἐν,
ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. 2) ἀγανακτῆ-
σαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμ-
ματι,

si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo: surgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu inquit, nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.

15. Pythonis cuiusdam Purpuratorum Macedo-
niae filio pulchro, irritante illum nugis et sophi-
sticam interrogationem proponente, cuiusque syl-
logismi solutionem dicere illum iubente, *Vnum,*
inquit, *puer, noui, te περαίνεσθαι.* Aegre au-
tem ferente illo lusum ex ambiguo, et vna mi-
nitan-

2. Περαινει] Nescio an habeat Latina lingua
vocabulum amphiboliae huic exprimendae
aptum, nec vehementer quaerendum putavi:
περαίνειν est dialecticum, significatque, vt
Latinum *efficere*, concludere aliquid et demon-
strare ex sumtis quibusdam. Sed περαίνε-
σθαι etiam obscœnum est, vt *confici* Latino-
rum. *Gesner.*

ματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ἄφθνη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρῆύη. εἰ μὲν παρόντες ἠγανάκτων, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβύων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὃ δὲ Δημόναξ, Μηδάμῳς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσὸν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, γραμμᾶτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἤξιε τὸν ἀπολέσαντα, ὅσις εἶη τῷ δακτυλίῳ δεσπό-

nitante, *Statim tibi virum monstrabo! cum risu interrogavit, Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, et sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Procontulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam, inquit, viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Inuenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, vt qui perdididisset, dominus annuli, veniret, dictoque

δεσπότης, ἤκειν. καὶ εἰπόντα ὅλην αὐτῷ, καὶ
λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἤκειν ἔν τι
μειρακίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλέκεναι λέγων
ἐπεὶ δὲ εἰδὼν ὑγιᾶς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῦρ,
καὶ τὸν ἐαυτῷ δακτύλιον φύλαττε, τῆτον γὰρ
ἐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βελῆς τις Ἀθήνη-
σιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυδρίαν
δὲ καὶ διακεκλασμένον, Πρσαγορεύει σε, ἔφη,
ὁ ἐμὸς υἱὸς ἐτοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη,
καὶ σὺ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄριτῃ δέρματι φιλοσο-
φῶντα, ἐκ Ὀνώρατον, ὡς περ ὠνομάζετο, ἀλλ'
Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξιε.

Ἐρω-

eloque pondere illius et gemma, et imagine, eum
reciperet. Venit adolescentulus formosus, se per-
didisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi,*
puer, inquit, *et tuum ipsius anulum serua: hunc*
quidem non perdidisti!

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium
ipsi suum ostendens formosum valde, sed effemi-
natum fractumque, *Salutat te,* inquit, *filius hic*
meus. Et *Demonax Pulcher,* inquit, *et te dignus*
et matris similis.

19. Cynicum illum in vrsi pelle philosophan-
tem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed
Arcoesilaum vocari volebat.

20. In-

Ἐρωτήσαντος δὲ τινος τίς αὐτῷ ἕρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκεῖνα δὲ φήσαντος, πολλὰς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον τομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῆτό τις δύρατο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τέτοις δεδωλωμένα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὖροις ἂν αὐτὰ ἕτε ἐλπίδος, ἕτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιερῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνα δὲ τῆ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημόναξ ἔκ κυνῶν, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε ἔκ ἀνθρωπίσεις.

Καὶ

20. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur? Solum felicem, vit, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Ex quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus seruumus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molestia pariter et iucunda.*

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem (Cynicum) respondit, Peregrinne, non agis hominem!*

Luc. Op. T. V.

B

22. Ve-

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπό-
δων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ
ἀγαθῶν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι
σκιάν, ἤρετο, Τοιότῃς ἄρα τῆς ἀντιπόδας εἶ-
ναι λέγεις;

Ἄλλὰ καὶ μάγε τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπω-
δὸς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας
ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ἕποσα βέλε-
ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμό-
τεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βάλῃ, ἔπεε πρὸς τὴν
ἀρτίπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ
μικρῶ τῷ Φαρμάκῃ πείθοντα αὐτὴν ἔναί μοι
τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ
ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον.

Ἐπει

22. Verum Physicum quendam, de antipodi-
bus disputantem, excitavit, et ad puteum dedu-
cto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Ta-
les igitur ais esse Antipodas?*

23. Cum aliquis magum se esse diceret, et car-
mina habere potentissima, quibus persuadere pos-
set omnibus, ut praeberent sibi quaecunque vel-
let: *Noli admirari, inquit; Nam et ego artis
 tuae sum: et, si vis, sequere ad panem venditri-
cem, et videbis, uno me carmine, et panxillo ve-
neno, inducere illum ut panem mihi det, num-
mum indicans, cuius eadem quae carminis vis
esset.*

24. Cum

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πᾶν, ἐπέμφει τὸν Πολυ-
 δεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἤξιζ' ὄχημα
 ζεύγυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρίσασθαι ὡς
 ἀναβησομένῳ, καὶ ὀείπνον παρασκευάζεσθαι,
 προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω
 σοί τινα ἐπισολήν. ἠσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰη-
 θέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλ-
 λοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῆ, καὶ εἰπόντος·
 Τί ἔν, ὦ Δημόναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιῶ-
 τά σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθῶντι, καὶ ἐν σιότηῳ ἐαυ-
 τὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε
 εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τῆ παιδὸς
 τὸ εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινὰς ἀνθρώ-
 πους

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem
 suum lugeret ante pubertatem defunctum, iube-
 retque currum illi iungi, et equos adstare tan-
 quam conscensuro, et coenam parari, accedens,
A Polluce, inquit, adfero tibi epistolam. Dele-
 ctato autem illo, atque putante, pro communi
 reliquorum ratione, et ipsum suo subseruire mor-
 bo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux*
postulat? Accusat te, inquit, quod non iam ad
ipsum abeas.

25. Idem lugenti filium, et in tenebris se con-
 cludenti, accedens dixit, *Magum se esse et posse*
ipsi euocare filii umbram, modo sibi tres quosdam
 B 2 homi-

πας ἐνομάσεις, μηδένα πώποτε πεπειδηκότας.
ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνους ἐνόησαντες, καὶ ἀπορῶντος,
ἔ γάρ εἶχε τινα, οἶμα, εἰπεῖν τριῶντον, εἶτ'
ἔφη. ὦ γελοῖε, μόνος ἀφίρητα πάσχειν νο-
μίζεις, μηδένα ὄρων πένθους ἀμικρον;

Καὶ μὴν καὶ κείνων καταγελαῖν ἤξις, τῶν ἐν
ταῖς ἐμιλίαις πάντο ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι
χρωμένων. ἐνὶ γὰρ ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτῆ λόγον
τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μὲν
σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς
ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἐταίρων, Ἀπίωμεν Δη-
μώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώμεθα
ὑπὲρ

homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.
Mulum autem illo dubitante et haerente; neque
enim habebat, opinor, quem talem nominaret,
Tum tu, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia*
paci arbitraris, cum tamen expertem lucius videas
neminem?

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in
congressibus vterentur antiquatis omnino pere-
grinisque nominibus. Vni ergo interrogato a se
aliquid, et supra modum Attice respondenti,
Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu
mibi tanquam sub Agamemnone respondes.

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, De-*
monax, in Aesculapii, et oremus pro filio, Veique,
inquit,

ὑπὲρ τῆς υἱᾶ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἤγῃ τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκῆν.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῆ ἀπαυδύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ ἄδέν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τῶν τῶν ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλης, εἰ μὲν πρῶτος, ἔ μόνος, εἰ δὲ μόνος, ἔ πρῶτος.

Κεθή-

inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, et alterum quidem absurda obicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis, inquit, amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

29. Agathocle Peripatetico gloriantē, *solum se et primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγη δὲ τῷ ὑπατικῷ, ὅποτε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλασα καὶ λέγοντες καὶ ποιῆντος, ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ἄρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάρταμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, εἰδὲ μέγα.

Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαίνοντα, ἤδη δὲ ἀπήει μετὰ πεμπτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος· Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται 3) αὐτῷ.

Ἄλλε

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa et dicente et faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum cum purgamentum esse; Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: *Accedit; inquit, Apollonius, cum suis Argonautis.*

32. In-

3. ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται] *Dubitat Cresollus Theatro Rhett. 4, 11. extr. vtrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta: Non nauas puo vos, sed Argonautas (Martial. 3, 67.) sed*

Ἄλλε δέ ποτε ἐρωμένε, εἰ ἀθάνατος αὐτῶ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μέντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκην ὡς ζῶντας ἐσιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνε αἰτίαν ἀποκλείσει τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τᾶ

32. Interrogante alio, *Virum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia*

33. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam et Pollucem (mortuos) ut viuentes conuiuio excipere, et talia declamare.

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque,*

B 4

cum

sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, ouiculae, et auaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum etc. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. Gesner.

τῷ τὴν τελετὴν αὐτοῖς κατασησαμένῃ Εὐμόλ-
 πε, Βαρβάρῃ καὶ Θρακίῳ ὄντος.

Ἐπεὶ δὲ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χει-
 μῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ ὀέδοικας μὴ
 ἀνατραπέντος τῷ σκιάφῃς, ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 βρωθῆς; καὶ τα, ἀγνώμων ἂν εἶην, ἔφη, ὀκνῶν
 ὑπὸ ἰχθύων καταδασθῆναι, τοσάτους αὐτὸς
 ἰχθῦς καταφαγών.

Ῥήτορι δὲ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνε-
 βέλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῷ δὲ εἰ-
 πόντος, Ἄει ἐπ' ἐμαυτῷ λέγω· Εἰκότως τοίνυν,
 ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δὲ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ
 μαντευόμενον, Οὐχ ὄρω, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν
 μισθὸν

*cum constiterit illis initia Eumolpus, Barbarus e
 Thracia?*

35. Cum nauigaturo per hiemem diceret ami-
 corum aliquis, *Non metuis, ne euerso nauigio de-
 voreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit,
 si grauarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo
 pisces epulatus sim.*

36. Rhetorib; cuidam pessime declamanti consu-
 luit exercere se, et meditari. Hoc autem dicen-
 te: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est,
 inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem
 adbibear.*

37. Diuinatorem videns publice accepta mer-
 cede diuinantem, *Non video, inquit, pro qua te
 merce-*

μισθὸν ἀποιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλ' ἄξιαι τι δυνάμενος τῶν ἐπικεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσαι, τί σε δύναται ἡ μαντική;

Πρεσβύτερ δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματῆντος, καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένην, καὶ ἐρσμένην, Πῶς σοι Δημόναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρρως τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρσμένην γάρ τινος ἐπίχλευσμά, εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι μνᾶι ἂν καπνῆ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σπορόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

Πολυ-

mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcumque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest diuinitio?

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare, inquit, ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum cremauero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est.*

B 5

30. Po-

Πολυβίῳ δέ τινος, κομιδῇ ἀπειδύετ' ἀνθρώπου, καὶ σολοίκε, εἰπόντος, Ὁ βασιλεὺς μετῆ Ῥωμαίων πολιτεία τετίμηκεν· Εἶθε σε, ἔφη, Ἑλλήνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. ..

Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρέμφων, ἐπὶ τῷ πλάττει τῆς πορφύρας μέγα φρονεῖντα, κύψας αὐτῶ πρὸς τὸ ἔς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ ὀσίξας, ἔφη, Τῆτο μέντοι πρὸ σῶ πρόβατον ἐφέρει, καὶ ἦν πρόβατον.

Ἐπεὶ μέντοι λαόμενος ὠκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιῶσαντα; Εἶπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον;

Ἐρομένε δέ τινος, Ὅποια νομίζεις εἶναι τὰ ἐν αἴθε; Περίμενον, ἔφη, καὶ κείθεν σοι ἐπισελῶ.
Ἄδμη;

40. Polybio cuidam indocto plane homini, et vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam, inquit, Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, et prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem, inquit, ante te ovis gestabat, et erat ovis.*

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, et ut timidum aliquis accularet, *Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?*

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta, inquit, inde tibi rescribam.*

44. Ad-

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι
γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς
διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτῷ τῇ σή-
λῃ, ἔχειρόν δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτῃ ἑλυτρον, βῆ δ' εἰς θεῶν
αὐτὸς·

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἔστιν, ὦ Ἀδμητε,
τὸ ἐπίγραμμα, ὥσε ἐβελόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγε-
γράψαι.

Ἴδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτῷ οἷα τοῖς γέ-
ρυσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τῆτο, ὦ Δη-
μώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.
Καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν
αὐτῷ οἰκέτην μασιγῆντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμό-
τιμον σαυτῷ τὸν δῆλον ἀποφαίνων.

Δανάης

44. Admeto cuidam, malo poetae, cum dice-
ret scriptum a se epigramma unius versus, quod
testamento iussisset suae columellae sepulcri inscri-
bi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti vitriculum, Deus exiit ipse!
ridens dixit: *Adeo pulchrum est, a Admete, epi-*
gramma, ut velim illud iam inscriptum esse.

45. Videns aliquis in curibus illius, qualia fere
solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demo-*
nax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me momordit.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset fla-
gellis caedere servum suum, *Desine, inquit, pa-*
rem tibi honore reddere servum tuum.

47. Da-

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχέ-
σης, Κρίθητι, ἔφη, ἔ γάρ εἰ Δανάη, ἡ Ἀκρι-
σις θυγάτηρ.

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ἔ πρὸς ἀλήθειαν,
ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφῶσιν. ἕνα γὰρ ἰδὼν
Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντί
δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον κεραχότα 4), καὶ
λέγει-

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum
haberet, *In ius ambula*, inquit, *neque enim illa*
es Danaë Acrisii (iniudicati) filia.

48. Maximè autem impugnabat, qui non vere,
sed ostentationis causa philosopharentur. Vnum
enim videns Cynicum pallium quidem habentem
ac peram, pro claua autem pistillum, claman-
tem

4. Ὑπέρογκον κεραχότα] Eam sententiam esse
huius loci, quam in versione dedi, certus
sum: hoc est, ὑπερον, *pistillum* pro claua
habuit hic Cyniscus. Sed de hoc ambigo,
repereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod
plane huc non pertinet; an ab eo haustum
deuoratumque sit. Nam utrumque Luciano
dignum, ἔχοντα ἀντί βακτηρίας ὑπερον,
ὑπέρογκον κεραχότα, et, ἔχοντα ἀντί
βακτ. ὑπερον, κεραχότα κ. τ. λ. Qui
characterem quasi dictorum Demonactis no-
stri norit, qui cogitarit, necessario deside-
rari aliquid, quod pro baculo seu claua usur-
parit Cyniscus; qui *Hyperidis* nomen cum
ὑπέρω comparauerit: ille nobiscum, puto,
sentiet. *Gesner.*

λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζήλωτης, Μὴ ψεύδε, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδης μαθητὴς αὐτῶν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μέντοι πολλὰς τῶν ἀθλητῶν ἐώρα κακομαχῶντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγωνιον, ἀντὶ τῶ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικίτως, ἔφη, τὰς νῦν ἀθλητὰς οἱ παραμαρτῆντες λέοντας καλεῖσιν.

Ἀσεῖον δὲ καλεῖνο αὐτῶ, καὶ δηκτικὸν ἄμα, τοῖ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιπτεμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον· Κυνικῶ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τῶτο κατηγορῶντος αὐτῶ, καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι

να

tem ultra modum, dicentemque se Antisthenis, et Cratetis et Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. pistoris, aut pistillarii) *discipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, et contra legem certaminis loco pancratiæ mordentes, *Haud iniuria*, inquit, *hodie nos Athletas sui sectatores leones appellant.*

50. Lepidum sane illud quoque ipsius et mordax simul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac totum corpus velarent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique iubens

τα τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συν-
 τρίψειν, ἢ καὶ Φυγῆ ζημιώσειν· ἀλλ' ὄγε Δη-
 μώναξ παρατυχῶν παρετίθετο συγγνώμην ἔχειν
 αὐτῷ, κατὰ τινὰ πατρίον τοῖς Κυνικοῖς παρ-
 ῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τῷ ἀνθυπά-
 τῃ, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον
 τοιῶτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἀξιὸς ἔστι; καὶ
 ὁ Δημώναξ· Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέ-
 λουσεν.

Ἄλλω δὲ τινι στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνης τῷ
 μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως,
 ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄριστα ἀρξῆ; Ἀόφρητος,
 ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλαὰ δὲ ἀκῶν.

Ἐρο-

iubens Cynicum, aut fustibus contundere aut
 multare exilio parabat. Forte autem superueniens
 Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui
 patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset.
 Dicente vero Proconsule: *Iam quidem illum tibi
 dimittio, sed si in posterum tale quid ausus fuerit,
 quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace il-
 lum velli iube,* inquit.

51. Alii cuidam, cui legionum et prouinciae
 maximae imperium commissum fuerat ab Impe-
 ratore, interroganti, *Quomodo optime imperares
 aliquis?* respondit: *Si non irascatur, et loquatur
 pauca, multa vero audias.*

52. In-

Ἐρομένω δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακῦντας ἐσθίει; Οἷε ἔν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκρυμμένον, Ὅψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίης εἰκόνι χαλκῇ τετιμημέναι τὸν Κυναίγειρον.

Καὶ μὴν καὶ Ῥεφῆρον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τῶ Περιπάτῃ, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάταις ἐνδιατριβόντα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλῶ Περιπατητικῶ.

Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβέβηκεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τῷτο Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὐτῶ καταλιπεῖν τῇ φύσει,

52. Interrogante quodam, *Num et ipse placetas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis favos strui ab apibus?*

53. Ad Poecilum cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynaegirum.*

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est, inquit, claudo Peripaterico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, et procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat,*

σα, θρησκαιότητα πρὸς αὐτὸν ἀπειρήματα,
Οἶαίτ, ὦ Ἐπικτετῆ, εἰς με μίση τῆν σιωπῆ
θυγατέων.

Καὶ μὴ καὶ τὸ πρὸς Ἐπιπτοῦ τὸν Ἀριστοτέλη
καὶ ἀλλοῖς ἀπειρημασῶων. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν
περικουσεῖται μετ' εἴτα, καὶ μετὰ καὶ ἐργασί-
μωισι, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ συνέκτου καὶ αὐτῆ
σας ὅσα κατηγορίας ἔχουσα, Ἐπιπτε, ἔφη,
ἀλλοῦς ἀλλοῖς εἰ ὅσα κατηγορίαι.

Ἀθηναῖοι δὲ σκεπτικώων κατὰ τῶν
πρὸς Κερκυρίας καταθέσασθαι ὅσα μοτυμῶων,
προσελθὼν εἰς αὐτῆς. Μὴ πρότεροι, ἔφη, τῶ-
να, ὦ Ἀθηναῖοι, ὑποφισσεῖτε, ἀπ' μὴ τῆ ἑλῆ
τὸν ρωμὸν καθεύετε.

Ἐτσι

que, sic respondit, ut planissime illam refutaret,
De nihil ignitur, Epictete, tuam filiarum mentem.

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Her-
mianum dixit, commemorabile est. Cum obser-
varet pessimum hominem et infinita parentem
mala, Aristotelem suum et decem illius catego-
rias (*prosecutiones*) in ore habentem; *Err. ait,*
Hermiane dixit et decem categoras (accusationibus).

57. Atheniensibus simulatione quaedam Co-
rinthiorum de glaciatorum constituendo specta-
culo deliberantibus, progressus inter illos, *Nō*
prois, inquit, o Atheniensis, de his in suffragium
is, quos misericordiam vram suffragium.

58. Cum

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ,
Ἠλείοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
τῆτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλείοι, μὴ δόξῃτε ὄνει-
δίζειν τοῖς προγένοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκρά-
της, μήτε Διογένης εἰκόνα ἀνατεθείκασιν.

Ἦκιστα δὲ αὐτῷ ποτε καὶ πρὸς τὸν τῶν νόμων
ἐμπείρον ταῦτα λέγοντες, ὅτι κινδυνεύσει ἄ-
χρηστοί εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀ-
γαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ ἐδέονται νόμων,
οἱ δὲ ὑπὸ νόμων εὐδὲν βελτίους γίνονται.

Τῶν δὲ Ὀμήρου σίχων ἓνα ἦδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολ-
λὰ ἐοργῶς.

Ἐπή-

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam
statuam decernerent, *Nequaquam*; inquit, o viri
Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini ma-
ioribus vestris, qui neque Socrati statuam, neque
Diogeni posuerint.

59. Audiui illum quondam ad iurisperitum ista
dicere, *Inutiles fere leges esse, siue bonis scriban-
tur, siue malis: alteròs enim nec indigere legibus,
alteros nibilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri versuum vnum maxime cantilla-
bat:

*Mors simul ignavum rapit, et qui multa pa-
travit.*

Luc. Op. T. V.

C

61. Ther-

Ἐπῆνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικὸν τι-
να δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν
Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασίοι· ἐγὼ
δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην,
καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἐβίβη δὲ ἔτη ὀλίγα δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἀνο-
σος, ἀλυπος, ἐδένα ἐνεχλήσας τί, ἢ αἰτήσας,
Φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν ἐδένα ἐδέ πώποτε ἐ-
σχηκῶς καὶ τὸς ἄλλοις ἐρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν
Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλλάς, ὡς
παρίσιντι ὑπεξανίσασθαι μὲν τὰς ἀρχοντας, σιω-
πὴν δὲ γίνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
δὲ,

61. Therisitem laudabat vt Cynicum quendam
concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis philosophorum maxime
sibi probaretur? Omnes quidem, ait, admirabiles:
ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo
Aristippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, sine
morbo, sine dolore, nemini molestus cum fuisset,
a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
qui inimicum nunquam quemquam habuisset.
Tanto illum amore profecuti sunt cum ipsi Athe-
nienses, tum vniuersa Graecia, vt prodeunti in
publicum assurgerent principes, silentium autem
ab omnibus illi praestaretur. Denique cum vlti-

mam

δέ, ἤδη ὑπέργηρος ὢν, ἀκλήτος εἰς ἣν τύχοι
 παριῶν οἰκίαν, εἰδέειπναι, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικέντων
 θεῶν τινα ἐπιφάνειαν ἠγχιμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ
 τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν.
 παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθέειλον πρὸς αὐτάς,
 ἐκάστη ἀξιῶσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον,
 καὶ τῆτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο.
 καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ,
 πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δέ ποτε Ἀθηνῆσι γενομένης, εἰσηλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτές.
 ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγνώκοντας, εἰδὼν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

"ΟΤΕ

mam senectutem iam egressus esset, inuocatus quancūque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicuius aduentum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praeter euntem panum venditricēs certatim ad se trahere, postulans vnaquaeque a se panem vti caperet, eo- que se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fructus illi offerre, et appellare patrem.

64. Seditioe aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

Ὅτε δὲ συνῆκεν ἐκ ἐθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπι-
 κρεῖν, εἰπὼν πρὸς τὰς παρόντας τὸν ἐναγώνιον
 τῶν κηρύκιων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων, ἀθλων τα-
 μίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τῷ βίβη Φαι-
 δρὸς, καὶ οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένης τινός, πε-
 ρὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔ-
 φη· ἢ γὰρ ὄδμή με θάψει. Φαμένε δὲ ἐκεῖνε, τί
 ἔν ἐκ αἰσχροῦν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι
 τηλικέτε ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν ἔδεν ἄτοπον, ἔ-
 φη, τῆτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶοις τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι.

Οἱ

65. Cum intelligeret se non amplius praestare
 sibi operiri posse, dixit ad praesentes, praeconum
 illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, et
 qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

66. Paulo ante mortem interrogante aliquo,
De sepultura quid iubes? Nolite laborare, inquit,
odor me sepeliet. Dicente autem illo: Quid? non
ne turpe auiibus canibusque cibum iacere talis viri
corpus? Quin, ait, nihil absurdi hoc, si mortuus
etiam animalibus quibusdam utilis sim.

67. Ve-

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημο-
σίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένησαν,
καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰώθει, ὁπό-
τε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύναν, καὶ ἐσε-
φάνην ἐς τιμὴν τῷ ἀνδρὸς, ἡγόμενοι ἱερὸν εἶναι
καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ
τὴν ἐκφορὰν ἐκ ἔσιν ὅσις ἐκ ἀπήνητησε, καὶ μά-
λιστα τῶν φιλοσόφων. ἔτοι μέντοι ὑποδύντες
ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπερνημόνευσα· καὶ ἔσιν
ἀπὸ τῶν τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίσεσθαι, ὁ-
ποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienses et publico illum fune-
re magnifico extulere, et luxerunt diu, et lapi-
deam sedem, in qua acquiescere fessus solebat,
adorabant, coronabantque honoris viro habendi
caussa, rati sacrum etiam esse, in quo sederat,
lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin pro-
cederet, philosophorum praesertim. Hi quidem
subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt.
Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est
de his quoque existimandi copia lectoribus, qua-
lis ille vir fuerit.

"Ερωτες I).

Λυκῖνος καὶ Θεόμνητος.

ΛΥΚ. Ερωτικῆς παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνη-
 σε, ἐξ ἐωθινῶ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ
 κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα.
 καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐ-
 κληρος ἢ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρῆυή χάρις.
 Ἄσθενής γάρ ἡ ψυχὴ διηνεικοῦς σπουδῆς ἀνέ-
 χεσθῆαι. πεθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μι-
 κρὰ

Amores.

Lycinus ac Theomnestus.

LYC. Amatorio lusu, Theomneste sodalis, a
 mane inde impleuisti mihi fatigatas
 ad perpetua seria aures; mihi que vehementer
 eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admo-
 dum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas.
 Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam
 contentionem ferre possit: desiderantque ambitio-
 si

I. "Ερωτες] Lucianeus sit hic foedus nec ne am-
 bigo. Certe si Luciani opus sit, iuvenile
 est; priusque scriptum, quam facilem quem
 in eo miramur et versatilem stylum conse-
 cutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso,
 quod pro rei atrocitate satis culpari non posse
 alibi ostendimus. *du Soul.*

κρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες,
 εἰς ἡδονὰς ἀνίσταται. πάνυ δὲ με ὑπὸ τὸν ὄρ-
 θρον ἢ τῶν ἀκολάσων σε διηγημάτων αἰμύλη
 καὶ γλυκεῖα πειθῶ κατεύφρανεν. ὡς ὀλίγου
 δεῖν Ἀρισείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς
 λόγοις ὑπερκηλῆμενος. ἄχθομαι τε, νῆ τοὺς
 σὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὐρέθης σκοπὸς 2), ὅτι
 πέπαυσαι διηγέμενος. καὶ σε πρὸς αὐτῆς ἀν-
 τιβολῶμεν Ἀφροδίτης, εἰ περὶ τὰ με λέγειν
 ἔοικας, εἴ τις ἄρξην, ἢ καὶ, νῆ Δία, θεῆλυς
 ἐφείτῃ σοὶ πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσα-
 σθαί.

si labores, grauibus parumper curis laxati, in
 voluptates remitti. Me sane hoc matutino petu-
 lantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque
 suada oblectauit, vt parum abesset, quin Aristi-
 des mihi viderer, Milesiis sermonibus supra mo-
 dum oblectatus: atque fero moleste, per tibi
 tuos amores *iuro*, quibus latus adeo scopus in-
 ventus es, quod narrare desisti: ac per ipsam
 te Venerem obsecro (si forte vana me dicere pu-
 tas) siue masculus aliquis, siue femineus tibi amor
 immissus est, vt placide illum memoriae ope huc
 C 4 euoces.

2. Πλατὺς εὐρέθης σκοπὸς] Quo latior est sco-
 pus, tanto facilius est illum ferire. Theo-
 mnestus hic magnum se amatorem deinde
 fatetur. Itaque suspicor, legendum esse
 εὐρέθης vertique adeo, *inuentus es*: quo ni-
 hil facilius, cum sequatur σκοπός. Gesner.

σθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἐορταστικὴν ἀγομεν ἡμέραν,
Ἡράκλεια θύοντες. ἐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν
θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἤδιςα οὖν
δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἂν μοι, ὦ Λυκίνε, θα-
λάττης κύματα, καὶ πυκνάς ἀπ' ἔρανθ' νιφάδας
ἀριθμήσεις, ἢ τὲς ἐμὰς ἔρωτας. ἔγωγ' ἐν ἄ-
πισταν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι Φαρέτραν
νομίζω, καὶν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτήναι θελήσωσιν,
ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν
γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας 3) εἰς τοὺς ἐΦή-
βας

euoces. Nam alioquin festum agimus diem, sa-
crificantes Herculi: non ignoras autem Deum
hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime
igitur videtur mihi sermonum talium victimas
admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus
maris, densosque niuis floccos numeraueris, quam
meos Amores. Equidem omnem illorum ina-
nem relictam pharetram arbitror, et si inuolare
in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore
quo

3. Ἀντίπαιδος ἡλικίας] Sic Somn. §. 16. ἀντί-
παις ἔτι ὢν, modo pueritiam egressus. Ex
ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amo-
ribus patet, non pueritiam ipsam siue pri-
mam intelligendam; sed initium adolescen-
tiae, quod et ipsa praepositio ἀντί ostendit,
quae

Βες κριθεῖς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βου-
 κολῆσαι· διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν
 ἢ λῆξαι τὰς προτέρας, ἀρχονται δεύτεροι, κά-
 ρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ. Φυῶς Ἰδρας πολυπλο-
 κώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα.
 πυρὶ γὰρ ἔσβέννυται πῦρ, ἔτω τις ὑγρὸς τοῖς
 ἔμυασι ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐ-
 τὸν ἀρπάζων ἐπ' ἔθενι κόρω παύεται. καὶ συν-
 εχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς ἔτις Ἀφρο-
 δίτης ὁ χέλος· ἔ γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, ἔδὲ
 Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἴππολύτειον ἀγροικίαν
 ὠφρῶ-

quo e puerili aetate ad pubertati proximos transi,
 ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt
 sibi inuicem amores, et ante adeo quam priores
 desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, re-
 nascentis illius Hydrae caputibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque
 enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo ocu-
 lis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem o-
 mnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac
 saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit
 tanta Veneris ira. Neque enim de Solis proge-
 nie sum, neque Lemniarum offensionis reus, ne-
 que

quae permutationem quandam aetatis indi-
 cat; quare Cl. Hemsterb. in *Sonn.* l. c. ἀν-
 τίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum*
quod egressus. Reitz.

ᾠφθυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεᾶς τὴν ἀκυσσον ταύτην ἐργήν.

ΛΥΚ. Πέπαισο τῆς ἐπιπλάσσει καὶ δυσχερεῶς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνησε. ἄχθη γὰρ ὅτι τέτιω τῷ βίω ἢ τύχῃ προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναῖξιν ὠραίας, καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν 4) ἀνθέντων ὀμιλεῖς· ἀλλὰ σοὶ καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὰ δυσχερεῶς ἄτω νόστιμα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ἐγὶ τέτον τὸν παλὸν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοὶ ὁ θεὸς ἐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν; εἰδ' ἐμπορικῶς
ἀλας,

que Hippolytea rusticitate superciliosus, ut irri-
tauerim implicabilem hanc Deae iram.

3. L Y C. Deline fictam hanc et molestam si-
mulationem, Theomneste. Grauaris enim hanc
te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse pu-
tas inter mulieres formosas, et pueros pulchre
florentes versari? Forte etiam piaculis tibi qui-
busdam opus erit ad difficilem adeo morbum:
Grauis enim acgrimonia. Quin tu effusis inul-
tis id genus nugis beatum te esse putas, quod
non squalidam tibi agriculturam fato Deus attri-
buit, neque mercatorum errores, militare in
in

4. Τὸ καλὸν] pro καλῶς. Sic Alciphro. I. ep.
36. p. 162. ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ διδῶς ἤ περ-
νήσω τὸ καλόν. Reisz.

ἄλλας, καὶ ἐρατιώτην ἐν ὄπλοις βίον, ἀλλὰ λι-
 παρὰ παλαῖσσαν μέγισσί σοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν
 ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθευμένην, δια-
 κριδὸν δ' ἠσκυμένης κόμης ἰεπιμέλεια. τῶν γὰρ
 μὴν ἐρωτικῶν ἰσέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον. εὐ-
 φραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὃ τᾶ πέρθε δάκνει·
 πειράσας μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχῶν δ' ἀπολέ-
 λαυκας· ἴση δὲ ἠδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον.
 ἔναγχος γὰρ διηγεμείη σε τὸν πολὺν, ὡς καὶ
 παρ' Ἡσιόδου, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν ἠρά-
 σθης, ἰλαρὰ μὲν τῶν ὀμμάτων αἰ βολαὶ τακε-
 ρῶς ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυ-
 κάμβῃ θυγατρὶ λεπτὸν ἀΦηδύνων, ἀπ' αὐτᾶ
 τᾶ σχήματος εὐθύς δῆλος ἦς, ἐκ ἐκείνων μόνων,
 ἀλλὰ

in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae
 sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum de-
 mittens; comaeque cura in discrimen percae. Cac-
 terum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tor-
 menta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mor-
 det. Post experimenta enim speras; frueris iam
 potitus. Aequae voluptati est, praesens ac futu-
 rum. Nuper enim cum recitares longum, qua-
 lis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab
 initio inde tuorum, hilares oculorum coniectus
 molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycam-
 bae filiae fuit blande suaviterque extenuans, ipso
 illo habitu statim declarabas, te non ipsos modo,
 sed

ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ
τι σοι τῷ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλοο λεί-
ψανον ἀφείται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρα-
κλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελεῖ παρὰ σγχε.

ΘΕΟΜΝ. Βεφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκί-
νε, καὶ τῶν ἀκάρτοις, ὡς Φασι, τῶν θυσιῶν
ἤκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῷ τὴν ἐτήσιον
ἐορτήν λόγῳ γεραιόμεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις
ἐξ ἐωθυινῶ παραταθείσασιν κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ
Μῆσα τῆς συνήθους μεθαρμυσαμένη σπουδῆς,
ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καὶ μοι γε-
νῶ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῷ πά-
θος ῥέποντα ὄρω, ποτέρως ἀμείνονας ἡγή τῶς
Φιλό-

sed eorum quoque amare memoriam. Sed si quae
tibi de illa Venerea circumnauigatione sunt reli-
quiae repositae, ne quid occulta, verum perfe-
ctam Herculi victimam praesta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, so-
lidos boues vorat, et victimis sine fumo, vt aiunt,
minime delectatur. Quandoquidem autem an-
num illius diem festum sermone honoramus,
meae narrationes a matutino inde extentae fatie-
tatem habent. Tua vero Musa a consueto studio
ad aliud quasi cantus genus concinnata, hilariter
cum Deo hunc diem transfigat: fiasque mihi ae-
quus arbiter, cum in neutrum te morbum pro-
cliuem videam, quos meliores putes, puerorum-
ne

Φιλόπαιδας, ἢ τὰς γυναῖκας ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἐκατέρω, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας πλάσιγξιν, ἰσορροπῶς ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὄν, ἀδεκάσω κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα δὲ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἦν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνησε, καὶ γέλωτος ἐγγὴ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπαδαῖον. ἐγὼ γ' ἔν ἐξ ὑπογύξ 5) τῆς ἐπιχειρήσεως

ne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror æqualibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus permisit, eum iam ferto.

5. L Y C. Ludine tu, Theomneste, et risu putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admo-

5. Ἐγὼ γὰρ ἐξ ὑπογύξ] Locum hunc, ut adhuc lectus et expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γὰρ — ἀλλ' ἔ παιδιάς. Prius cum sola diuisione vocum constet, facile conce-

ρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ἔτι λίαν, ἀλλ' ἔπαλαιās
 ἐξ ὅτε δυοῖν ἀνδρῶν ἀκροῶς, περὶ τέτοιον συν-
 τόνως ὡς ἀμιλλωμένους, ἔτι τὴν μνήμην ἐναυ-
 λον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις
 τὰ πάθη, καὶ ἔχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυ-
 χῆς αὐπνος ὢν, διττὰς ἀργυσα μισθὰς,

Τὸν μὲν Βακολέων, τόνδ' ἀργυφα μῆλα
 γνεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἤδετο, τὴν θή-
 λειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἠγάμενος, ὁ δ' ἀ-
 γνεύων

admouī, ac scio, valde *id quidem serium*, ac mi-
 nime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce re-
 bus quanta potest contentione certantes, cuius
 memoria aures adhuc personare videntur. Diuisi
 erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec
 vti tu, prout commodum est, peraugil merce-
 dem capis duplicem,

*Hanc armensa regens, pecora illam candida
 piscens:*

Sed alter supra modum puerorum oblectabatur
 amoribus, barathrum iudicans Venerem mulie-
 brem:

concedetur. Sed quantulum distant ΠΑΙ-
 ΔΙΑΣ et ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe inter-
 pretatus sum. *Gesner.* Certe male sanus
 est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus vide-
 tur, qui coniiicio illa λίαν, ἀλλ' ἔπαλαιās
 ex glossa nata esse, qua quis interpretatus
 erat verbum praecedens ὑπογυῖα. *Reitz.*

γυεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόγτο.
 εὐσίην ἔν μαχομένοις παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἀ-
 μιλλαν, εἰδ' ἂν εἰπεῖν δυνάμην, ὡς ὑπέρευφράν-
 θην. καὶ μοι τὰ τῶν λόγων ἰχνη ταῖς ἀκροαῖς
 εἰς φράγισσά σχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶ-
 σαν ἔν ἐπιτιμῆσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέ-
 μενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἠκαστα λεγόντοιν, κατὰ
 τὸ ἀκριβές ἐπέξευμί σοι. ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν
 ἔγωγε ἐπαναστὰς ἐνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδῶμαί σε

Δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰεῖσθαι.

Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφο-
 ρᾶς, μελωδίᾳ περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομένῳ
 ταχυναυτῶν σκάφος εὐτρέπισο, τέτων τῶν
 δικρό-

brem: alter purus ab amore masculino, furebat in
 feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis
 inter pugnantes duos affectus, dicere non possum,
 quam incredibiliter delectatus sim. Atque ser-
 monum mihi illorum vestigia, velut sigillo quo-
 dam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta
 essent. Quare deposita statim omni reprehensio-
 nis tuae occasione, quae utrisque dicentibus au-
 diui accurate tibi enarro. THEOMN. At ego
 paullum hinc discedens e regione tibi confidebo

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae
 illius concertationis, cantu perage.

6. L'Y C. Versus Italiam navigare mihi cogi-
 tanti nauigium velox paratum erat, de biremium
 illud

δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυνοὶ δοκῶ-
 σιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κέλευθον παρωκισμένον. ὡς δ'
 ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίας θεὰς προσκυνήσας, καὶ
 Δία ξένιον ἰλεῶ συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου
 στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄσπεος ὀρικῆς ζεύ-
 γει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παρα-
 πέμποντάς με δεξιωσάμενος (ἠκολούθει δὲ παι-
 δείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχά-
 νοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυτο) τῆς πρύμνης γούν
 ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἴδρυσσά τ' ἔ κυβερνήτου.
 καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ
 τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλ' αὖ καὶ κατόπιον
 ἡμᾶς ἐκύμαινον αὖρα, τὸν ἰσὺν ἐκ τῶν μεσοκεί-
 λων ἀπάρκοντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεσει-
 λαμεν.

illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni,
 ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero
 licebat, patrios Deos omnes cum adorassem et
 Ioue hospitali inuocato, ut volens propitius pe-
 regrinam militiam una capesseret, mulis iunctis
 ab vrbe ad mare descendi. Tum complexus eos,
 qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua
 eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo me-
 cum versati cum molestia iam disungebantur) et
 puppim conscendens prope gubernatorem affedi.
 Atque remorum impetu breui tempore de terra
 in altum euecti, cum etiam post nos aurae flu-
 ctus vehementer mouerent, malum ex media naui;
 ē carchesio autem antennam statim protendimus:
 dein-

λαμεν. εἴτ' ἀφρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀφθόνας ἐκχέαντες, ἤρέμα πιμπλαμένε τῷ λίνου, κατ' ἐδέν, οἶμαι, βέλτε ἐλάττονι ῥοίζῳ διίπταμεθα, βαρὺ τῷ κύματος ὑποβρυχομένε περὶ τὴν σχίζεσαν αὐτὸ πρῶραν.

Ἄλλ' ἂ γε μὴν ἐν τῷ μεταξύ παράπλω σπευδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, Χελιδονέας ὑπερθέοντες, ἐκ ἀμοχθεῖ τῆς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος (ὄρες 6), ἐκάστη
τῶν

deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volauimus fluctu grauius circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae partem praeteruēti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae vrbes

6. Τῆς εὐτυχεῖς — ὄρες] Nempe respicit ad foedus illud Atheniense et sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12. 4. p. 293 B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλὴν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Quorsum illud ἐκ ἀμοχθεῖ referatur,
Luc. Op. T. V. D tur,

τῶν Λυζιακῶν πόλεων ἐπέξενόμεθα, αὐτοῖς
τὰ πολλὰ γάροντες· εἰδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σα-
φές εὐεξμενίας ἐρᾶται λείψανον. ἄχρι τῆς
Ἡλιόδου ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχές τῶ μετα-
ξὺ πλὴ διαναπαύσασθαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἰμὲν ἔν ἐρέτω, τὸ σκιάφος ἐξελκονίεις ἦν
ἀνασπάσαντες, ἐγγύς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐ-
τρεπισμένε μοι ξενῶτος ἀπαντικρὺ τῶ Διουσιί,·
κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυῆς ἀπολαύσεως
εὐπιπλάμενος. ἔσι γὰρ οἴτως ἡ πόλις Ἡλίου,
πρέπον ἔγχεσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν
δὲ τὰς ἐν τῷ Διουσιίῳ σοῦς, ἐκάστην γεφύην
κατώ-

bes deuertimus, sermonibus plerumque nos oble-
dantes; nullae enim euidentis in illis Fortuna-
rum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rho-
dum attingimus, ubi perpetuam quae adhuc fue-
rat nauigationem intermittere aliquantum decre-
vimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram
nauigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego
vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bac-
chi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis
voluptatis fructu implendus. Est enim vere So-
lis vrbs, dignam Deo pulchritudinem habens.
Circumiens autem porticus templi picturam vnam
quam

tur, intelligas ex his, quae infra in *Nauigio*, non procul ab initio narrantur. *Gesner.*

κατώπτευον, ἀμα τῷ τέροντι τῆς ὄψεως, Ἡ-
ρωϊκὰς μύθους ἀναγεύμενος. εὐθύ γάρ μοι δύο,
ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρύσαν, ὀλίγα διαφόρου 7)
πᾶ-

quamque confidero, cum visus oblectatione He-
roicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo
aut tres etiam ad me confluebant, qui parua in-

D 2

terce-

7. Ὀλίγα διάφοροι] Sententiam huius loci ad-
secutus mihi videor, de lectione adhuc du-
bito. Si dedisset auctor ὀλίγα διαφόρα, pla-
ne nihil haererem. Est enim διάφορον *pre-
tium, pecunia*. Itaque si mutato solum, *οι*
in *ου* legere liceat ὀλίγα διαφόρα, plana
erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur,
seruata librorum lectione, et ὀλίγα διάφο-
ροι sunt *paruo venales*, paruo pretio, minu-
ta pecunia, conducti et operam suam ven-
dentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod in-
terest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγα
διάφορος τέτο ποιῶ, *parua mercede hoc fa-
cit*. Sed nondum ausim quidquam adseuerare.
Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo
genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixerunt, vel
περιηγητὰς. Φράζορας τῶν ἐγχωρίων ap-
pellavit Aeschylus Supp. 501. Siculi Cicero-
nis aetate *mystagogos* vocabant, qui *hospites*
ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, et
oniumquodque ostendere. Cic. Verr. 4, 59.
Gesner.

πᾶσαν ἰστέριαν ἀφηγόμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ πρὸς λάμψανον.

Ἦδη ἔξ τῆς θέας ἄλις ἔχοντι, καὶ διανοομένη μιν βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἴδιον ἐπὶ ξένης ἀπήτησέ μιν κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιᾶ χρόνου συνήθεις, ἔς ἔδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μιν δεκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, ἔκ ἀμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ, καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. προηγεμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐσατο, καὶ ταυτησί τῆς ἀγοραίας ῥητορικῆς. ἦν δὲ

tercedente mercedula omnem mihi historiam narrent, pleraque autem et ipse coniectura praecepiebam.

9. Iam satiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum quod iucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; et una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum et forensis illius dicendi facultatis praecepiebat

δὲ καὶ τῷ σώματι γυμνασικός, ἔ δι' ἄλλο τι
μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τὴν παι-
δικὴν ἔρωτα· ὅπως γὰρ εἰς τὸ τρίτον ἐπτόητο· τῷ
δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεὶ κατη-
ρᾶτο. πόρρωθεν ἔν ιδῶν ἑκάτερός με, γήθησεν καὶ
χαρᾶς πλέοι προσέδραμιον. εἶθ' ὅποια Φιλῆ, δε-
ξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἤξιεν με.
καὶ γὰρ Φιλονεικῆντας ὄρων περαιτέρω, τὸ μὲν τῆ-
μερον, εἶπον, ὦ Καλλιμαράτιδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμ-
φω καλῶς ἔχον ἐσὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ
πλείω τὴν ἔριν ἐγειρήτε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις,
τρῆς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν,
ἀμοιβαίως ἀνδραστήσετέ με· κλήρω διακριθεῖς
ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καί κεί-

bebat. Sequebatur vero etiam corporis exercita-
tiones, non aliam ob causam amans, ut mihi vi-
debatur, palaestrae, quam ob puerorum amores,
quorum studio plane esset attonitus: odio autem
feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque
igitur e longinquo me cum conspexissent, gau-
dio et laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet,
complexi, ad se quisque venire me postulant.
Et ego ultra modum ambitiose petentes cum vi-
derem, *Hodie, inquam, vos ambo ad me venire
optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam; proxi-
mis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decreui
manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter au-
tem prior, sorte decerneatur. Placent ista.*

Καλεῖνην μὲν τὴν ἡμέραν εἰσιάρχον ἐγὼ, τῇ δ' ἐπίσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὲ καὶ παρὰ τὴν ἐξίασιν ἐναργῆ τῆς ἐκτέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφους παῖσιν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τῆς πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χυτῆ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰγλοῖς αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεσέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὄρχησθῆδων καὶ μεσοεργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν τὸ δωματίον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεσὸν ἦν, ἀνδρῶν δ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μὴ τι πρηνήπιον, ἢ γέρον ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ἐφθείη, τῆς χρόνῃ ζηλο-

IO. Itaque illo die conuiuator ego, postridie Callicratidas, et post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in conuiuio manifesta animi vtriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, et unusquisque prope seruus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent, cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, et villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum et musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur;
illius

ζηλοτυπίας ὑποψίαν εἶν' ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἰκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχία τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, εἴχ' ὡς πέρυς ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγκησθαι, συμπλῆξ ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην. διενεῶντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδω προσορμίσαι κατὰ θάλασσαν, καὶ τὸ Ἄφροδίτης ἰδεῖν πόθησαντες ἱερὸν ὑμνῆται δὲ τέτα τοῦ τῆς Πραξιτέλης εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἡρέμα τῇ γῆ προσηνεύχθημεν, αὐτῆς, αἵμα, τῆς θεῆς λιπαρᾶ γαλήνη
πομπο-

illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, vti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimen. Saepe autem ad paruum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus esset, navigationis illos socios, quod sic velent, assumpsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, et templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxitelesae artis opus reuera venustum: paulatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate
naui-

πομπροσολέσγς τὸ σιάΦος. τοῖς μὲν ἔν ἄλλοις
 ἔμελον αἰ συνήθει; παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἔρω-
 τικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλω
 περιήειν τὴν Κνίδον, ἐκ ἀγελασί τῆς κεραμευτι-
 κῆς ἀκροασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πό-
 λει. σοῦς δὲ Σωστράτῃ, καὶ ταῖλα, ὅσα τέρ-
 πειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες,
 ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν
 ἐγὼ τε καὶ Χαρικλῆς πάντῃ προθύμως· Καλλι-
 κρατίδης δ' ὡς ἐπὶ θεῶν θήλειαν, ἄκων· ἕδισιν
 ἂν, οἶμα, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θε-
 σπιάς ἀντικαταλλάζόμενος ἔρωτα.

Καὶ πῶς εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένεος Ἀ-
 φροδίσιοι προσέπνευσαν αἶρα. τὸ γὰρ αἶθριον
 ἐκ

navigium nostrum deducente. Reliquis in ap-
 paratu consueto occupatis, ego amatorium illud
 par vtrisque suspensum ducens brachiis, in orbem
 Cnidum circumibam, non sine risu figuinae la-
 sciuiæ, tanquam in Veneris vrbe, particeps. Cum
 autem Sostrati porticus, et quæ oblectare nos
 poterant reliqua, primum obiissemus, ad Vene-
 ris templum progredimur, nos quidem, id est
 ego et Charicles lubenti animo. Calicratides
 autem tanquam ad muliebri spectaculum, inui-
 tus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum
 qui Thespiis est Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipso statim conlepto Venereae velut
 auræ nobis adspirabant. Subdivinalis enim area
 maio-

maio-

οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλισα, λίθων' πλαξί
 λείαις ἐσρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν' Ἀφροδίτης, ἅπαν
 ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ τὰς κόμαις εὐ-
 θαλέσιν ἄχρι πόρρω βρῦοντα τὸν πέριξ ἀέρα
 συνωρόφεν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος
 ἔτεθῆλει μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς,
 δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων
 ἕκαστον, ὅσα κάλλος μετείληχεν. εἰδ' αὐτὰ γέ-
 ροντος ἤδη χρόνον πολὺν καθαύαινε, ἀλλ' ὑπ'
 ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὄρια. τῆτοις
 δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγο-
 να, τὴν γ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπα-
 ρίττων γε καὶ πλατανίσων ἀθήρια μήκη, καὶ
 σὺν

maiolem partem non in sterile solum politis la-
 pidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris
sacro totum erat mansuetorum fructuum fertile,
 quum *arbores* viridantibus comis in longinquum
 vsque exuberantes, circumiectum aërem quasi
 tecto concluderent. Praeter caeteras illa denso
 fructu myrtus suam apud heram vigebat, felici-
 ter enata, reliquarumque arborum vnaquaeque,
 quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque
 illas longae aetatis canities reddiderat marcidas,
 sed sub ipso maturitatis fastigio nouis luxuriantes
 ramis tempestiuae erant. His immixtae erant ste-
 riles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu
 habentes, cupressorum platanorumque procerita-

σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἢ τῆς θεᾶς
 πάλαι Φυγᾶς Δάφνης. παντὶ γὰρ μὴν δένδρῳ πε-
 रिπλέγδην ὁ Φίλερος προσείρπυε ἰκττός· ἀμ-
 Φιλαφῆς τε ἀμπελοὶ πυκνοῖς κατήρηθητο βό-
 τρυσαι. τερπιοτέρη γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διο-
 νύσῃ, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ-
 δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἤττον εὐφραίνουσιν.
 ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσχίοις ὕλαις ἰλαρὰ
 κλισίῃ τοῖς ἐνεσιᾶσθαι θέλῃσιν, εἰς ἃ τῶν μὲν
 ἀσικῶν σπανίως ἐπεφοίτων 8) τινές· ἀθρόος
 δ' ὁ

tes aëriae, et cum illis transfuga iam Veneris
 olim fugitiua eius Deae, laurus. Verum ad
 vnamquamque arborem ambitiose amatoria illa
 hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae pen-
 debant vucae, iucundior quippe cum Baccho Ve-
 nus, miscerique se, quod vtrinq̄e suaue est,
 patitur, seiuncti a se inuicem minus oblectant.
 Erant, qua densior vmbrosiorque silua, hilares
 coenationes pro his, qui conuiuia ibi agitare
 vellent, in quos vrbanoꝝ hominum raro qui-
 dam ventitabant, frequens autem popularium
 turba.

8. Ἀσικῶν σπ. ἐπεφ] Τὰς ἀσικὰς et τὰς πο-
 λιτικὰς ita distingui posse putabam, vt ipsum
 ἄστυ et πόλις differant. Nempe ἄστυ vrbs
 est, caput rerum, πόλις ciuitas, quae multo
 patet latius. Ἀσικοὶ, vrbani vt hñt, negli-
 gebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui
 ciues et populares, aliquantum remotiores,
 tanto

δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τῆ νεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν ἔνθεός ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιψον ὑπερήφανον καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ἵπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἔδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχέσεως, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρῃ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσῶτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον ἔτω καὶ καρτεράν τῆ λίθου φύσιν ἐκάσους μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἔμμανές τι καὶ

παρά-

turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo et valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibun-

tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. Gesner.

πράφορον ἐμβόησας, Εὐτυχέσατος, εἶπε, θεῶν ὁ δὲ ταύτην δεθεῖς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμῶν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεισὼς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ γέν ἀπεθαύμαζεν. ἔσι δ' ἀμφιθυρὸς αὐτῆς ὁ νεῶς, καὶ τοῖς θέλξει τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβοῦς, καὶ κατὰ γῶτα, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμασον ἦ. δι' εὐμαρείας οὖν ἔσι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὀπισθεν εὐμορφίαν διαφρῆσαι.

Δόξαν ἔν ἑλὴν τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τῆ σκητῆ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοργείσης τῆς θύρας ὑπὸ τῆ κλειδοφύλακος εἶνα πεπιστευμέ-
 υε

ribundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vincit propter hanc Mars!* et accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat ceruicē, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem vtrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam licet, a tergo etiam et sic, vt nulla eius pars admirationi non exponatur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre Deam, ad posticum aediculae transuimus. Tum aperta ianuā per mulierculam, cui clauium credita custodia

νε γυναίκα, Φάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ
 κάλλους. ὁ γὰρ Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικρῶ
 βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεᾶς κατώ-
 πτευσεν, ἀθρόως πολὺ τῷ Χαρικλέες ἐμμανέ-
 σερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν με-
 ταφρένων εὐρυθμία, πᾶσι δ' ἀμφιλαφεῖς ἀ-
 λαγόνες, ἀγκάλισμα χειρὸπληθεσ, ὡς δ' εὐπε-
 ρίγραφοι τῶν γλατῶν αἱ σάρκες 9) ἐπικυρτῶν-
 ται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσε-
 σαλμένα, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμένα πίο-
 τητα τῶν δὲ τοῖς ἰσχυρίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ
 ἑκατέρων τύπων, ἐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέ-

λωσ,

stodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchri-
 tudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paullo ante spectasset, pueriles Deae partes
 contemplatus, repente furiosius etiam quam Cha-
 ricles exclamavit, *Hercules! quantā dorso concin-
 nitas, quam aptum ad amplexandum manusque im-
 plendas latus. Quam venuste circumscriptae clunium
 carnes sinuantur, neque deficientes nimium, et ipsis
 adstrictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedi-
 nem effusae. Lacunarum autem, coxis ipsis utrin-
 que impressarum, nemo dixerit quam suavis sit ri-
 sus;*

9. Αἱ σάρκες] Sic solet plurali numero efferri
 σάρξ, quando de musculis est sermo. vid.
 Foëf. Oecon. Hippocr. Sed et generaliter de
 partibus mollioribus; vid. peculiarem Hip-
 pocratis Librum περὶ σάρκων. Reitz.

λως, μηρῶ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθύ· τετραμῆτης
 ἄχρι ποδός, ἠκριβωμένοι ἑυθυμί. τοιῦτος ἄρα
 Γανυμήδης ἐν ἄρηνῳ Διὶ τὸ νέκταρ ἠδίων ἐγχεῖ·
 παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης ἐκ ἂν ἐγὼ διακοσμημένης
 ποτὸν ἐδεξάμην. εἰθεασικῶς ταῦτα τῷ Καλλι-
 κρατίδῃ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῷ Ἰσφύδρα
 Σάμβας ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ
 ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγρώνων.

Ἐπεὶ δὲ τῷ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλα-
 ξεν, ἐπὶ θατέρῃ μηρῷ σπῖλον εἶδομεν, ὥσπερ
 ἐν ἐσθῆτι κηλίδα. ἤλεγχε δ' αὐτῆς τὴν ἀμορ-
 φίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν ἔνπιθανῇ τάληθές εἰκασίᾳ τοπάζων, Φύ-
 σιν ὤμην τῷ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος
 γὰρ

*sus; femorisque et tibiae recta linea ad pedem usque
 protensa quam exacta proportio. Talis igitur Ga-
 nymedes in coelo Ioui nectar ob id ipsum suavius
 injundit: ab Hebe equidem ministrante potum non
 acceperim. Fanatico more ista clamante Callicra-
 tide, prae nimio stupore Charicles tantum non
 dirigit, molli quadam tabe se diffuere natan-
 tibus oculis confessus.*

15. Cum vero ipsa satietas videndi admiratio-
 nem absterisset, labem in altero femore vidimus,
 ut in veste maculam, cuius deformitatem reliquus
 saxi candor argueret. Atque ego quidem proba-
 bili coniectura verum colligens, lapidis ingenium
 esse, quod videbamus, putabam. Neque enim

haec

γὰρ εἰδὲ τῶτων ἐσὶν ἕξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν ἔν ἐσπιλωσθαι Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων; καὶ κατὰ τῆτο τῆ Πραξιτέλης ἐθαύμαζον, ὅτι τῆ λίθου τὸ δύσμορφον; ἐν τοῖς ἦττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἢ δὲ παρεσῶσα πλησίον ἡμῶν ζῆκρος ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἰσορίαν. ἔφη γὰρ εἰ ἀσήμε γένος νεανίαν (ἢ δὲ πρῶξις ἀνώνομον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῶ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεῆς, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῶ ναῶ, κατ' ἀρχαίς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας

haec talia quoque morbi et vitii omnis expertia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adspersum ratus, in hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuvenem, (nomen vt reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitarent, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret; initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.

Ex

σειας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωσρινῆς κοίτης, πρὸ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνδ' ἄλλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεᾶς καθεζόμενος, ὄρθας ἐπ' αὐτὴν διηγεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπέρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοί, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικῇ διεπεραίνοντο μέμψεις:

Ἐπειδὴν δὲ καὶ μικρὰ τῆ πάθος ἑαυτὸν ἀποβηκοῦσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀσραγάλης Λιβυκῆς δευκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βολῶν μὲν ἐπὶ σκοπῆ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀσραγάλου πεσόντος
ἴσω

Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, et post occasum denique inuitus domum redibat, totumque diem ex aduerso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, et furtiui sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si quando vero fallere parumper amorem suum vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam (*Venerem*) iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adora-

ἴσω σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας ἰο) τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλῆϊ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης εἴψειεν, οἶδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασᾶϊεν, ὅλη Κνίδω καταρῶμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέσῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφῆϊ, καὶ δι' ἐλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀσοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέεν αὐτῷ τῷ πάθους ἐρεθιζομένῳ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακῶ δένδρῳ Φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττατο, τῶτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ.

πέρας

adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi et incurabili calamitate; interiecto tamen paruo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, vniquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum et decens repositum custodiret, donarium offerri Deae.

ἰο) Ἐπιθυμίας] ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venerum, amorem impurum hoc Luciani, aliisque testimon. docet *Elsner*. ad *Apoc. XVIII, 14.* *Reitz.*
Luc. Op. T. V. Ε

πέρας αἰΐσφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πρόθων ἐπιτά-
σαι ἐπεινοήθησαν. εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπι-
θυμίας μακροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἤλιε κλί-
νοντος, χρέμα λαθῶν τὰς παρόντας ὀπισθετῆς
θύρας παρεισεργύη, καὶ τὰς ἀφανῆς ἐνδοτάτω,
σχεδὸν ἐδ' ἀναπνέων ἤτρεμε, συνήθως δὲ τῶν
ζακόνων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσάμενων, ἐν-
δον ὁ κρινὸς Ἀγχίσης καθεῖρητο. καὶ τί γὰρ
ἀρήτε τυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκρι-
βὲς ὑμῖν διηγῶμαι; τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν
ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ᾤφθη, καὶ τὸν σπῖ-
λον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐ-
τὸν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῶδης ἰσορεῖ
λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πε-
λαγίε

Deae. Tandem vehemens desideriorum illius con-
tentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae
cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad
occasum inclinato sole, sensim, clam praesenti-
bus, post ianuam correpsit, et stans occultus in
penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ia-
nuam trahentibus, intus Anchises novus inclu-
ditur. Et, quid enim infandae noctis facinus
aut ego aut alius accurate enarret? amplexatio-
num amatoriarum vestigia isthaec interdium con-
specta sunt, et maculam habet Dea eorum quae
passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem,
ut popularis fert sermo, aut per petras, aiunt,
aut

λαγίς κύματος ἐνεχθείτα, παντελῶς ἀφανῆ
γενέσθαι.

Ταῦτα τῆς ζακῶρε διηγμένης, μεταξὺ τοῦ
λόγου διαβόησας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς, Οὐκοῦν τὸ
θῆλυ; καὶν λίθινον ἦ, Φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἄρ' ἐκ ἀν' ἡμῶν
νῦξ τῶν τῷ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας
δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν,
ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκασόμεθα τοιοῦτων
διηγμάτων, ὅταν ἐν Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ
νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σῷ ζηλημένης Ἀφροδίτης ἐναρ-
γές ἐσι τῷτο δεῖγμα· πῶς; ἐρομένε τῷ Χαρι-
κλέε, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλι-
κρατί-

aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e
conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermo-
nem illius interpellans Charicles Ergo, ait, fe-
mina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si
quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat?
Nonne una illius nox Iovis sceptris aestimetur?
Subridens autem Callicratides, Nondum, inquit,
Charicles novimus, an multas id genus narratio-
nes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc
iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris
manifestum est hoc documentum. Qui istuc? inter-
rogante Charicle, probabili admodum sermone
vti mihi visus est Callicratides, cum diceret,

κρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἔρασθεὺς νεανίας, παν-
 νύχτ' σχολῆς λαβόμενος, ὡσθ' ὄλην τῆ παύσεως
 ἔχειν ἐξέσιον κερσεθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ
 προσωμίλησε, βελήθει, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρό-
 σθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν ἐν ἀκρίτων ἀφυ-
 λακτεμένων λέγων, τὸν συμμιγῆ καταπαύσας
 ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῦροι, τῆς κα-
 τὰ κόσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπῆς ἐσι
 νόμος παιδείας. ἀπαλλοχθέντες ἐν τῆς ἀτάκτῃ,
 καὶ πέραις ἔδεν ἐχέσης Φιλανεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ
 τῆς αὐτὸς ἑαυτῆ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινάσθε·
 καὶ γὰρ ἐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ
 σχολῇ καταχρησέον εἰς ἰλαρίαν, καὶ μετὰ τέρ-
 ψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπευδῆν. ὑπεκστάν-
 τες

*Amatorem illum iuuenem, totius noctis otiosam usu-
 ram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupidi-
 tatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo
 se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori
 eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis
 incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tu-
 multum sedans, Viri, inquam, sodales, mode-
 stum seruire disputandi ordinem, ut venusta lex est
 eruditionis. Relicta ergo perturbata illa et exitum
 habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sen-
 tentia contendite. Ex enim tempus nondum adest
 eundi ad nauim; otio autem abutamur ad bilariza-
 rem, et ad eiusmodi, quod cum delectatione prodesse
 otiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quar-
 do*

τες εἰ·τῶ νεώ (πολύς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπι-
 Φοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμπροσίων ἀπο-
 κλίνωμεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκχεῖν τε καὶ λέγειν
 ἄττ' ἦν βελομένοις, ἐξῆ· μεμνησθαι δ' ὡς ὁ
 τήμερον ἠττηθεῖς ἐκ ἑτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν
 ἴσων διοχλήσει.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκάτανε-
 σάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἠδόμενος, εὐδαιμόνως
 με πιεζέσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, με-
 γάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλῶν-
 τες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιζόμενοι Πλα-
 ταιᾶσιν 11): ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεφῆς
 καὶ

*do quidem multa turba religionis caussa adfluit) in
 coenationium viam deueitamus, ut otiose audire et
 dicere, quaecumque libuerit, liceat. Memento
 autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius
 de iisdem rebus molestum nobis futurum.*

18. Recte ista dicere visus sum, et comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum voluerent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta vndi-

E 3

que

11. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν]

Referas forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot.

p. 547. 38. κληρῶνται, καθ' ἑντινα τάξιν τὴν προμπὴν ἀνάξσει κ. τ. λ. vnde forte

colli-

καὶ παλίνσκιον, ὦρα θέρης, ἀναπνευστήριον, Ἡ-
δύς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ. καὶ γὰρ οἱ κατὰ
κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχῆσι τέττιγες, ἐν μέσῳ
πάνυ δικασικῶς καθεζόμεναι, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς
ὄφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. πρεθεῖς δ' ἀμφο-
τέραις κληρὸν ὑπὲρ τῆ, τίνα χρῆ πρῶτον εἰπεῖν,
ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγηκε πρότερον, εὐθύς
ἐνάρχεσθαι τῆ λόγῳ ὀικελευσάμεναι.

Ὁ δὲ τῆ δεξιᾷ τὸ πρὸσωπον ἀνατρέψας, ἡ-
συχῆ, καὶ μικρὸν ἐπισχῶν, ἀρχεται τῆ δέ πη,
Σέ, ὁέσποινα τῶν ὑπὲρ σῆ λόγων, Ἀφροδίτη,
σέ βοηθὸν καὶ ἐμαὶ δεήσεις καλῆσιν· ἅπαντι μὲν
γὰρ

que et umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, sua-
vis locus, dicens ego, etenim in cacumine incun-
dum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane
iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis super-
ciliis Heliaeam praefereus. Cum vero sortem
vtrisque, de eo, vter prior diceret? proposuis-
sem, et Charicles priorem locum fortitus esset,
eum statim ingredi orationem iussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquan-
tum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domi-
na, caussae pro te, Venus, dicendae, adiutri-
cem preces meae aduocant. Cuicumque enim
operi,

colligas contentiones de ordine illius pom-
pae olim fuisse. Gesner.

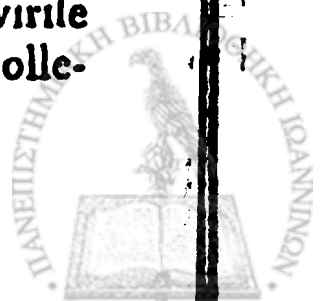
γὰρ ἔργω, καὶν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθῆς ἐπιστά-
 ξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι
 περιττῶς σε δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιω-
 τάτη μήτηρ· ἴδι δὴ γυναῖξι, συνήγορος, ἢ θή-
 λεια· χάρισμα δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρε-
 σιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἐν εὐδύς ἐν ἀρχῇ
 τῆς λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως
 πρωτόρριζον, ὣν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι·
 λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἢ τὰ πρῶ-
 τα πηξαμένη σοιχεῖα τῆς κόσμου, γῆν, αἴρα,
 πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλληλία τέτων ἐπικράσει
 πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμφυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι
 θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιέργημα, καὶ βραχὺς χρό-
 νος

operi, vel paruum, quiddam tuae suadelaе, ad-
 sperferis, illico perfectissimum est. Amatorii au-
 tem sermones praeter caetera te indigent, tu enim
 germanissima illorum mater. Veni sane aduo-
 cata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire
 viris, ut mares manere velint, prout nati sunt.
 Equidem in principio statim orationis primam
 matrem, primam generationis omnis radicem,
 eorum quae vera esse censco, testem aduoco,
 sanctam illam dico vniuersorum naturam, quae
 prima cogens et concilians mundi elementa, ter-
 ram, aëra, ignem, aquam, horum ad se inui-
 cem commistione animata omnia ad vitam gene-
 rauit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae
 E 4 opifi-

νος ὁ τῷ ζῆν ἐκάσῳ καθείμαρται, τὴν ἐτέρου
 Φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ
 θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα
 ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον
 ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἀπὸρὸν ἐξ ἐνὸς τι γεννᾶσθαι,
 διπλῆν ἐν ἐκάσῳ Φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν
 γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χά-
 ρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὡσπερ γονῆς τι δοχεῖον
 ἀποφῆγασα. κοινὸν ἔν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον
 ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοισ θεσμόν ἀ-
 νάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰ-
 κείας Φύσεως ἐκάτερον, καὶ μὴτὲ τὸ θῆλυ πα-
 ρὰ Φύσιν ἀρρενῆσθαι, μὴτὲ τὰρρὲν ἀπρεπῶς
 μαλα-

opificium esse, et breue viuendi tempus fato vni-
 cuique assignatum, vt vnus interitus generatio
 alterius esset machinata est; et pro his, quae mo-
 riuntur, ea quae nascuntur adimensa est, vt mu-
 tuis successionibus perpetuo tempore viuamus.
 Cum autem fieri non posset, ex vno vti quid-
 quam nasceretur; duplicem in vnoquoque ge-
 nere naturam machinata est, maribus suas semi-
 num coniectiones largita; feminam autem velut
 receptaculum geniturae constituens. Cum igitur
 commune vtrique generi desiderium admi-
 scuisset, ea sibi inuicem copulauit, sacra necessi-
 tatis lege praescripta, vt in sua vnumquodque
 natura maneat, et neque muliebri genus praeter
 naturam affectet virilia, neque indecenter virile
 molle-

μαλακίζεσθαι. διὰ τῆθ' αἰ' σὺν γυναιξίν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς Φυλάττεσιν· εἰδείς· ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάσειν σεβασμίον πᾶσαι τιμαῖ μένεσιν, ἐξίσε πατρὶ μῆτέρᾳ προσκυνήτων.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἔν ἔθ' ἡρώϊκᾶ Φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθ' ἀρχεῖ, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνῃ τῆ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαινῶν βάραθρα, ξένας ὁδὸς καὶ παρηλαγμένας ἀπολαύ-

mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quicumque vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, et vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, et pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias

ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα
 τρυφή τὴν Φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις
 ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θή-
 λω, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος,
 ἢ πείσας πανέργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοί-
 την μία Φύσις· αὐτὰς δ' ἐν ἀλλήλαις ὄρωντες
 εἶθ' ἃ δρώσιν, εἶθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδῶντο· κα-
 τὰ πετρῶν δέ, Φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀ-
 λήγης ἠδονῆς ἀντικατηλλάξαντο μεγάλην ἀδελφίαν.

Τούτοις γε μὴν 12) εἰς τσοῦτον τυραννικῆς
 βίας ἡ τόλμα προσέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρω τὴν
 Φύσιν

et immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria
 nihil non audens naturae ipsam legem violavit.
 Atque aliquis igitur primus ita marem oculis vt
 feminam intuitus, alterutrum horum, aut ty-
 rannico cum more violavit, aut callidis persua-
 sionibus induxit: intrauitque cubile vnum vnus
 sexus: cumque se alterum in altero quisque vide-
 ret, neque quae facerent, neque quae paterentur,
 erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa
 seminantes, pro parua voluptate magnam perimu-
 tabant infamiam.

21. Nonnullis quidem eo vsque violentiae ty-
 rannicae processit audacia, vt ferro etiam sacri-
 lego

12. Εἰποῖς γε μὴν] Inconcinna et absurda le-
 gio. Aldina non melius τέτοις. Legen-
 dum ἐνίοις γε μὴν, vt interpretatus sum.

Gesner.

Φύσιν ἱερσσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἀρρέν ἐκ-
 κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα.
 οἱ δ' ἀφλίοι καὶ δυσυχεῖς, ἴν' ἐπιπλέον ὧσι παῖ-
 δες, ἔδδ' ἔτι μένκσιιν ἄνδρες, ἀμφίβολον ἀνιγμα
 διπλῆς Φύσεως, ἔτ' εἰς δ' γεγέννηται Φυλαχθέν-
 τες, ἔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐννεότη-
 τι παραμῆιναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτὰς μαραίνει
 πρόωρον. ἄμα γὰρ ἐν ποσσὶν ἀριθμῶνται, καὶ γε-
 γηράκασιν, ἔδδ' ἄνδρων μετώχμιον ἔχοντες· ἔ-
 τως ἡμιαρὰ, καὶ παντὸς κακῆ διδάσκαλος τρυφῆ,
 ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντας ἐπινοῶσα,
 μέχρι τῆς ἔδδ' ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσῃ
 κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

Εἰ

lego naturam violarent: mariumque exhausta vi-
 rilitate, cumulum quendam voluptatis inueni-
 rent. At miseri illi atque infelices, vt diutius sint
 pueri, non iam manent viri, ambiguum aeni-
 gma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt
 seruaerint, neque habeant ad quem transire:
 flos autem ille qui in iuuentute *aliquantum* man-
 serat, in senectutem vt praematuram flaccescant,
 efficit. Simul enim in pueris censentur, et con-
 senuere, nullum virorum interuallum habentes;
 adeo impura illa et mali omnis magistra luxuria
 voluptates impudentes aliam ex alia excogitans,
 ad eum vsque morbum qui neque nominari ho-
 neste potest, lubrico vestigio prolapsa est, vt nul-
 lam libidinis partem ignoraret.

22. Si

Εἰ δ' ἐδ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς,
 ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ἐμιλίας
 ἤρκαμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδέας ὁ βίος ἐκθάρευν.
 ἀμείλει παρὰ τοῖς ἐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως
 παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἀχραντος ἡ τῆς
 φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ
 ἐπιμαίνονται λέεσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφρο-
 δίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται.
 ταῦρος ἀγελαρχῆς βεσὶν ἐπιθόρυται, καὶ κριὸς
 ὄλην τὴν ποιμνίην ἄρρενος πληρεῖ σπέρματος. τί
 δέ, ἐ σκυῶν μὲν εὐνάς μεταδιώκασι κάπροι; λυ-
 καίναις δ' ἐπιμύγνυνται λύκοι; καθόλα δ' εἰπεῖν,
 ἔθ' οἱ ἀέρια ροιζᾶντες ὄρνεις; ἔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
 καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' ἐδ' ἐπὶ γῆς τι
 ζῶον,

22. Si vero in qua nos lege constituit Proui-
 dentia, vnusquisque permaneret, mulierum con-
 suetudine contenti essemus, criminis omnis vita
 esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare
 nihil praua affectione animi possunt, nihil polluta
 naturae lex seruat. Non furunt leones in
sui sexus leones, sed tempestiua Venus ad femi-
 nam libidinem illorum excitat. Dux gregis tau-
 rus in vaccas salit: et aries vniuersum gregem
 masculo implet semine. Quid vero? non suum
 cubilia persequuntur apri? et lupas lupi inscen-
 dunt? Vniuersim dicamus, neque qui aërias re-
 giones perstrepunt volucres, nec quaecumque
 humidam per aquas sortem sortita sunt; sed ne-
 que

ζῶον, ἀρρενος ὀμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκί-
νητα τῆς προνοίας τὰ λόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ
μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς
ἀληθῶς φαῦλον ἀνθρώποι, τίνι κωνῆ νέσω
παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν
ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν
κταχέαντες, ἀμφοῖν ἠσυχήκατε, φεύγοντες,
αἰδιώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύ-
γειν; καὶ κατ' ἓνα τοιαῦτα ζητῶν πάντων ἐλο-
μείων, εἰς εἶς εἶσαί.

Ἄλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ
θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὕφ' οὗ παιδικαὴ
μὲν ἀκοιὰ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζον-
ται.

que in terra vllum animal masculam illam con-
suetudinem appetiit, sed iminota manent decreta
prouidentiae. Vos vero, o frustra sapientiæ no-
mine bene audientes, mala profecto bestia, ho-
mines, quo nouo morbo contra leges in mutuum
contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus
stupore offuso vtrunque aberrastis, fugientes quæ
consecrari oportebat, et a quibus fugiendum erat,
ea consecrantes? Ac si singulatim omnes eandem
sibi rationem sequendam eligant, neque vnus
paullo post superstes fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis prae-
clara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio, qua pueri-
les aures, et plena ratioeinandi facultate destitu-
tae,

ται· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φρένησιν ἐς ἄκρον ἔχον ἐκ
 ἀνύπαρχθῆναι δύναίτο. Ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλαί-
 τονται, καὶ τὸ τῷ σώματος εὐμορφον αἰδέμε-
 νοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλεῖσιν αὐτὲς ἐρασάς· ἐφ'
 οἷς μοι πολλὰ κίς καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ
 παθόντες, ὦ σεμνοὶ Φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη
 μακρῷ χρόνῳ δέδωκός ἐαυτῷ πείραν ὁποῖόν ἐστιν,
 ὦ πολλὰ προσήκοντα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ,
 δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς
 ἔρωσ ἐπὶ τὸ γέν ἐπτόχηται, μηδέπω τῶν λογι-
 σμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν
 ἐχόντων; ἢ νόμος ἐσὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν
 πονηρίας εἶναι κατὰκρίτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν
 ἐπαι-

tae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quan-
 dam mentis peruenierit, supplantari non iam
 possit. Animi enim quendam amorem fingunt,
 et cum pudeat illos corporis amare formam, vir-
 tutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari
 saepe me subit. Quid enim vobis in mentem ve-
 nit, venerabiles Philosophi, quod *cum aetate*,
 quae longo iam tempore sui experimentum dedit,
 cui aduentans canities et senectus virtutis testi-
 monium perhibet, contemptam transmittitis? sed
 sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito
 impetu fertur, in qua iudicatum nondum est,
 quorsum se conuersura sit sententia? Vtrum lex
 est, deformitatem omnem prauitatis esse damna-
 tam, continuo tanquam bonum laudari, quid-
 quid

ἐπαινῆσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ μοι κατὰ τὸν μέ-
γαν ἀληθείας προσφῆτην Ὅμηρον

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι ζέφει· οἱ δέ τ' ἐς
αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσεσιν, ὃδ' ἀσφαλέως ἀγέ-
ρευει

Αἰδοῖ μιλίχρην, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρ, θεὸν ὡς εἰσορῶσι.
καὶ πάλιν εἶπέ περ λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες
ἦσαν.

Ἀρέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς
πλέον ἐπαινῆται.

Πῶς

quid pulchrum est? Verum enim vero secundum
magnum veritatis interpretem Homerum

alio pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuen-
tur

Laeti omnes: suavi intrepidus commixta pu-
dore

Dum fatur, medioque in coetu praestat honore.
Perque urbem adspiciunt gradientem numinis
instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.
Videlicet pulchro Nireo sapiens Vlysses magis lau-
datur.

24. Quo

Πῶς ἔν Φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν
 τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἷ τελείοις ἀνδράσι σύγκλη-
 ρου εἰλήχασι τάξιν, εἰδὲς ἔρωσ ἐντρέχει, τὸ δ'
 ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὀρμᾶς παρθῶν ἐγεί-
 ρει; πάντα γὰρ ἐρᾶν εἶδει Φαίδρου διὰ Λυσίαν, ὡ
 Πλάτων, ἐν πρῶδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν Φιλεῖν
 Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἰκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
 ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίῃ τελετὴν αἷ πα-
 ρὰ πότον ἐξορχεῖται Φωνῆ; τίς ἐραστὴς ἐμο-
 λογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηναίων, καὶ
 Δικελείας ἐπιτεταχισμένης, καὶ βίε τυραννίδα
 βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν εἰδέπω κατὰ τὸν ἱε-
 ρὸν Πλάτωνα πῶγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέ-
 ρασος

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut
 iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte qua-
 dam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor
 non conuenit; sed ea quae in pueris est pulchri-
 tudo acutissimos perturbationum impetus excitat?
 Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter
 Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem
 amare Alcibiadis conueniebat, propterea quod
 Deorum statuas truncauit, et quod Eleusinia my-
 steria voces inter comissionem fusae propalarunt.
 Quis amatorem se profitetur, cum produntur
 Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, vt
 diuinus Plato ait, barba erat oppletus amabilis
 erat

ρασός ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τῆ παιδός εἰς τὸν ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελής φρόνησις ἐλόκληρον εἶχε τὸν λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεσιν ἀσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγασσι τὴν τῆ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνοι μᾶλλον ἢ Φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τῆ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημένως μνημονεύειν, ἐπὶ τούτῳ εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπαρδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν

erat omnibus: cum vero e puero transfisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunt.

25. Paullum vero a nimio illo studio (quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantior longe esse muliebrem. Ac primum quidem

Luc. Op. T. V.

F

volupta-

σιν ἡ γῆμα τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν. ὀξεία γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα Φθίνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶθε καὶ βίαι μακρὰς προθεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηλεκτῆς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνευρομένης. ἐσρτήν γὰρ ἂν καὶ παιήγυριον τὸν ὄλον χρένον ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μαιζόνων ἀγαθῶν ὁ βῆσκανος δαίμων ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παρεῖσιν ἤδιστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν ἐν ἀπὸ παρεῖναι μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα τοῦ γῆρας.

voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeteruolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinasset, atque uniuersum illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem et celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maiora nobis bona inuida fortuna negavit; in praesentibus certe suauissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est

γῆρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν οὐμίλημα,
καὶν παρέλθη τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία
ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώη παῖδά τις, αὐ-
τὸς ἔμοι γε δοκεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀ-
Φροδίτην μεταδιώκων· σιληροὶ γὰρ οἱ τῶν με-
λῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ
τῆ παλαια μαλακῆ πυκασθὲν ἰέλοις τὸ γένειον·
οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὡσπερὶ ῥυπῶντες.
ἄδ' ἐσι τέτων ἀφανέσερα, τοῖς πεπειρακόσιν
ὑμῖν εἰδέναί παρήμηι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάση ἡ τῆ
χρώματος ἐπισίλβει χάρις, καὶ δαψιλῆς μὲν
ἀπὸ τῶν βοσρύχων τῆς κεφαλῆς ἔλικες, ὑακίν-
θοις

est amplexu et consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura enim membrorum in his qui viri facti sunt robora, et asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, et femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, et densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum et

Θοὶς τὸ καλὸν ἀνθ᾽ ἑσὶν ὁμοίᾳ πρὸς Φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσμος, οἱ δὲ πρὸ ὤτα καὶ κροτάφου, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι ἐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὺς αὐταῖς ὑποφουμένης, ἡλέκτρα, Φασίν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέξερν ἀπαξράπτει.

Τί δ' ἐχὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν ἐξίσχ τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχεδὸν γὰρ ἔ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρω κοινωνία συζηέεντες, ἡδίω τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγέμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ καφότερα μετ' ἀλλήλων.

purpuræ instar pulchram florent, partim per tergum fusæ scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apicis multo lætiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio vtro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas præsertim persequamur, quæ sunt mutuae? vbi æqualiter, qui inferunt amorem, et qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione coniuncti, cum suauiora putamus bona, quæ communiter habemus, tum mala leuiora. Vnde mensa communis

λων. ὄθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας
 μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφει-
 λομένην ἀπομετρεῖμεν ἀπόλαυσιν, ἔ μόνον τὸν
 Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, εἰδὲ καθ'
 αὐτὰς τῶν πολυτελῶν περιπλάμενοι σιτίων, ἀλ-
 λά δοκεῖ τερπνὸν ἐκάσῳ τὸ μετ' ἄλλῃ, καὶ τὰς
 ἡδονὰς κοινωσάμενοι μᾶλλον εὐφραυνόμεθα. αἱ
 μὲν ἔν γυναικεῖσι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀν-
 τίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλας γὰρ ἐξίσχ δια-
 θέντες, ἰδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικασῆ
 Τηρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλη
 μοίρα πλεονεκτεῖ τὴν ἀρρένα. καλὸν δ' οἶμαι,
 μὴ Φιλαύτως ἀπολαύσαι θελήσαντας, ὅπως
 ἰδία

munis inuenta est, et parariam amicitiae mensam
 apponentes, debitam ventri voluptatem admeti-
 mur, non soli Thasium, vt hoc vtar, vinum
 bibentes, neque priuatim singuli pretiosis nos
 cibus implentes: sed iucundum vnicuique vide-
 tur, quo fruitur cum alio, et communicatis vo-
 luptatibus magis delectamur. Congressus autem
 cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis
 fructum habent: cum enim aequaliter se inui-
 cem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte
 Tiresias iudex audiendus est, feminae volupta-
 tem altero tanto maiorem, esse virili pronuntians.
 Honestum autem puto, homines non prae amo-
 re sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, vt

ἰδία τι γρηγὸν ἀποίσονται, σαρπῆν ἔλκην παρὰ
 τε λαμβάνουτας ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκείνο μερισμαμέ-
 νες; ἔ τισιν ἄνεσιν, ἀντιπαρυσχῆν ἑμοικα· τῆ-
 πο δ' ἐκ ἂν ἐπὶ παιδῶν εἴποι τις, ἐγὼ ἔτω μέ-
 μηθεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθήσει, ἢ νομίζει ποτέ ταῦ-
 τα, τὴν ἡδονὴν ἐξαιρέσει λαθῶν, ἀπέρχεται·
 τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύνη, καὶ
 δάκρυα, μακρὴν δὲ ὑπὸ γρηγῶν τῆς ἀλγυδότητος
 χαλασάσης, πλέον, ὡς Φασιν, ἔδεν ἂν ἐγλή-
 σεις, ἡδονὴ δ' ἔδ' ἦτις ἔν. εἰ δὲ ὁ εἶ τι καὶ
 περιεργότερον εἴπειν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃ τε-
 μένει) γυναικὶ μὲν, ὡ Καλλικρατίδα, καὶ παι-
 δικιώτερον γρηγόμενον ἔξῃ εὐφρατῆται, δι-
 πλασίας ἀπολαύσεως ὀδύνης ἀνοιζαντα, τὸ δ'
 ἀρῆσιν

Ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex
 aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes
 quod consequuntur, vicissim praebeant similis.
 Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quis-
 quam: non ita insanierit. Verum amator qui-
 dem, prout de his existimat, eximia voluptate
 percepta abit: at passo contumeliam ab initio qui-
 dem dolores et lacrumae; remittentibus autem
 paulum ipso tempore doloribus, nihil amplius,
 aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tan-
 tilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicen-
 dum autem in Iuco Veneris, muliere quidem,
 Callicratides, etiam puerilem in morem utenti
 oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed
 femi-

ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειον ἀπο-
λαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς
ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς
ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἰμετὰ ἄρρένων ἑμιλίαι, πρὸς
τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε
νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡσανῶν νο-
μοθέτα, κακῶς ὁδὸς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινικήσας
χάρισται τὴν ἴσιν ἐξέσταν καὶ γυναῖξιν· ἀλλήλαις
ἑμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὄργάνων
ὑποζυγώσασθαι τέχνασμα, ἀσπέρων τεράσιον
ἄνθημα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναῖκος, ὡς
ἄνθρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἔχον ὄνομα (αἰ-
σχύ-

femineum fructum nullo modo mas. praeberere
potest.

28. Itaque si vobis etiam, puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis inuicem, quasi interiecto pariete, abstinemus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se inuicem mulieres. Age iam, nouum saeculum, et peregrinarum voluptatum legislator, cum nouas virilis libidinis vias excogitaaueris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum inuicem, vt viri, coeant; lasciuorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum steriliu aenigma, cum muliere mulier, vt vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perue-

σχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀνείδην προμπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἢ γυναικωνίτις ἔσω Φιλανίς, ἀνδρουργὸς ἔρωτας ἀσχημονῆσα. καὶ πῶσω κρείττον· εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γυναικίον ἀνδρῶν εἰς γυναικίαν θηλύνεσθαι;

Τοιαῦτα συντόμως μεταξὺ παθανόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὀμμασίν ὑποβλέπων. ἔωκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας. ἐγὼ δὲ ἰσχυρῆ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἄρμα τῷ ὀφθαλμῷ παρεμβαλὼν, Παιδιάς, ἔφη, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, διασηῆς καθεδεῖσθαι

perueniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaecium omne nostrum esto Philaenis, seminares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

29. Talis contentus, et tanquam qui mouere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam et ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamētis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens coniectis in Atheniensem oculis Ludi, inquam, et risus, Callicratiδὲ, πικρὸν sedere raris arbitrum,

δεῖσθαι προσδοκήσας, ἐκ οἷδ' ὅπως ὑπὸ τῆς
 Χαρικλέως δεινότητος ἐπὶ σπαραδιότερον ἤγμαι.
 σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνεα καὶ
 πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμε-
 νος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν,
 εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαλτεῖν σε τὰς Ἀθήνας.
 Περικλέης δὲ Πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς
 Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ
 σῷ λόγῳ διατρέψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πnyκί δημη-
 γοριῶν ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν ἐν ἐπισχῶν ὁ Καλλικρατίδας (εἴκει
 δὲ ἀπὸ τῆ προσώπε μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν
 ἀγωνίας μεσὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχε-
 ται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ
 πολι-

*bitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad
 seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Mar-
 tio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut
 veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum
 commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tem-
 pus est repöscere te Athenas tuas; Pericleamque
 suadam, et oratorum decem armatas aduersus Ma-
 cedoniam linguas, in una hac tua versari oratione;
 neque concionis in Pnyce unius iam esse memorem.*

30. Parum igitur cum sustinisset se Callicra-
 tides (videbatur autem, quantum ex vultu lice-
 bat colligere, plenus et ipse certaminis esse) ora-
 tionem contrariam exorsus est: Si concio mulie-
 ribus,

πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετῆσθα, στρατηγὸς
 ἄν, ἡ προσήτης ἐκχειροτόνησο, καὶ σε χλιμῶν
 ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτί-
 μων. σχεδὸν γὰρ ἔδὲ αὐτὰ περὶ αὐτῶν, ὅπως
 σοι πρᾶξεν κατὰ σοφίαν ἐδόκην, εἴ τις αὐ-
 ταῖς τὴν τῆ λέγειν ἐξῆσθαι ἐφῆκεν, ἔτω μετὰ
 σπευδῆς ἂν εἶπον. ἔχῃ ἡ Σπαρτιάταις κίθωπι-
 σμένη Τελσίλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθ-
 μεῖται γυναικῶν Ἀρης· ἄχι τὸ μελιχρὸν αὐχη-
 μα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου
 σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περι-
 κλῆς οὕτως ἂν Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλὰ
 ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς ἀρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέ-
 γειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ
 ἴλεως

ribus, et tribunalia, et ciuiliū rerum esset com-
 munitio, Imperator tu quidem aut praetor delige-
 reris, et aeneis te per loca statuis, Charicles, ho-
 norarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illa-
 rum praestare sapientia visae sunt, si quis illis
 dicendi potestatem permitteret, tanto studio di-
 cerent: non illa armata contra Spartanos Tele-
 filla, propter quam Argis in feminarum numi-
 nibus Mars memoratur: non flaua illa Lesbiorum
 gloria Sappho, et filia sapientiae Pythagoreae
 Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam
 egit. Verum enimvero quandoquidem vi-
 rum dicere pro feminis decet, pro viris etiam
 dica-

ἰλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προσκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τῆς λό- γοι καὶ Φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσιμένως τὴν ἀφορμὴν ἤσπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρ- ρην ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπὶ κρόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνισον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείε δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγ- γυς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκῆσαν ἐνθ' ἡ Φαίδρε προσ- ἀνάκλισις ἦν, ὡσπερ ὁ ἱεὺς εἶπεν ἀνὴρ, πλεί- στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὡσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορ-

dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optauerim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter et Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres assecutus est. Ipsa forte velut illa Dodonae fagus, sacram erumpens de

ἀπορρήξασα Φωνήν, τὰς παιδικὰς εὐφρόνησεν
ἔρωτας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρα. πλὴν
ἔπει τῷ ἀμύχανον·

— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκίοεντα, θάλασσα τε ἠχῆσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλαστρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ
πλεονέκτημα Χαρικλῆος ἐστὶν ἢ Κνιδος· ὅμως
τάληθές εἰ προδώσομεν, εἴξαντες ὄκνω.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ἔρηνιε, κελρῖως πα-
ράσηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυσηρίων
ἔρωσ, εἰ κακὸν νῆπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν
ἀρχῇ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀ-
φανῆς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφω-
σας.

de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri
adhuc recordata probauerit. Verum cum fieri
hoc nullo modo possit,

multa enim ramis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure rousus;
cum peregrini in aliena terra relictī simus, et
prærogatiua Chariclis sit Cnidus: tamen verum
non prodemus, concedentes ignauiae.

32. Modo tu nobis, caelestis geni, opportune
ades, amicitiae cognitor, arcanorum reuelator
Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt
manus, sed quem seminandi princeps origo ge-
nuit ab ipsa statim natiuitate perfectum. Tu
enim ex obscura et profusa informitate vniuersum
hoc

σας. ὡσπερ ἔν ὄλκ ἡέσμε τάΦον τινὰ κοινόν
ἀΦελών τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲν ἐς
ἐσχάττ ταρτάρη μυχῆς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος ἔδρς,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκττ δεθὲν Φρερῶς, τῆς ἐμπάλιν
ὅς ἔϊρηται· λαμπρῶ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὴν
νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχττ τε, καὶ ψυχῆν
ἔχριτος ἐγένεττ δημηργῆς· ἐξαίρετον δὲ ἐγκερά-
σας ἐμόνοϊαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ Φιλίας πά-
θη συνῆψας, ἴν' ἐξ ἀκόκττ καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυ-
χῆς ἢ εὔνοϊα συνεκτρεΦομένη, πρὸς τὸ τέλειον
ἀνδρῶττα.

Γάμοι

hoc formasti. Igitur velut commune quoddam
vniuersi mundi sepulcrum auferens, circumfusum
illi chaos, hoc quidem in vltimi recessus tartari
fugasti, vbi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
vti perumpenda nunquam custodia vincum a
reditu arceatur: ac splendida luce obscuram no-
ctem explicans, inanimatorum omnium anima-
torumque factus es opifex: eximie autem homi-
nibus concordia affundenda honestas amicitiae
affectiones coniunxisti, vt ex innocenti et molli
adhuc anima simul enutrita beneuolentia ad viri-
lem maturitatem perueniat.

33. Nu-

Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀνάγκης εὐρηγται
 Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἀρρῆν ἔρωσ, Φιλοσόφω
 καλὸν ἐστὶ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ ταῖς ἐκ
 τῆ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἡσκημέτοις, ἔπε-
 ται τιμὴ πλείω, ἢ ὅσα τῆς παρυτῆκα χρείας
 ἐπιδῆται· καὶ πάντῃ τῆ ἀνάγκαις τὸ καλὸν
 κρεῖττον. ἀχρὶ μὲν ἐν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, εἰδέ-
 πω τῆς κατ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐ-
 σχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀνάγκαις συν-
 εσέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς δικίτης ἐπείγων ὀχρέ-
 νος, εἰ παρέσχεν εὐρεσσι. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐ-
 σπενδυμένα χρεῖμα πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπι-
 γηνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέν-
 τες

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inuentae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adiecta est: et omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; vrgensque tempus bonae viuendi rationis inueniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero vrgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate

τες ἠυκαίρων, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττωνων ἐκ
 τέττε κατ' ὀλίγον ἐπισῆμα συνηύξοντο. τῆτο
 δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεσέρων τεχνῶν ἕνεσιν εἰ-
 κάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἀνθρώποι γενόμε-
 νοι, τῆ καθ' ἡμέραν λιμῆ Φάρμακον ἐζήτουν,
 εἶθ' ἀλισκόμενοι τῆ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεία, τῆς
 ἀπορίας ἐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰ-
 καίαν πύαν ἐσιτῆντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύτ-
 τοντες, καὶ τὰ πλεῖστα ὄρυος καρπὸν ἐσθίοντες.
 ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη,
 σπόρον δὲ πυρῆ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπι-
 μέλαια, εὐρῆσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ εὐδὲ
 μανεῖς ἀν εἶποι τις, ὅτι δρυς σάχυος ἀμείνων.

Τί

tate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inue-
 niendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt.
 Hoc nobis de vilioribus illis licet conicere. Vix
 nati erant primi quidam homines, cum quoti-
 dianae famis remedium quaesiuere: tum depre-
 hensi a praesente inopia, cum indigentia, quod
 melius esset, eligendi facultatem non concederet,
 fortuita herba vescebantur, cum et molles radices
 effoderent, et quercus plerumque fructum ede-
 rent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis
 animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem at-
 que hordei videbant agricolae curae, quam
 inuenerant, quotannis instaurari. Nec adeo in-
 saniat quisquam, qui spica meliorem dicat quer-
 cum.

34. Quid

Τί δ' ἔτι ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθύ τῷ βίῃ, σκέπης
 δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες
 ἠμφιέσσαντο; καὶ σπήλυγγας ὄρων, κρύες κα-
 ταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ῥιζῶν (3), ἢ
 φυτῶν αὔα κριλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τῶν μι-
 μῆσιν,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae,
 indigentes tegumento homines, excoriorum
 pellibus animalium induebantur? et montium
 speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rur-
 sus radicum plantarumque *asseruandarum* siccas
 cauernas? Verum *coerptam* ab his imitationem,
 trans-

13. Ἡ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πά-
 λιν, vt disjunctioni modo seruiat. Non sem-
 per *iterationem* aut *reciprocum* quiddam si-
 gnificari hac particula, sed connexioni s.
 disjunctioni potius seruire apparet, V. G. ex
 Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud
 Thucyd. I, 137. ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν
 ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀπκο-
 μιδῇ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent et
versus. Sic Noster paullo post c. 35. extr.
 ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐθις — ὁ βίος
 ἐξεῦρεν. *Gesner*. Etsi scio αἱ πάλαι ῥίζαι
 aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen
 obsecundavi *Solano* (παλαιῶν volenti) quia
 sensus aduerbii foret alius, et hic ineptus;
 nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui; sed ii,
 qui non amplius sunt. Iam non intelligen-
 dae radices quae olim fuere, nunc non sunt
 amplius, sed *inuescentiae* et *robustae*. Reitz.

μησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετὰγοντες, ὕφη-
 ναν μὲν ἑαυτοῖς χλαρίδας, οἴκας δὲ ὠκίσαντο,
 καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχνην τὸν χρό-
 νον λαβῆσαι διδάσκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης,
 τὸ κάλλισον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωμα-
 τίων, ὕψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν
 ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν
 εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν
 ἐκίση γε τέτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄ-
 φωνος ἔσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην,
 ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας
 ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γὰρ εὐρῶν τι, παρε-
 δίδε τῷ μετ' αὐτὸν· εἶθ' ἡ διαδοχὴ τῶν λαμπ-
 ρανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προσιδεῖσα, τὸ ἐν-
 δέον ἐπλήρωσε.

Μὴ

transferentes semper in melius, texuere sibi lae-
 nas, domus aedificarunt, et sensim artes istarum
 rerum. tempus magistrum naetae, pro simplici
 textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vili-
 bus casis, sublimia tecta, et saxa sumtuosa ma-
 chinati sunt, et nudam parietum informitatem
 floridis colorum tincturis pinxere. Verum vna-
 quaeque harum artium ac scientiarum, muta olim
 et profunda obliuione mersa, velut post longum
 occasum paullatim in suos radios exorta est. Vnus-
 quisque enim, si quid inuenisset, suo successori
 tradidit: tum ipsa accipientium series, addendo
 iis, quae didicisset, quod deficiebat expleuit.

Luc. Op. T. V.

G

35. Ne

Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρξέστω ἀπαιτεῖτω παρὰ τῆ
παλαιᾷ χρόνῳ. γυναιξὶ γὰρ ὀμιλεῖν ἀναγκάσει
ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἀσπερμον γυνῶν Φθαρῆ τὸ
γένος. αἱ δὲ ποικιλία σοφίαι, καὶ τῆς Φιλο-
καλίας ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμία, μέγιστος ὑπὸ τῆ
μηδὲν ἐώϊτος ἀνίχνευτον αἰῶνας εἰς τὴν Φανὲς
ἐμελλόν ἔξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ
παιδερασεῖν συνακμάσῃ. μὴ δὲ τα, Χαρίκλειος,
ἔ μὴ πρότερον εὔρητος, τῆτο ἐπαρηθὲν αὐθὶς
ὡς Φεῦλον εὔθυνη· μηδὲ ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώ-
των αἱ γυναικῆαι σύνδοσι πρεσβυτέρως ἐπιγυγά-
Φονται χρόνως, ἐλάττε θάττερον. ἀλλὰ τὰ
μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκάσια τοιμί-
ζομεν.

35. Ne igitur a vetusto tempore masculos amo-
res quisquam repetat. Cum mulieribus enim
congregari necesse erat, ne plane seminis expers
genus nostrum interiret. Varia autem eruditio,
et virtutis huius, pulchri amore accensae, cupi-
ditates vix ab ipso, quod nihil imperuestigatum
relinquit, acuo in lucem venturae erant, ut cum
diuina philosophia puerorum etiam amor adole-
sceret. Quare noli, Charicles, quod prius in-
uentum non erat, postquam excogitatum est,
rursus tanquam prauum sub censuram vocare,
nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres
congressus antiquiora tempora inscripta habent,
alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia
necessa-

ζομεν· ἂ δὲ αὐθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς
ὁ βίος ἐπεξεῦρεν; ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγη καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπήει,
Χαρικλῆς ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν
ἐπαινῆντος· ὀλίγη δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας
καὶ μετενόει, γενόμενος Ἕλληνα. εἰδὲ γὰρ ὡς ἐν-
αντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπε-
σαλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλε-
πτεν 14), ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων,
Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, εἰδ' ἄρ-
κτοι,

necessaria putemus; quae autem rursus vita, ex-
cogitandi otium nata, adinuenit, ea tanquam
meliora illis honorare oportet.

36. Equidem paullo ante vix a risu mihi tem-
perabam, Charicle muta animalia et Scytharum
laudante solitudinem: parum aberat, quin prae
nimia contentione, quod Graecus esset, ipsum
poeniteret. Neque enim, vt qui contraria pro-
posito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi
suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutture
hoans, *Non amant, inquit, se inuicem leones ma-*
res,

G 2

14. Ἐκλεπτεν] Non vereretur vertere *abscon-*
didit, etsi proprie sit, *subtraxit* scil. audien-
tibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis
qui clam aliquid agunt, si non satis notum,
adeatur *Periz.* ad Aelian. III, 47. κλέπτων
τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχιον. *Reitz.*

κτοι, καὶ σῦες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὄρεμῃ κρατεῖ· καὶ τί θαυμασέν; ἂ γὰρ ἐκ λογισμῶ δικαίως ἂν τις ἔλκίτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύτην ἐκ ἐνεσὶν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ γὰρ ἐκάσῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, ἐκ ἂν ἐρμμία, καὶ βίος ὄρειος αὐτὰς ἐποίμανεν, ἐδὲ ἀλλήλας τροφὴν εἶχον. ἔξις δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἐσίαν τῶν ἰδίων ἐκάστος οἰκῶν 15),

: ὑπὸ

res, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas imperius superat. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane et silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se inuicem haberent: sed aequae ac nos templis aedificatis, et mediis suarum quisque aedium Penatibus,

15. Καὶ μέσην ἐσίαν τῶν — οἰκῶν] Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Vesta et Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Hesiodi Theogon:* 454. ubi causam reddit, cur ἐσία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τῶ πάντων τὴν μέσον λαχῆσα τέπον ἢ γῆ; σα-
σεως

ὑπὸ ταῖς κοιναῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ
 παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μη-
 δὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προ-
 νοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται με-
 τὰ

natibus, communibus legibus in ciuitate viue-
 rent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa
 natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio
 suppeditat, accipere a Prouidentia contigit, inter

G 3

alias

σεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ ταῖς ἄλλοις. Cae-
 terum ἐσίαν ἴ. Vestam hic respondere Pena-
 ribus, Laribusque Romanorum hominum;
 οἴκας autem eadem ratione pro pluribus
 membris vnius domus poni, vt aedes Roma-
 nis; vix opus est hic adinoneri: vt nec illud,
 separatis reuera pluribus aediculis aedes ho-
 nestiorum constitisse, qua de re, qui *Pli-
 nianas* villas, et aedificandi legem a *Colu-
 mella* 1, 6. propositam attentius considera-
 verit, vix est vt dubitet. Illud propius ad
 rem nostram pertinet. Verti hunc locum
 ita, vt μέσην ἐσίαν referam ad δειμάμενοι,
 ac legam οἴκων ἰδίων, quod vnice verum
 puto. Sed si quis, vt adhuc editum est, οἰ-
 κῶν praeferat, ille etiam, vt adhuc factum
 video, interpretabitur, *medios priuatae do-
 mus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια dein-
 de *domum* significabunt, vel totum forte
 praedium, in cuius media parte domus ex-
 structa sit. Notum est illud ex Euangelio
 ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια κ. τ. λ. *Gesner*.

τὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀρρένας ἐπιθυμίας; ἐκ ἐρώσι λέντες, εἰδὲ γὰρ Φιλοσοφῆσιν· ἐκ ἐρώσιν ἀσκητοί, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας καλόν, ἐκ ἰσχυρῶν ἀνθρώποις δ' ἢ μετ' ἐπιστήμης Φρένησις, ἐκ τῶν πολλὰκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἐλεγμένη, βεβαιότητες ἐρώτων ἐνόμισε τὰς ἀρρένας.

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάσθαι βίᾳ συμφορήσας ἑταιρικά διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπει, μηδὲ τὸν ἐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίξαι δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάτων· ὅμως δ' ἐν λογίξαι νῦν γε, ἐπειδήπερ ἔπρεττον, ὅτι διπλῆς θεὸς ὁ ἔρως, ἔκαστ' ἀμὴν ὄδον Φοιτῶν,

alias res masculis etiam cupiditatibus priuata sunt? Non amant leones? sed nec philosophantur: non amant vrsi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decreuit masculos.

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro et grauitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: et cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem

Φοιτῶν, ἔδ᾽ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς
 ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νή-
 πια Φρονῶν, ἔθενός αὐτῆ τὴν διάνοιαν ἠνιοχεῖν
 δουραμέεε λογισμῶ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων
 ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖσι
 πόθοι μέλυσιν· ἔτος ἐστὶν ὁ τῆς ἐφημέρεα ταύ-
 της ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτω Φορᾷ πρὸς τὸ βε-
 λόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρωσ ὠγυγίων πατῆρ
 χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱερο-
 πρεπὲς θέματα, σωφρονέντων ταμίαις παθῶν,
 ἠπια ταῖς ἐκῆσε δικαιοῖαις ἐμπνέει, καὶ λαχόν-
 τες ἴλεω τῆδε τῆ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῆ με-
 μιγμένην ἀσπαζόμεθα. διασὰ γὰρ ὄντως κα-
 τὰ

*eadem utrumque via venientem, nec spiritu eo-
 dem animos nostros incitantem. Sed alter, pue-
 riliter omnino, ut arbitror animatus, cuius nulla
 gubernare mentem prudentia possit, multus in
 imprudentium animis colligitur: maxime autem
 illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius
 diem modo durantis contumelie sodalis, indis-
 creto impetu agens in id quod appetitur. At
 alter Amor Ogygiorum pater temporum, hone-
 stum visu et sacrum undique spectaculum, sana-
 rum promus affectionum, mite quiddam unius-
 cuiusque mentibus inspirat. Hunc deum propi-
 tium nacti mixtam virtute voluptatem amplecti-
 timur.*

G 4

Spirat,

τὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρωσ· ἐνὸς
 δὲ ὀνόματος ἔχῃ ὁμοία τὰ πάθη κεκοινώνηκε·
 καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ὁμῶ καὶ βλάβης ἀμ-
 Φιβολῆς ἐστὶ δαίμων·

Αἰδώς, ἢ τ' ἀνδρας μέγα σίνετα, ἢ δ' ὀνί-
 νησιν.

Οὐ μὴν ἔδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ
 γαίην

Εἰσὶ δύο, τὴν μὲν κεν ἐπανήσειε νοήσας,
 Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν
 ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν
 προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὡς ἔρωτα καλεῖ-
 σθαι, καὶ τὴν ἀκέλασον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρο-
 νῆσαν εὐνοίαν.

Γάμος

spirae, vt est apud Tragicum, idemque nomen
 habent affectiones minime similes. Nam Pudor
 quoque vtilitatis simul et noxae ambiguus. Deus
 est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse et laedere idoneus idem.

*Nec contendendi genus vnum est, sed duo terras
 Sollicitant, vnum, qui nouit, laudibus ornet;*

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem
 virtuti appellationem forte accepit, vt amor vo-
 caretur et voluptas libidinosa, et sapiens bene-
 volentia.

Γάμος ἔν, Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆ-
 λυ τῶ βίε Φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν 16)
 ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτα-
 τον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
 δα, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερά, καὶ ναῶς, ἀργύρου,
 καὶ χρυσῶ πένητα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνόμεθα.
 ἀνάγκη γάρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπι-
 θεῖσα, τοῖς κελευσμένοις πειθαρχεῖν βιάζεται.
 τὸ μὲν ἔν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰ-
 κέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῶδες. ἄχρι τέκνων,
 γυναῖκες ἀριθμὸς ἐσώσαν· ἐν' δὲ τοῖς ἄλλοις, ἄ-
 παγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν
 ἀνέχε-

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? et mu-
 liebre genus exulare e vita iubes? Deinde quo-
 modo duremus homines? Optabile quidem erat,
 de Euripidis doctissimi viri sententia, vt absque
 congressu cum mulieribus, in templa et aedes sa-
 cras venientes argento et auro liberos successio-
 nis caussa emeremus. Necessitas enim graue cer-
 vicibus nostris iugum imponens imperiis, parere
 nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eli-
 gamus, cedit autem necessitati vtilitas. Libero-
 rum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis
 vero, apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene

G 5

sanus

16. Ἴνα πῶς μ. Iam vidit prior interpres, le-
 gendum εἶτα, de cuius vi in absurda con-
 sequentia indicanda omnia plena sunt. Ges-
 ner.

ἀνέγεται δύνατο, ἐξ ἑωθινῶν γυναικῶν ὠρχιζο-
μένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς
χαρκατῆρ ἄμορφος ἀλλέτριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς
Φύσεως ἀπρεπὲς βεκοῦσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρας κοίτης πρὸς ὄρθρου-
ἂν ἴδοι τις ἀνισαμένας γυναῖκας, οὐσχιῶ νομί-
σει θηρίων τῶν πρώιας ὠρας ὄνομασθῆναι δυσ-
κληδονίσων (17). ἔθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθεύρου-
σιν αὐτάς, ἔδενι τῶν ἀξένων βλεπομένων· γρᾶες
δὲ καὶ θεραπευτῶν ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύ-
κλῳ παρεσῶσι, ποικίλοις φαρμάκοις κατα-
Φαρμα-

sanus perferre possit mulierem, a mane inde ad-
scitis artificiis formam interpolantem? cuius vere
turpis est facies, alieni vero ornatus, quod na-
tura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes
aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis
animalibus quae matutina hora nominare male
auspicatum est. Vnde diligenter domi se conclu-
dunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem
et similis ancillarum grex circulo adstant, variis
medi-

17. Θηρίων — δυσκληδονίσων] Simias intelli-
gi, illud maxime suadet, quod Lucianus
ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert,
quibus mane conspēctis homines metuant,
tanquam ὑπὸ πονηρῶ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφή-
μῳ κληδονίσματι. Gesner.

Φαρμακεύσσει τὰ δυσυχῆ πρόσωπα· ἔ γὰρ ὕδα-
τος ἀκράτω βάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμενοι
κάρον, εὐθὺς ἀπτονται σπερδῆς ἐχρημένε τινὸς
πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλὰ τῶν διαπασμάτων
συνθέσεις, τὸν ἀηδῆ τῶ προσώπε χρῶτα Φαι-
δρύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελεῶς ποιητῆς, ἄλλο
τις ἄλλη τῶν ὑπηρετῶν ἐγκεχερίσσει, λεκα-
νίδας ἀργυρῶς, καὶ προχόας, ἔσοπτρά τε, καὶ
καθάρτερ ἐν Φαρμακοπόλει, πυξίδων ὄχλον, ἀγ-
γεῖα μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων
σμηκτικὰ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα
τέχνη θησαυρίζεται.

Τὸ δὲ πλείστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκή τῶν
τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις ἐρυθάνειν
δυναμένοις, πρὸς ἡλίε μεσημβρίαν τὰς πλοκάμεις,
ἴσα

medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuauem faciei colorem laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelues argenteae, et gutturnia, speculaque, et turba pyxidum, vasa multa infelicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae facultates, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est.

40. Maiorem autem partem temporis et operarium confumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad solem meridianum
cincin-

ἴσα τὰς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτει-
 σιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνεται φύσιν· ὀπό-
 σαις δὲ ἀρκεῖν ἢ μέλαινα χεῖτη νομίζεται, τὸν
 γεγαμηκῶτων πλεον εἰς τρυφήν ἀναλίσκουσιν,
 ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέου-
 σαι· σιδερεῶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ
 χλιαρθέντα, βία τὴν ἐλίκων ἐλότητα διαπλέ-
 κει· καὶ περὶ ἐργοὶ μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων
 ἐφεικυσμένα κίωμα, βραχὺ τῶ μετώπῳ με-
 ταιγμῶν ἀφίᾳσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μετα-
 φρένων οἱ ἐπισθεν ἐπισκλεύονται πλόκαμοι.

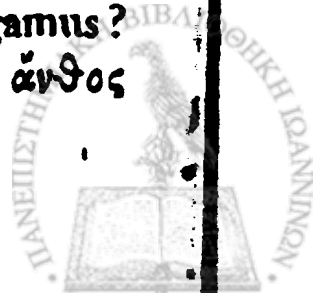
Καὶ μετὰ τῆτο, ἀνθοβαφῆ 18) πέδιλα τῆς
 σαρκὸς ἐνδοτέρῳ τὰς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ
 λεπτα-

cincinnos, instar lanarum infectionis, flauo tin-
 gunt flore, propria naturam (natiuitati colorem)
 damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma
 solet, illae maritorum diuitias in hanc impendunt,
 totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et in-
 strumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta,
 vi quadam crispas cincinnos implicant, et minu-
 ta industria ad supercilia vsque deductae comae,
 breue fronti interstitium relinquunt: superbe au-
 tem ad scapulas vsque posterioris comae annuli
 fluctuant.

41. Et post haec florei coloris sandalia intra
 ipsam carnem pedes adstringentia, et tenuissimo
 textu

18. Ἀνθοβαφῆ] quidni purpurea intelligamus?

ἄνθος

λεπτὰ Φῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τῆς δοκεῖν
γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
ριμώτερα τῆς προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως
προπεπτωκότων μαζῶν, ἕς αἰὲν περιφέρουσι δεσ-
μώτας. τί δεῖ τὰ τέτων πλασιώτερα κακὰ
διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν,
πολυτάλαντον ἠρτημένους βρίθους, ἢ τὸς περὶ
καρποῖς καὶ βραχίονσι δράκοντας, ὡς ὠφελον
ἐντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ σε-
Φάνη

textu dicis caussa vestitus, vt nudaē esse videan-
tur. Omnia autem intra hanc vestem facilius
agnoscuntur quam facies, exceptis, quae defor-
miter alioquin prociderent, vberibus, quae in
vinculis semper circumferunt. Quid opus est di-
tiora harum mala enarrare? Erythraeos in auri-
culis lapillos, pondus multorum talentorum, sus-
pensum habentes, an illos circa manus et brachia
dracones, qui vtinam veri pro auro dracones
essent:

ἄνθος enim Graecis non minus quam Lati-
nis *flos* audit purpurae, siue purpurae succus
optimus i. e. maxime saturatus, vt *flos lactis*
vocatur quod pinguiissimum est in eo. Sic-
que mox ipse vers. fin. huius capituli πορφυ-
ρῆν ἄνθος ἐπιΦοινίξη. Interdum tamen et
ab effectu fit denominatio, i. e. quod purpu-
ra iam tinctum, vocatur floridum, propter
laetum et florum similem colorem. Reitz.

Φάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λί-
θοις Ἰνδικαῖς διάσπερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐ-
χένων ὄρμιοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν
ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός, ἅπαν,
εἴ τι τῆ σφυρῆ γυμνᾶται, περισφίγγων. ἄξιον
δ' ἦν εἰδῆρι τὰ περισφύρα σκέλη πεπεδῆσθαι.
καὶ πειδᾶν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας
ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῆ, τὰς ἀναίσχυν-
τας παρειὰς ἐρυθαίνεσιν ἐπιχρῖσοις. Φύκεσιν,
ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίκνα χροιάν, τὸ
πορφυρᾶν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ.

Τίς ἔν ὁ μετὰ τὴν τσσαύτην παρασκευὴν βί-
ος; εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξεδοι, καὶ πᾶς θεα-
τῆς ἐπιτρέβων τὰς γεγαμηκτάς, ὧν ἐνίων οἱ
κακο-

essent: et corona in orbem caput ambit, Indicis
stellata gemmis, sumtuosaque ceruice monilia
demittuntur; et ad ultimos pedes miserum descen-
dit aurum, quidquid circa talum nudatur con-
stringens. Dignum autem erat ferro potius crura in
talorum regione compediri. Cumque totum illa-
rum corpus spuriae formositatis pulchritudine dece-
ptri velut incantatum fuerit, impudentes genas
inunctis fucis rubefaciunt, vt candidissimum
illarum et pinguem colorem florens purpura ru-
bore quodam adspergat.

42. Quae igitur post tantum apparatus vita
est? Statim exitur domo, et spectator vnusquis-
que maritos Zelotypia enecat. Numina salutarum

emitt,

κακοδαίμονες ἄνδρες ἔδὲ αὐτὰ ἰσᾶσι τὰ ὀνόματά,
 Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν
 Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ
 τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι· καὶ χωρὶς
 ἀνδρῶν ὑποπτα μυσήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περι-
 πλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τέτων
 ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λητρά· καὶ
 πολυτελῆς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ με-
 τὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρ-
 πλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις,
 ἔκ' ἔτ' ἔδὲ τῷ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχουσαι
 δυναμένε τί σιτίον, ἄκροισ δακτύλοις ἐπιγρᾶ-
 Φεσαι, τῶν παρκειμένων ἕκασον ἀπογεύονται,
 νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγέμενα 19), καὶ τοὺς
 ἑτερο-

eunt, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa
 norunt nomina, Coliadas forte, et Genetyllidas,
 aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad
 pastorem commissionem. *Accedunt* sacra arca-
 na, et suspecta sine viris mysteria. Quid enim
 opus est inuoluere animi corruptelam? Cum vero
 ab his rediere, domi statim longa lauacra, ac
 sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter
 viros dissimulatio. Cum enim ultra modum op-
 pletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam
 capere gula cibum potest, summis digitis per ap-
 posita quasi scribendi causa ductis singula degu-
 stant, noctes inter haec enarrantes, et diuersi
 coloris

19. Διηγέμενα] Potest defendi. Solent enim mulie-

ἑτερόχρωτας ὕπνου, καὶ θηλυότητος εὐνήν γέμ-
σαν· ἂφ' ἧς ἀναστὰς, ἕκαστος εὐδὺ λατρῆ χρεῖός
ἐστι.

Ταυτὶ μὲν ἔν εὐσαφῆς βίᾳ τεκμήρια. τῶν δὲ
πικροτέρων εἴ τις ἐδελήσῃ τὸ ἀληθές· κατὰ
μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται Προμηθεῖ,
τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπερρήξας Φωνήν·

Εἴτ' ἔ δικαίως προσπεπατταλευμένον

Γρά-

coloris somnos, et cūbīle muliebri plenum mol-
litie: e quo quicumque surgit, balneo statim in-
diget.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indi-
cia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis
singulatim velit verum exquiterē, ille profecto
Promethea execrabitur, Menandri illam vocem
erumpens,

Ergo immerentem dicunt Promethea

Ἐνδε-

mulieres noctes, et somnia praesertim, nar-
rare in conuiujs, quae forte ἑτερόχρωτας
ὕπνου aliquis dixerit. Sed narrantne mulie-
res honestae, de quibus hic agitur, θηλυ-
ότητος εὐνήν γέμσαν; itaque sollicitor puta-
re, non esse ab auctore διηγόμενα, sed διη-
γῆμαι. Sic autem interpretarer, *Noctesue
super haec enarro, et somnos cum diuersi sexus
corpore captos, et cubile muliebri mollitiae ple-
num? etc. Gofner.*

Γράφουσι τὸν Προμηθεΐα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ'· εἰδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τῶν θεῶν,
 Γυναῖκ' ἐπλασσεν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἔθνος μιαιφόν· γαρεῖ τίς ἀνθρώπων; γαρεῖ
 Λάθριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία.
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
 Καὶ Φαρμακεία, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' ἧς πάντα τὸν βίον γυνή.
 Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυσ-
 χῆς οὗτος θυμῆρης;

Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς
 τὴν ἀρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄφθριος ἀνα-
 ρὰς, ἐκ τῆς ἀζύγῃ κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμά-
 των

*Pendere fixum Caucasii de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus scelestum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena debinc, insidiae, morbi, invidia
 Grauiissima, acuo femina omni quam fouet.*

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vi-
 ta cordi est?

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis
 malis virilem puerorum viuendi rationem. Mane
 surgens, de caelibe lecto, reliquum adhuc in ocu-

των ἔτι λοιπὸν ὕπνου ἀπονηλάμενος ὕδατι λι-
τῶ, καὶ χιτωνίσκην καὶ χλαυῖδα ταῖς ἐπιωμίαις
περὶναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἐξίας
ἐξέρχεται κάτω κεκωφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
τώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκολούθοι δὲ
καὶ παιδαγωγοί, χερὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται,
τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατῶν-
τες, ἔπεισῃ κτενὸς ἐντευμάς κόμην καταψήχειν
δυναμένας, ἔδὲ ἑσώπτρα τῶν ἀντιμόρφων ἰχα-
ρακτῆρων ἀγραφῆς εἰκόνας, αἷμα ἢ πολύπτυ-
χοι δέλτοι κατῶπιν ἀκολουθεῖσιν, ἢ παλαιῶν
ἔργων ἀρετᾶς φυλάττεσθαι βίβλοι· καὶ εἰς Μα-
σικᾶ θεοὶ φοιτᾶν, εὐμελῆς λύρα.

Πᾶσι

lis somnum simplici aqua postquam abluit, sacra
chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna
domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eo-
rum, qui ex aduerso veniunt, contuitus. Pe-
dissequi autem illum et paedagogi, decetis ca-
terua, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta
manibus tenentes, non secti serra pectinis inci-
suras mulcere comam aptas, neque specula, ob-
iectarum formarum nec pictas imagines; sed vel
multiplices tabellae a tergo sequuntur, aut anti-
quorum operum virtutes seruantia volumina; et,
si ad musicam eundum sit, canora lyra.

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς 20) μαθή-
μασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῆ, τὸ σῶμα ταῖς
ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἔκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ
ἵπποι μέλυσιν αὐτῶ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα
πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικά,
ἀκοντας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς
ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαρὰ παλαίστρα, καὶ
πρὸς ἡλίε μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται. τὸ
σῶμα πυκνῶμενον· οἷ τε τῶν ἐναγώνιων πόνων

ἀπο-
45. Peractis diligenter omnibus philosophæ
mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi il-
lius circuli bonis saturatus est animus, liberali-
bus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim
equi curæ illi sunt, et cum paulum iuventutem
ipse suam equulei instar agitavit et subegit, bel-
licam rem in pace meditatur, emittens iacula, et
tela certa manu vibrans. Tum palæstræ vnctæ,
et ad meridianum solis calorem densandum cor-
pus in puluere volutatur, stillantesque de certa-
minum.

20. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim
φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui pro-
prie est adiunctum φιλόσοφον esse. Incun-
dius etiam cadere sic iunctura videtur. Cer-
te sine fraude fuerit interpretationem ita in-
stituisse. Gesner.

ἀποσαλεύοντες ἰδρωῖτες, μεθ' ἕς λεπτὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῆ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παιδιῶν ἔργων ἀνιπτόμενα καὶ ἐπιμέλεσθαι μνήμαι, τις ἀνδρεῖς ἤρωσ, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρέμενος, ἢ οἷσι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ἐρίση, τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἠδίκε ὑπνεὺς καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπὶ χρένον.

Τίς ἐκ ἂν ἐραστῆς ἐφύβη γένοιτο τοιάττε; τί-
 νι δ' ἔτω τυφλῶν μὲν αἰ τῶν ὀμμάτων βολαί,
 πηροῖ

minum labore sudores: post quos breues balneae, et sobrietatem instanti paullo post. operi seruans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigauit, vespera finem operibus imponente, vbi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suauiores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat.)

46. Talis adolescentis quis non amator fiat?
 cuius adeo coeci oculorum comiectus, ita stupidae
 mentis

πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' ἐκ' αὐ-
 ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλ-
 λωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππασήν δὲ ὡς Κάστορα, θείας
 δὲ ἀρετὰς διὰ θνητῶ διώκοντα σώματος: ἀλλ'
 ἐμοὶ μὲν, δαίμονες ἐράνιοι; βίος εἴη διηκενῆς
 ἔτος, ἀπαντικρὺ τῶ Φίλῃ καθέζεσθαι, καὶ πλη-
 σίον ἢ δὴ λαλῆντος ἀκχεῖν, ἐξιώντι δὲ αὐτῶ συν-
 εξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὐ-
 ξαιτο μὲν ἔν ἐρῶν τις δι' ἀπταίσου καὶ ἀκλινηῶς
 βίης, τὸν σεργόμενον: ἀλύπως εἰς γῆρας ὀδεῦσαι,
 μηδεμιᾶς τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν,
 εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος
 ἐπιψεύσειεν αὐτῶ, κάμνοντι συνδῶσῃσω, καὶ
 διὰ

mentis cogitationes? Quomodo, non amet aliquis
 Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equi-
 tem instar Castoris, diuinasque in mortali corpore
 virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o
 caelestes Dii, vita haec sit perpetua, ex aduerso
 amici sedere, et ex proximo suaue loquentem
 audire: exeuntem deducere, et omnium rerum
 cum illo communionem habere! Atque amator
 quidem aliquis optauerit, per inoffensam et ni-
 hil vacillantem vitam, sine vlllo dolore ad sene-
 ctutem peruenire amasium suum, inuidam for-
 tunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
 humanae naturae lex est, morbus illum attigerit,
 aegrotabo cum laborante, et per tempestuosum

διὰ χειμερία θάλαττης ἀναγομένῳ συμπλεύσο-
μαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸν
ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσμαι, καὶ Φιλήσω τὰς πρὸς
αὐτὸν εὐνοικῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λησὰς ἢ πολε-
μίας θεασάμην ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισά-
μην καὶ πρὸς δύναμιν· καὶ ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ
ἀνέξομαι· τελευταίως δὲ ἐντολὰς τοῖς μιστ' ἐκεί-
νον ὑπ' ἐμῆ σφραγισμένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἀμ-
φοτέροις ἐπιχῶσμαι τάφον, ὁσέοις δὲ ἀναμί-
ξαντας ὄσέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κένιν ἀπ' ἀλλή-
λων διακρίνω.

Ταῦτα δ' ἔ πρώτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς
τὰς ἀξίας ἔρωτες, ἀλλ' ἢ θεοῖς γείτων ἡρωικὴ
Φρόνη-

mare nauigantem comitabor: et, si tyrannica vis
vincula ei iniiciat, aequale mihi ferrum circum-
ponam. Inimicus, quicumque illum oderit,
meus erit, et anabo, qui beneuolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes vi-
deam in illum irruentes, ultra vires etiam arma
sumam: et, si moriatur, viuere non sustinero:
ultimaque mandata iis, qui post illum cari mihi
erunt, dedero, commune vtrisque monumen-
tum vti aggerent, ossibusque ossa permiscentes
neque mutuum puluerem discernant.

47. Haec vero non primi sancient amores ad-
uersus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
sus

Φρένησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρωσ, ἀχρι θανάτῃ συνεξέπνευσε. Φωκίς ἐκ νηπιῶν ἔτι χρόνων, Ὀρέσῃν Πυλάδῃ συνῆψε. θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλων παῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφῃ τῷ βίῃ συνέπλευσαν. ἀμφοτέρω Κλυταιμνήστῃ ἀνήκεν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφορεύετο. τὰς Ὀρέσῃν ἐλαυνάσας ποινὰς Πυλάδῃς ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν ἑδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὄροσ ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἐσχάτας Σκυθῶν τέρμινους ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γὰρ Ταυρικῆς γῆς ἐπιβάνοντασ, εὐθύσ ἡ μητροκτόνοσ αὐτοῦσ ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν

sus hanc legem tulit; in quibus ille amicitiao amor ad mortem usque *progressus* vna exspiravit. A puerilibus iude annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in vno. vitae nauigio, vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten. agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos nauigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris vltix furia hospitio statim excepit,

H 4

circum-

τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεσώτων, ὁ μὲν ὑπὸ
 τῆς συνήθους μακίης πεσὼν ἔκειτο· Πυλάδης δὲ
 Ἄφρον τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
 Πέπλε τε πρὸ κάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,
 ἔκ ἐρασῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος
 ἠΐθρος. ἠνίκα γὰρ ἐκρίθη πατέρω μένοντος ἐπὶ τῷ
 Φονευσθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κο-
 μιῶντα γράμματα, μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφο-
 τεροὶ θέλῃσιν, ἐκάτερος ἐν πατέρω ζῶντι ζῆν
 ἑαυτὸν ἠγάμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολάς
 Ὀρέσης, ὡς Πυλάδω λαβεῖν ἀξιοτέρω, μόνον
 ἔκ ἐρασιῆς αὐτ' ἐρωμένω γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τὸν δ', ἔμοι βάρος μέγα.

Ὁ ναυσολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ

circumstantibusque barbaris, alter a consueto fu-
 rore prolapsus iacebat: Pylades vero

Spiritum auferebat, corporis curam gerens,

Textum reple firmo iacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum
 ostendens. Cum enim iudicatum esset, manente
 altero ut occideretur, Mycenas abire alterum,
 qui literas conferret, manere quisque pro altero
 volunt, rati unusquisque se vivere in vivente al-
 tero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam
 digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum
 non amator pro amico.

Istum perire, mihi nimis graue est onus,

Nam quidquid est mali, mea naui vebo.

et

καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδε, .

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὡς σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ἔτι ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παιδων ὁ σπαρδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἡδὴ λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῆ, τὸ πάλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρου πότερος ἐραστῆς ἐσιν, ὡσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τῆ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίαν πεσόντος εἰδῶλα. τί δὴ ἔν τῆ καθ' ἡμᾶς βίῃ ξένην αὐτὸ τρυφήν ὀνειδίζεις θεοῖσι νόμοις ὀρισθὲν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξά-

et paullo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim vniuersum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit inuitos amores reperdit, difficile ut sit ad animaduertendum, vtrius vter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod diuinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente,

H 5

tan-

δεξιμενοι, μεθ' ἀγιῆς διανοίας νεωκροῦμεν. ἄλ-
βιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπό-
φασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἵπποι,
Γράσκει δ' ἐγέρων κῆνος εὐαφρότατα κῆρος
Τὸν φιλέσιν.

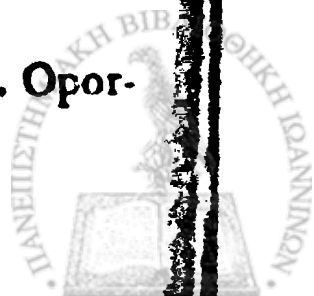
ἄγε μὲν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμ-
πρὸν ἐκείνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφί-
κοῖς τρίποσιν ἐτιμᾶσθαι. χρησμέν γὰρ ἀληθείας
ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκρα-
τῆς σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθημα-
σιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὠνήσε, καὶ τὸ παιδερασεῖν
ὡς μάλιστα ὠφελᾶν προσήκατο.

Δεῖ

tanquam rem sacram seruamus? *Felix enim vere
de sapientium virorum sententia,*

— *cui iuuenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.*

Ac Socraticam quidem disciplinam, et splendi-
dum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes ho-
norarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius,
excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reli-
qua disciplina, qua vitam iuuat, etiam puerorum
amorem, tanquam rem maxime vtilem, adsci-
verat.

Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδῃ Σωκρά-
της, ὃς, ὑπὸ μιᾷ γλαυῦδι, πατὴρ ὕπνους ἐκοι-
μήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει
τῶν λόγων ἤδιστα προσθεῖην ἂν ἅπασι κήρυγμα.

Αἴθε γὰρ ὦ κέρροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέζ
ροντας,

"Ερχιος 21) ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν.

Ὡδε νέων ἐράοιτε, πόλιν καὶ ἀνδρῶν ἔχοιτε.
Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανία, σωφρόνως παισὶν
ἀγαθοῖς πρόσσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα,
τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς
πλατ

49. Oportet autem amare iuvenes, vt Alcibia-
dem Socrates, qui; sub eadem ehlamyde, patris
somnia dormiuit. Atque ego Callimachium il-
lud ad omnes praeconium in fine orationis lubens
posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrans voratis;

Erchius vt teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Hacc cum sciatis iuvenes, modeste ad bonos pu-
eros acceditis, neque paruae voluptatis causa lon-
gam beneuolentiam effundentes, vsque ad matu-
ram

21. "Ερχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon
puto, de quo Diog. Laërtius Ξενοφῶν Γούλ-
λα μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων
Ἐρχιεὺς. Nempe Poëtae "Ερχιος est, qui
alias Ἐρχιεὺς dicendus erat. Gesner.

πλασά τὰ τῷ Φιλῆν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' ἔρῶνιον ἔρωτα προσκυνῶντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παιδιῶν βέλβρα τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ ἔ-
τω Φιλῆσιν, ἡδιστος μὲν ὁ τῷ ζῆν χρόνος, οὐ-
δεμιᾶς ἀπρεπῆς συνειδήσεως παροικέσης. αἰοί-
διμοι δὲ μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι
κληρόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πισεύειν,
αἰτῆρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τὰς ταῦτα ζηλοῦν-
τας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι
τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῷ Καλλικρατίδῃ σφόδρα νεανικῶς
σεμνολογησαμένῃ, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρῃ λέ-
γειν πειρώμενον ἐπέσχεον· ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν
κκτιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοῖν ἀποφῆ-
ρασθαι,

ram aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libi-*
dinis habete. Sed, caelesti illo inuocato Amore,
in senectutem a pueris inde stabiles seruate affe-
ctus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vi-
vendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo*
habitante; nobilis autem post mortem ad omnes
fama exit. Si vero fides habenda philosophorum
filiis, aether post terram excipit hos, qui his re-
bus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
tui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides iuuenili quodam ardore
et graui oratione cum protulisset, Chariclen, di-
cere volentem denuo, repressi; quod tempus
erat descendendi ad nauim. Rogantibus autem,
vt

νασθαι, δι' ἑλίγε τὰς ἑκατέρω λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίε, Φημί, καὶ παρημε-
 λημένως, ὑμῖν, ὦ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων εἰ-
 κεν-ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεχῆς δέ, καὶ, ἢ Δί',
 ἐξέωμένης Φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐσίν. ἰχνη-
 σχεδὸν γὰρ ἑδέν ἐσίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰ-
 πῆν ἑτέρω δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν
 ἢ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἢ τῶν
 λόγων δεινότης, ὡς' ἐγώ γε ἀν' εὐζαίμην, εἴπερ
 ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος ὁ
 Κόθορνος, ἴν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίστα βαδί-
 ζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν ἐκ ἐσίκατε, καὶ
 αὐτὸς ἐν τῷ μεταξύ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν ἐ-
 κέρηκα δισχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστάν ἐνθά
 μοι δίκαιον, ἀποφανῆμαι.

Γάρ μοι
 vt quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa
 paulum utriusque oratione, Non ex tempore, in-
 quam, et negligenter, sodales, orationem quisque
 suam videmini deproperasse; sed perperuae profecto
 et robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
 Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent,
 quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa
 rerum peritia emittit, tum maior etiam vis verbo-
 rum. Itaque optauerim, Theramenes, si fieri pos-
 set, ille corburnus esse, ut victores ambo aequo pede
 incederetis. Verum enimvero, quandoquidem remis-
 suri non videmini, et ipse inter nauigandum de iis-
 dem rebus flagitari non decreui; id quod maxime in-
 praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo.

ἀπεφῆνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτιδην ἢ Κόροιβον
οἶει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σὲ δικάως
κρίθεισιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὅς ὑπ' ἄκρας
ἠδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ
ῥόμην, ὀλίγη τὸ βραχὺ τῆτο δωμάτιον αὐτὸν
ἠγάμενος εἶπα τὸν νεῶν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ἔν (ἔδεν
γὰρ ἀπρεπές. ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως
καὶν περιέργος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τὰς ἄγαν
ὑπὸ τῆ παιδερασῆ κατωφρευομένης λόγους εἰθαύ-
μαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν ἔ πάνυ θυ-
μῆρες ῥόμην, ἐφῆβω παιδί· συνδιημερεύοντα,
Τανταλείας δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι
τῆ

fuisse, quid pronuntiaturus cras? THEOMN.
Adco ne Melitiden aut Coroebum medius fidius
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam
feram sententiam? Qui prae summa iucunditate
eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi
viderer, ut parum abesset, quin paruulam hanc
domunculam ipsum illud esse templum putarem.
Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die
festo dicere, cum risus omnis etiam si forte ni-
mius ad celebrationem pertinere videatur) ora-
tionem illam puerorum amatoris, nimio quasi
supercilio elatam, grauitatis causa admirabar
equidem: verum illud parum videbatur ad animi
voluptatem pertinere, aliquem totos dies versan-
tem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas
poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum
non

τῷ κάλλει μόνον γὰρ προσκλύζοντος, ἔξόν ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. ἔδ' ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ἔδ' ἀπαντικρὺ καθεμένε καὶ λαλῆντος ἀκχεῖν, ἀλλ' ὡσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωσ, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶν θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γὰρ δακτύλων καὶν μόνον θίγη, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τέτρα, τρίτην πείραν ἐπάγει Φιλήματος, ἐκ εὐθύ περιέρχον, ἀλλ' ἡρέμα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἅ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπὼν. εἶτα πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμολοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεσέροις μὲν ἀσπάσασιν ἐντέτη-
κειν,

non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex aduerso sedentem et loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, vti spectet: et vbi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc vbi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia adinouens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi
Luc. Op. T. V. I illique.

κεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διασέλλων ἰσχυρῆ τὸ σῆμα.
 τῶν ἐκ χειρῶν ἔδερμίαν παρίσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἕσο-
 ντὴν συνάπτουσιν. ἢ λαθρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ
 κῶ.π.κ. δῦσα, μαζὰς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροι-
 δῶντας πιέζει. καὶ σφρηγῶσης γαστρὸς ἀμφι-
 λαφῆς τοῖς δακτύλοις ἐπίδραττεται ὁμαλῶς.
 μετὰ τῆτο καὶ πρωτόχην ανδρὸς ἵβης. καὶ τί
 τᾶρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυ-
 χῶν ἐξέσθιας ὁ ἔρως, θερμότερον τινὸς ἀπτεται
 πράγματος· εἴτ' ἀπὸ μικρῶν προοιμιασάμενος,
 κατὰ τὸν κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν ἔπω-παιδερασεῖν γένετο. μετεω-
 ρολέσχαι δέ, καὶ ἔσοι τὴν φιλοσοφίας-ἔφρῶν
 ὑπέρ

illiquescit, interdum etiam placide- os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum ma-
 nifestae illae sensibilibum partium complexiones vo-
 luptatem conglutinent. Aut igitur latenter lu-
 brico lapsu dextra sinum subiens, mammillas pre-
 mit paulum ultra naturam tuinentes, et durius-
 culi ventris rotunditatem digitis molliter percur-
 rit, post haec etiam primae lanuginis in pube
 florem. Et quid arcana illa oportet remetiri?
 Tantam nactus opportunitatem amor, calidius
 quoddam opus occipit: deinde a feminibus ex-
 orsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mili quidem hoc modo amare pueros con-
 tingat. Sublimes illi nugatores autem, et quot-
 quot

ὑπὲρ αὐτὰς τὰς κροτάφους ὑπερήρασι, σεμνῶν
 ὀνομάτων κομψεύμασι τὰς ἀμαθεῖς ποιμανέ-
 τωσαν· ἐρωτικός γὰρ ἦν, εἴ τις πέρ, καὶ ὁ Σω-
 κράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης, αὐτῷ χλα-
 νίδα κλιθεῖς, ἐκ ἀπλήξ ἀνέστη· καὶ μὴ θαυμά-
 σης, ἐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγα-
 πᾶτο, μέχρι τῆ κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδαην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονῆ.
 ζένων γέν' Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον,
 ἀταμιεύτῳ πάθῃ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερῶραγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβῆς ἐμιλία Καλ-
 λίων·

τὰς

quot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora
 sustulere, honestorum verborum phaleris impe-
 ritos pascant. Amator erat, si quisquam, Socra-
 tes, sub eadem cum illo laena iacens Alcibiades,
 non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque
 enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus
 est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:
 sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas.
 Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu
 parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

τὰς γε μὴν ἐνομαζομένας παρ' Ἑλλησι κωμάσας,
 ἔδέν ἄλλ' ἢ δήλας ἐρασὺς νομίζω. τάχα Φήσει
 τις αἰσχρὰ ταῦτ' ἔπαι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ
 γε, νῆ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὐτ'
 ἀνέξομά σε, φίλε Θεόμνησε, ἄλλην ἀρχὴν κα-
 ταβαλλομένων τρίτων λόγων, ἧς ἀκέρει ἐν ἑορτῇ
 μόνον εἰκὸς ἐστὶ· τὰλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ἰστων πόρ-
 ρῳ ἀποικιεῖν. ἀφόμενοι δὲ τῆ παρέλκειν πλείω
 χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ἐστὶ,
 ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυρὰν. ἐστὶ δ' ἐκ
 ἀτερπῆς ἡ θεά, τῶν ἐν Οἰτῇ παθῶν ὑπομιμνή-
 σασα τὰς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocan-
 tur, nihil aliud quam professos amatores arbitror.
 Dixit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at
 vera quidem sunt, per Cnidiam Vencrem. LYC.
 Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae
 orationis quasi fundamentum iacentem, cuius
 initium tantum festo die audire fas est, reliqua
 vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa
 autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt,
 mora, in forum prodeamus. Iam enim conue-
 nit rogam Deo accendere: nec iniucundum spe-
 ctaculum, eorum quae in Oeta Deo usu venere,
 praesentes admonens.

Εικό-

ΕΙΚΟΝΕΣ

Λυκῖνος καὶ Πολύστρατος.

ΛΥΚ. **Α**λλ' ἢ τοιῶτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τῆν
 Γοργῶν ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος
 ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα
 ἰδών. αὐτὸ γὰρ τῷ μύθῳ ἐκεῖνο μικρῶ δέω λί-
 θος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς 1)
 ὑπὸ τῷ θαύματι. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυῖς
 τι τὸ θέαμα φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ
 Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις ἔσα, σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν
 τῶν

Imagines.

Lycinus et Polystratus.

LYC. Numquid ergo tale quid usu veniebat his,
 qui Gorgonem vidissent, quale usu
 nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam
 quandam feminam videnti? Parum enim abest,
 quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim-
 factus, ac prae admiratione diriguerim. P O L.
 Insolitum, Hercle, spectaculum ais, et valde
 violentum, si quidem Lycinum etiam mulier ali-
 qua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem,
 I 3 idque

1. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua,
 oleo, melle, lacte; saepius de aquis et flu-
 minibus cum concrescunt, coagulantur.
 du Soul.

τῶν μερμηκίων καὶ πάνυ ἐαδίως αὐτὸ πάσχεις· ὡς εἴπτεν ἂν τις ὄλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, 2) ἢ σὲ τῶν κελῶν ἀπάγοι, μὴ ἔχι παρεσάναα αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὡσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τῆς Ταντάλας. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστὶ, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; εἰ γὰρ οἶμα, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς θεῆς, εἰς ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον πᾶ καὶ αὐτοὶ παραπεπηγεία σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἶδέναι χρὴ σε, ὡς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπίθης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων

idque facile admodum sic afficeris, vt facilius aliquis totum Sipyllum loco moueat, quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, et saepe illacrimans etiam, vt illa ipsa Tantalifilia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, et vnde? vt nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, inuidebis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere. LYC. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, et magis:

2. Ἐν τις ὄλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν] *Elsner.* hsec Luciani adferens ad *Marci* XI, 23. monet, iis aequae atque his Luciani verbis significari rem grauem et insuperabilem. *Reitz.*

των ἀκίνητότερον ἀποφάνει. καίτοι τῆτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἤττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ κακείνη προσβλέψει σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσηνωμαυτῆς; ἀπέξει γὰρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλη, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύε, ὦ Λυκίνε, τεράσιόν τι κἄλλος ἀναπλάττων· ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνὴ ἐστίν;

ΛΥΚ. Οἶμαι γὰρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὅς δέδια μὴ σοι ἰδόντι ἀσθενῆς τις ἐπαινέσται δόξω; παρὰ τοσῶτον ἀμείνων φανείτω· πλήν ἀλλὰ ἥτις μὲν, ἔκ' ἂν εἰπεῖν ἔχομι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνέχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραμ πάνυ πολλή, καὶ

magis quam statuæ sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, et minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Reuinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. P O L. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendō modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, et alius circa illam apparatus splendidus, et eunuchorum multitudo,

καὶ ὅλως μᾶζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην
 ἔδοκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τῆνομα
 ἐπύθε σύ γε, ἢ τις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς,
 ἢ τῆτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐσί. τῶν θεατῶν γάρ
 τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρεῖλθε, τοι-
 αῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ
 θαυμαστὸν εἶέν, εἰ ἢ καλλίση τῶν Ἰωνικῶν πό-
 λεων τὴν καλλίσην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἔδοκει δὲ
 μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ἔτως
 ἐσεμνύετο ἐπ' αὐτῇ.

ΠΟΛ. Οὐκἔν ἐπεὶ λίθε τῆτο γε ὡς ἀληθῶς
 ἐποίησας, ἔτε παρακολέθησας, ἔτε τὸν Σμυρ-
 ναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅσις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς
 εἶόν

et ancillae sane multae, atque in vniuersum ma-
 ior; quam pro fortuna priuata, res videbatur
 esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem;
 quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi
 hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim
 aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales
 quidem, inquit, sunt formae Smyrneses, nec mi-
 rum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem
 pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi
 Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo
 illa gloriabatur.

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro
 lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque in-
 terrogaueris Smyrnaeum illum, quatenam esset:
 certe

οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ἔτῳ
 γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὅρῳς ἠλίκον τῆτο ἠτησας,
 ἔ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστ' ἄ γε τῶν ἐμῶν,
 ἐμφανίσαι ἔτῳ θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μύ-
 λης, ἂν ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος,
 ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης.
 ἐγὼ δὲ λυμανῶμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς
 τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκίνε, ποῖά τις
 ἦν τὴν ὄψιν; ἔ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ
 Φίλω ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς
 γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφιλές εἶναι
 αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινῶν
 ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον,
 ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς
 ..
 τῆτο

certe formam illius, quantum eius fieri potest,
 sermone ostende. Forte enim sic eam agnouero.
 LYC. Vides quantum sit, quod petiisti, non est
 facultatis dicendi, meae praesertim, declarare ad-
 mirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut
 Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si
 quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero
 exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Ly-
 cine, qualis erat specie? Neque enim periculo-
 sus ille conatus, si viro amico ostendas imagi-
 nem, quomodocunque lineae se habeant. LYC.
 Quin tutius mihi facturus videor, si veterum il-
 lorum artificum quosdam ad opus aduocem, uti
 mulicrem mihi effingant. POL. Quomodo hoc

τῆτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκιντό σοι πρὸ τούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνεσθαι τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίων; ΠΟΛ. Νῆ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; ΠΟΛ. Νῆ Δίχ, τῶν Πραξιτέλης ποιημάτων τὸ κάλλισον. ΛΥΚ. Ἄλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, εἰ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρυσθείη τις τῆ ἀγάλματος, καὶ λαθῶν ὑπολειφθεῖς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς οὐνατὸν, ἀγάλματι, τῆτο μὲν σοι ἄλλως ἰσχυρίσθω. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi respondere. POL. Interrogamodo.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polystrate, in urbe Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me Iupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ciues, amore aliquem captum statuæ clam cum relictus esset in templo; couisse, quoad eius fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam verò, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi illud

ἀπόκριμα, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν
 Ἀλκαμένους ἐώρακας. ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' αὖν;
 ὦ Λυκίε, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον
 τῶν Ἀλκαμένους πλασμαίων παρείδον. ΛΥΚ.
 Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, ἐκ ἐξερίσομαι
 σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ
 τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ.
 Εἶδον κακείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦ-
 τα μὲν ἰκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλι-
 στα ἐπήνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν,
 ἣ καὶ ἐπιγράψαι τὸνομα ὁ Φειδίας ἤξιωσε; καὶ
 τὴν Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ
 δορατίῳ.

ΛΥΚ.

illud quoque responde, an illam etiam in hortis
 apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL.
 Equidem omnium, Lycine, sum negligentissi-
 mus, si pulcherrimum Alcamenis signorum prae-
 teruidissem. LYC. Illud quidem, Polystrate,
 non exquiram, an, cum saepe escenderis in ar-
 cem, Calamidis Sofandram contemplatus fueris?
 POL. Vidi et illam saepius. LYC. Sed satis ista.
 Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti?
 POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Miscra-*
nam) cui etiam inscribere nomen suum Phidias
 voluit? et Amazonem, per Iouem, innixam
 hastae.

5: LYC.

ΛΥΚ. Τὰ ἄλλα, ὦ ἐταῖρε, ὥς ἐνέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσει. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τέτων, ὡς εἶν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαιρετὸν παρ' ἐκείνης ἔχουσαι. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τετὶ γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῶδε παρῶντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέσθαι, καὶ ἀρμόζειν, ὡς ἂν εὐφυθμότατα δύναιτο, Φυλάττων ἅμα τὸ συμμυγῆς ἐκείνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβῶν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ γένησεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τούτων μίαν τινὰ σωθεῖς, ἐκ ἀπάδεσσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ.

5. L Y C. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coagmentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem. P O L. Et quomodo illud fieri potest? L Y C. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, et componere, et concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportione et varietate. P O L. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

6. L Y C.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὄραν παρέχει γιγνο-
 μένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνί-
 δα ἠχέσης μόνου τὴν κεφαλὴν λαβῶν· ἔδεν γὰρ
 τῆ ἄλλῃ σώματος, γυμνῆ ἔντος, δεήσεται· τὰ
 μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ἰφρύων τε
 τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέ-
 λης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν
 ἅμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τῆτο
 διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκῶν· τὰ μῆ-
 λα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλ-
 καμένες καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέ-
 τι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ
 δακτύλιον τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολήγον,
 παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τῆ παν-
 τός.

6. LYC. Atque iam tibi videndam praebet
 dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido ve-
 nit, solum caput sumens; reliquo enim corpore,
 cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam
 quidem, ac frontem, et supercilia quasi ad amuf-
 sim facta sines eam habere, vt fecit Praxiteles.
 Etiam oculorum mobilem hilaremque gratiam,
 prout Praxiteli visum est, seruabit. Malas au-
 tem, et quae in aduerso vultu eminent, ab Al-
 camene et illa in hortis Venere assumet, et in-
 super manus extremas, et volarum proportionem,
 et molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec
 inquam et ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus
 circum-

τὸς προσώπων περιεργάζων, καὶ περιεὼν τὸ ἀπὸ
 λόν, καὶ εἶναι σύμμετρον, ἢ Ἀμυζία παρέξει, καὶ
 Φειδίας ἐστὶ. καὶ ζώματος ἀρμεγῆς ὁ πῶτος, καὶ
 τὸν πῶχιστα παρὰ τῆς Ἀμαζόντος λαβών. Ἡ Σω-
 σάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαιος αἰδοῖ κοσμήσασθαι αὐ-
 τήν· καὶ τὸ μενίσμα λεπτόν καὶ λεῖψυδες, ὡς
 περ τὸ εἰρητὶς ἔσται· καὶ τὸ εὐσυνέει δὲ καὶ κέσ-
 μισι τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωτάνδρας· πλὴν
 ὅτι ἀκαλυπτος αὐτῇ ἔσται τῆς κεφαλῆς. τῆς
 ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίαν ἂν γένοιτο; κατὰ
 τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μέλισσα· καὶ γὰρ καὶ τῆτο
 κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ
 Πολύστρατε, δοκεῖ καλῆς γέτισθαι ἢ εἰκῶν;
 καὶ μάλιστ' ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτε-
 λεσῶν;

ΠΟΛ.

circumscriptionem, et genas teneras, et nasi pro-
 portionem, Lemnia præbebit et Phidias: etiam
 oris commissuram idem. et cervicem sumtam ab
 Amazone. Sosandra vero et Calamis verecundia
 ornabunt illam; et risus tenuis ac latens sicut
 illius erit, itemque compositus et decens ami-
 ctus a Sosandra, nisi quod hæc nuda caput erit.
 Aetatis autem atque incrementi mensura que-
 nam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime.
 Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur.
 Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futu-
 ra imago? et maxime si accuratissima ratione per-
 feiatur?

-7. POL.

- ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναίωτατε, καταλέ-
λοιπὰς τι κάλλος ἔξω τῆ ἀγάλματος, ἔτω πάν-
τα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκῶς; ΛΥΚ. Τὸτο
μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δόξει ὀλί-
γα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῖα, καὶ τὸ ἐκά-
τω πρέπον· ὡς μέλαινα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ἐπί-
στα μέλαινα, λευκὰ δὲ ὅσα τριχῦτα χρῆ, καὶ τὸ
ἐρύθημα ἐπαύθειν· καὶ τὰ τριχῦτα κινδυνεύει
τῆ μεγίστη ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. πύθεν οὖν καὶ
ταῦτα πορισάμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέσαιμεν δη-
λαδὴ τὸς γραφέας, καὶ μάλιστα ἐπόσοι αὐτῶν
ἄριστοι ἐγένοντο κερῶσασθαι τὰ χρώματα, καὶ
εὐχαίρων ποιῆσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ
παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ,
ἐκεῖνος

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissi-
me, pulchritudinis aliquid extra imaginem; qui
sic omnia in illam contulisti? LYC. Atqui hoc
minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad
formae decus conferre color, et cuiusque rei con-
decentia, vt exacte nigra sint, quae sunt nigra,
alba autem quae oportet esse talia, et ruborem
ubi decet efflorescere. Et quantum ad haec talia
forte illud, quod maximum est, nobis adhuc
deest. Vnde igitur et haec parabimus? an ad-
vocemus scilicet pictores, et maxime quotquot
illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, et
tempestive allinendis. Nempe advocetur Poly-
gnotus,

ἐκείνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· ἔτι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷον τῆς Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ἑφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἷον τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λίσσῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ἔτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐχειργασμένην, ὡς συνεσέλθῃ μὲν ὅσα χρῆ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκόν, ἀλλὰ ἑνσημον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω.

Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνωρος καὶ Ἀπελλῆ δεδῶμεθα.
οἶον

gnotus, et Euphranor ille, et Apelles, et Aëtio. At hi diuisis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus vero superciliorum decorem, et ruborem suffumum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint quae debent, fluctuant autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

§. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente et Apelle, assumimus. Qualem

οἶον γάρ τι τοῖς Μενελάω μῆροῖς τὸ χρῶμα ἐκεί-
 νος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοι-
 νιγμένω, τοῖόνδε ἔσω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς ἔτος
 καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινὰ
 ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ
 καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργά-
 σασθαι· καὶ Φιλομείδῃ δὲ Ὅμηρος ποιήσει; καὶ
 λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυ-
 σῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν
 τῷ Βρισεῶς.

Ταῦτα μὲν ἔν πλασῶν καὶ γραφέων καὶ ποιη-
 τῶν παῖδες ἐργάσονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ
 τέτραις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ἐπό-
 σαι χάριτες, καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορευόντες,
 τίς

lem enim ille Menelai femoribus colorem indu-
 xit, ebori ea comparans leniter purpurascenti, tale
 fit vniuersum. Idem vero oculos etiam pingat,
 et amplis quidem reddat conspicuam: adiuuabit
 illi opus etiam Thebanus poëta, qui supercilium
 elaboret. Etiam risus amantem faciat Homerus,
 et candidis lacertis, et roseis digitis, et aureae Ve-
 neri similem faciet iustius multo quam Brisei fi-
 liam.

9. Atque ista quidem statuariorum, et picto-
 rum, poëtarumque filii efficient. Quod autem
 in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia, quin
 omnes simul, quotquot sunt Gratiae, et quot-
 quot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt,

Luc. Op. T. V.

K

imita-

τίς ἂν μιμήσασθαι δύναίτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιον τι χρῆμα, ὦ Λυκίῃε, Φῆς, καὶ οἰπιστὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ ἔρανῶ γενέσται. τί δὲ πρόσσχεσαν εἶδες αὐτήν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χειροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημῆσιν· καὶ ἐώκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτῶ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγτωκέναι. μεταξὺ δὲ προϊῶσα, διελέγετο τῶν παραμαρτάντων τινί, ἐκ οἷδ' ὅ, τι· ἔγὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴπῃ· μί σοι, ὅπως μὲν λευκῆς, ὅπως δὲ συμμέτρης, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένης; εἶπε κάλλιπον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν σιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ἕτως ἐπὶ σίχῃ ἐπεφύκεσαν·

imitari quis possit? P O L. Diuinum quiddam dicis, Lycine, et a Ioue reuera demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? L Y C. Librum tenebat manibus, bifariam conuolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens; Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, et sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis et aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur
autem

κεσαν· ἐκοσμεῖντο δὲ μάλιχα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθμήματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ αὐτὸ δὴ τῷ τῷ Ὀμήρῳ ἐλέφαντι τῷ πριζῶ ὅμοιοι, ἔχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεσηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τις πάντων ἰσστιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός,

ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τέτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνέχας δέ τινας ἔπεσθαι αὐτῇ Ἐφῆς, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνῆσαν, ὦ μακάριε,

autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *scētili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii verò eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, et color idem, et vna magnitudo, et aequae iuncti: in vniuersum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

10. POL. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, et patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, et profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissi-

ριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ
 ἔστιν αὐτῇ τένομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τῆτο γλα-
 Φυρόν, ὦ Λυκίνε, καὶ ἐπέρασον. ἑμώνυμος γάρ
 ἔστι τῇ τοῦ Ἀβραδάττε ἐκείνη τῇ καλῇ. οἶσθα
 πολλάκις ἀκέσας Ξενοφῶντος ἐπαινῶντός τινα
 σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία,
 καὶ ὡς περ γε ὄρων αὐτήν, ἔτω διατίθεμαι, ἐπό-
 ταν κατ' ἐκείνῳ περ ἀναγιγνώσκων γένωμα, καὶ
 μονονεχί καὶ ἀκέρω λεγέσης αὐτῆς, ἃ' πεποίη-
 ται λέγεσα, καὶ ὡς ὠπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἶα
 ἦν παραπέμπεσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄρισε, σὺ μὲν ὡς περ τινα
 ἀστραπὴν παραδραμῆσαν ἀπαξ εἶδες αὐτήν, καὶ
 ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα
 καὶ

bratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est
 illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venu-
 stum, Lycine, et amabile. Est enim cogno-
 minis pulchrae illi Abradatae vxori. Nosti, cre-
 bro qui audieris, Xenophontem laudare mode-
 stam quandam et pulchram mulierem. LYC.
 Ita sane est, et quasi viderem illam, ita anima-
 tus sum, quoties ad illum locum legendo perue-
 nio: ac tantum non audio dicentem, quae di-
 xisse traditur, et vt armauerit virum, et quomo-
 do in pugnam illum deduxerit.

II. POL. Verum tu quidem, vir optime,
 fulguris instar illam praetercurrentem semel vidi-
 sti, et videris ea, quae in promptu sunt, corpus
 et

καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, εἰδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνός ἐστιν αὐτῆς μακροῦ τινι ἄμεινον, καὶ θεοειδέζωρον τῆ σῶματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοειδῶν, καὶ γὰρ ὡς οἶσθα καὶ αὐτός, τὸ ἡμέρον καὶ Φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τῆ κάλλος ἐπαινωῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦτα τῆ σῶματος; ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὡσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τῆ σῶματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τῆτό ἐστιν, ὅποταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἀρετῆ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλάς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς

et formam dico, laudare: bonorum autem anime eius nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* prestantior ac diuinor. Ego vero, familiaris enim sum, et saepe cum ea, popularis quippe, locutus. Etenim, vt ipse etiam nosti, mansuetudinem, et humanitatem, et magnanimitatem et temperantiam, et eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit et ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conueniunt et animi virtus et forma corporis. Videlicet multas tibi ostendem,

Φῆς μὲν εὖ ἠέσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνάσας τὸ
 κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγγαμένων ἀποθανεῖν
 αὐτὸ, καὶ ἀπομαραινέσθαι, ἐλεγχόμενον τε καὶ
 ἀσχημονῆν 3), καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾶ τι-
 νι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γὰρ αἱ τοιαῦτα ὅ-
 μοιᾶ μοι δοκᾶσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱερεῖς; καὶ κεῖ
 γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεῶς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος,
 λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῶ
 καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἦν ζητῆς
 τὸν

rim, quarum forma quidem bene habet, caete-
 rum vero turpitudine formam afficientes, adeo
 ut vel loqui exorsis ea emoriatur, et marcescat,
 et ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignita-
 tem se cum mala domina, anima, viuere. Et
 sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegy-
 ptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcher-
 rimum est et maximum, lapidibusque pretiosis
 exornatum, auro et picturis distinctum. Intus
 vero

3. Ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀσχημονῆν] Qui at-
 tente hanc ῥῆσιν inspexerit, ille non optime
 eam conuinctam deprehendet. Interpretatus
 certe sum, quasi transpositis paullum verbis
 legatur ἀσχημονῆν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ'
 ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum lemel ἀσχημο-
 νῆν post ἐλεγχόμενον Itaret, opus fuit nouo
 καὶ, quod restituto ordine, quem verum
 putamus, superfluum est. Gesner.

τὸν θεόν, ἢ πίδακός ἐστιν, ἢ ἴβις, ἢ τράγος, ἢ αἰετός. τοιούτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνεστίν. ἔ τοιούτων ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὲ ἔκ ἐσθῆτι ἀλγυγῆ, καὶ ὄρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρώπιᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσιν ταῦτα ἔσθαι ἐστίν.

Λ Υ Κ. Οὐκ ἂν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντιμύθε ἀμειψαὶ αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασθαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὰν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προσάπτεις· ἔ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι

vero Deum si quaeras, aut finius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo et monilibus, sed illis quae praedixi, virtute, et modestia, et acuitate, et humanitate, et reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; et quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admires. POL. Non parvam, sodalis, materiam certaminis iniungis. Neque enim simile

πᾶσι προΦαιές ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφά-
νισαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐ-
τὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, ἔ πλαστῶν ἔδὲ
γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ Φιλοσόφων, ὡς πρὸς
τὰς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ
δειῆσαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατασκευασ-
μένον.

Καὶ δὴ πεποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶ-
τον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ
τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τῆ Πυ-
λίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἶρηκε. πᾶς
δὲ ὁ τόνος τῆ Φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
ἔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἠρμίσθαι, ἔτε
πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομι-
δῆ

est id laudare, quod in omnium oculos incurrit,
et ea quae videri non possunt sermone declarare.
Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus ha-
bere ad hanc imaginem, non statuariis solis, ne-
que pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad re-
gulas exigere possim signum, et ostendere anti-
qua illud arte perfectum.

13. Quin iam fiat! Eloquentes primum et argu-
ta: atque illud, *Dulcior a lingua fauis*, de ipsa
potius, quam de Pylio illo sene, Homerus di-
xisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissi-
mus, neque grauis, qui cum virili conueniat,
neque tenuis omnino, qui et nimis muliebri-
sit,

δῆ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδί μήπω
 ἤβασκοντι, ἡδύς, καὶ προσηνῆς καὶ πράως· πα-
 ραβυόμενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὡς καὶ παυσαιμένης ἑναυ-
 λον εἶναι τὴν βοὴν, καὶ τι λείψαιον ἐνδιατρίβειν
 καὶ περιβρυβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνεσάν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἰχνη τῶν λό-
 γων μελιχρὰ ἅττα, καὶ πειθῆς μεσὰ ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς ἀπελιμπάνεσαν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ κα-
 λὸν ἐκεῖνο ἄδη, καὶ μάλισα πρὸς τὴν κιθάραν,
 τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι,
 καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμυσσα γὰρ ὡς
 πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἴπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα
 τὴν Φωνὴν ἀφίησιν.

Ὁρ-

fit, et omnino fractus; sed qualis fuerit pueri
 nondum pubescentis, suavis, et blandus, et pla-
 cide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum
 desit, resonent adhuc verba, et reliquiae quae-
 dam intus maneat, circumsonetque aures velut
 echo quaedam, producens auditum, et vestigia
 verborum mellita quaedam, atque persuasionis
 plena in animo relinquens. Cum vero etiam
 pulchrum illud canit, et maxime ad citharam,
 tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones,
 et cicadas, et cycnos: imperita enim cantus, ad
 illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pan-
 dionis *filiam* nomines, ignara etiam illa; et ri-
 dis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπισημωτότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἴμαι, εἴ γε ἔκασαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεξήκεσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον, διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβίνειν τι τῷ ῥυθμῷ, ἀλλ' εὐκάρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρησθαι τὸ ἄσμα, καὶ συνωδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐκφές τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πῶθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακί ἐκείνῳ καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαιρῶνα μεταξὺ Βακχολῆντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥς ἦν ποτε, ὦ Λυκίνε, καὶ
 ἀδὲ-

14. Orpheus autem et Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egreuiatur, sed sublatione tempestiva ac positione dinensum habere cantum, et consonare citharam, et eadem tempora linguam plectrumque custodire, et faciles digitorum tactus, et molles membrorum flexus, unde haec contigissent illi Thraci, et illi alteri per Cithaeronem inter boum curam meditantis citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canen-

canen-

ἄδουσης αὐτῆς ἀκρόσῃ, ἐκέτι τὸ τῶν Γοργόνων
 μόνον ἔση πεπονθώς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενέ-
 μενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὁποῖόν
 τι ἦν. παρεξήξῃ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος,
 πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἦν κη-
 ρῶ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τῆς κηρῆ διαδύ-
 σεταί σοι τὸ μέλος. τοιᾶτόν τι ἀκροσμά ἐσι
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιό-
 πης αὐτῆς πείδευμα, μυρία τὰ θέληττα, καὶ
 παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἐνί τε λόγῳ, συνελών,
 φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς ὠδῆς ἀκροεῖν νόμιζε,
 οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιᾶτων χειλῶν, δι' ἐ-
 κείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιᾶσαν. ἐώρακας δὲ καὶ
 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥσε γὰρ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ

canentem illam audieris, non iam illud solum,
 quod a Gorgonibus solet, tibi vsu veniet, vt
 lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud,
 quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adsta-
 bis enim, bene noui, delinitus, patriae obli-
 tus et familiae. Et licet cera obturaueris aures,
 etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis au-
 ditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpome-
 nes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas
 omnis generis complexa illecebras. Vno verbo
 comprehendens dixerim, cum mihi cantum au-
 dire te puta, qualem esse conuenit, qui per la-
 bra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem
 ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Ac-

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τῆτο τῆς Φωνῆς, καὶ καὶ
 θαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι σωμύλη, καὶ
 πολὺ τῶν Ἀττικῶν χρίτων ἔχουσα, εἰδὲ θου-
 μάζειν ἀξίον· πατριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονι-
 κόν, εἰδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποκίαν. εἰδὲ γὰρ εἰδὲ ἐκεῖνα
 θαυμάσια ἄν, εἰ καὶ ποιῆσαι χρίται, καὶ τὰ
 πολλὰ ταύτη ὁμιλεῖ, τῆ Ὀμήρου πολίτις εἶσα.
 μία μὲν δὴ σοι, ὦ Λυκίηνε, καλλιφωνίας αὐτῆς,
 καὶ ὠδῆς εἰκόν, ὡς ἂν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκά-
 σσει σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, εἰ γὰρ μίαν
 ὡσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι δει-
 γματα, ἦττον γὰρ τῆτο, καὶ γραφικῶς συντε-
 λεσθέν,

15. Accuratus enim ille sermo, et Ionica pu-
 ritas, et quod arguta in consuetudine loquendi,
 et multum Gratiarum Atticarum habet, neque
 admiratione dignum, cum patrium hoc illi fit,
 et ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam
 oportebat, quae ipso coloniae iure, Atticae ci-
 vitatis sit particeps. Neque vero illud admiratus
 fuerim, si poëti etiam gaudet, et multum in ea
 versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec
 una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius et can-
 tus imago, prout possit eam aliquis in deterius
 effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim
 unam uti tu e multis compositam ostendere decre-
 vi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria picto-
 ris

λεσθῆν, καὶ ἄλλη τσσαύτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ
 πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθραμιλλώμενοι,
 ἀλλ' οἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταί, καθ' ἑκάστην
 εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον με-
 μιμημένη. ΛΥΚ. Ἐορτήν, ὦ Πολύστρατε, καὶ
 πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἕοικας δ' ἔν λώϊον ὡς
 ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρη
 δ' ἔν, ὡς ἐκ ἔσιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλ-
 λον χχρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν
 ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τέτων, ἐπόσα
 μελετητά, φέρε καὶ ταύτην ἤδη συζησώμεθα,
 ποικίλην μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κα-
 τά

ris arte si perficiatur, tot pulchri species, et mul-
 tiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod
 secum ipsum *zamen* pugnet. Sed omnes animae
 virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad
 ipsum animale exemplum imitando expressa.
 L Y C. Diem festum, Polystrate, et publicum
 epulum promittis. Videris re vera meliorem mi-
 hi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque
 enim est in quo maiorem a me gratiam inire
 possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum
 rerum omnium principem esse eruditionem ne-
 cesse est, earum praesertim, quae meditatione
 constant; age hanc quoque iam constituamus,
 variam quidem et multiformem; vt: neque hac
 parte

τὰ τῆτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ
 δὴ γεγράφω πάντα συλλήβδον τὰ ἐκ τοῦ
 Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, ἕχ ὡσπερ ἡ Κλειώ,
 καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι,
 ἐν τι ἐκάσῃ ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσ-
 ἔτι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅπερσα γὰρ ἡ
 ποιητῶν μέτροις διακοσμήσασιν, ἐξενήνοχασιν,
 ἢ συγγραφεῖς ἰσορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρη-
 νέασιν, πᾶσι τέτοις ἢ εἰκῶν κεκοσμήσθω· ἐκ
 ἄχρι τῆ ἐπιγεγραῶσθαι μένον, ἀλλ' ἐς βάθος
 δευσοποιοῖς τισι Φαρμάκοις 4) ἐς κόρον κατα-
 βαφεῖ-

parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pin-
 gatur ergo ita, vt vniuersim omnia de Helicone
 bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia,
 aut Calliope, aut reliquae, vnum quiddam vna-
 quaeque sciens, sed quae sunt omnium; et insu-
 per Mercurii, atque Apollinis *manera*. Quae-
 cumquē enim vel poëtae versibus ornata protule-
 re, aut retulerunt historici, aut philosophi ad-
 monuerunt, omnibus illis exornata imago esto,
 non vt colorem tantum traxerit, sed vt alte de-
 scendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta
 fit.

4. Δευσοποιοῖς τισι Φαρμάκοις] Quae sint
 δευσοποια Φάρμακα, forte intelligi melius
 poterit, si quis conferat locum e Ciceronis
 Hortensio a Nonio seruatam 4, 405. *Vt ii,
 qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius
 Ionam medicamentis quibusdam, etc. Plura
 de*

Βαφείσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυνάμην τῆς γραφῆς. ἔ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τοῖσιν ἐν τοῖς πάλοι, παιδείας πέρι μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· ἔ μεμπτή γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἢ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δείξει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτῶ Ἴωνιᾶ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτῶ, Λίσχίνης Σωκράτης ἑταῖρος, καὶ αὐτὶς Σωκράτης, μιμηλώτατος
τεχνι-

fit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum viuum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, et lineis omnibus absoluta.

17. POL. Posthaec vero sapientiae, et prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, vno quidem et ipso Ionico, pictores autem et opifices illius Aeschines Socratis sodalis, et ipse Socrates,

imitan-

de hoc argumento diximus ad Quint. 12, 10, 75. Gesner.

τεχνιτῶν ἀπάντων, ὧν καὶ μετ' ἐρωτος ἔρξα-
 Φοι. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου εἰκὴν Ἀσπασίαν,
 ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος ἐκυμασιώτατος καὶ κότες
 στυγῆ, ἡ Φικῶνι στυγέως παρὰ δέσμα πρὸς
 μετρο, ἐπίσσοι ἐμπειρίας πρῶματων, καὶ ἐξυ-
 πτητες ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγγισίας, καὶ ἐστ-
 μύτητες εἰκὴν προσῆν, τῆτο πᾶν ἐπὶ τὴν ἑμε-
 τέραν εἰκόνα μεταχέτωμεν ἀκριβεῖ τῆ ἑξῆως.
 εἰς ὧν ὧν εἰκὴν μετ' ἐν μικρῷ πικρῷ ἐξῆρα-
 πτο, αὐτῆ δὲ κωλοσσιζία τὸ μέγεθος ἐστὶ. ΛΙΚ.
 Πῶς τῆτο Φῆς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λικίτε, καὶ
 ἰσομεγέθει εἶναι Φημι τὰς εἰκόνας, ὧσιν ἔ-
 σης' ἡ γὰρ ἰση εἰς ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πο-
 λιτεία,

imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant. Nempe illam
 ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, ad-
 miratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non
 malum prudentiae exemplum proponamus, et
 quantum in illa rerum peritiae, et acuminis circa
 civilia negotia, et celeritatis in cogitando, et scri-
 moniae fuit, illud omne in nostram imaginem
 accurata regula transferamus: nili quatenus illa
 quidem in parva quasi tabella picta erat, haec su-
 tem Colossaea magnitudine est. LYC. Quorsum
 illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali
 magnitudine esse imagines, similes cum sint.
 Neque enim par est, ac de prope quidem, Athe-
 nien-

λιτρία, καὶ ἡ παρῶσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις.
 ὤσε εἰ καὶ τῆ ἑμοσιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ με-
 γέθει γε ἀμείνων αὐτῆ, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτῃ
 πίνακι καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ
 τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτί-
 μα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλύνει, ἡ Θεα-
 νώ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφώ
 δέ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῆ Διοτί-
 μα δέ, ἐγὼ ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐστὶ
 καὶ ἔσσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε
 καὶ συμβολίαν. τριαύτη σοὶ καὶ αὐτῆ, Λυκίνας,
 ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.

ΛΥΚ.

nientium quae tum erat respublica, praesenti Ro-
 manorum potentiae. Itaque licet, quantum ad
 similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine
 haec praestantior, tanquam in tabula latiore de-
 picta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Thea-
 no illa, et Lesbica poëtria, et super illas Diotima.
 Ac Theano quidem magnitudinem sensuum con-
 ferat ad picturam; Sappho autem vitae elegan-
 tiam: Diotimae vero non iis solum, propter
 quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed re-
 liqua etiam prudentia et consilio. Talis tibi haec
 etiam imago, Lycine, proposita sit.

Luc. Op. T. V.

L

19. LYC.

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος ἔ-
 σα. σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος,
 ὦ ἑταῦρε, καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέρον εὐ-
 φανιεῖ τῆ τροπῆ, καὶ πρὸς τὰς δεομένης πρὸς-
 ηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω ἐν καὶ αὐτῇ Θεανοῖ τε
 ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτη, καὶ τῇ θυ-
 γατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάα, καὶ εἴ τις ἄλλῃ ἐν
 μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς σωφροσύνης αὐ-
 τῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐ-
 νοίας, ὡς κατὰ τὴν τῆ Ἰκαρίε μάλιστα εἶναι τὴν
 σώφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τῆ Ὀμήρου
 γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης
 εἰκόνα ἔγραψεν) ἢ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ἐμώ-
 νυμον

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias
 iam pinge, benignitatis, amice, et humanitatis,
 quae mansuetum ingenium declaret, et propi-
 tium aduersus indigentes animum. POL. Simi-
 lis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi
 Antenoris uxori, tum Aretae et eius filiae Nau-
 sicaae, et si qua alia in magnis rebus inoderate
 fortunam habuit.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae
 pingatur, et ad virum beniuolentiae *imago*, ita
 ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi et
 prudenti ab Homero depictae (talem enim Pene-
 lopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius
 fidius,

νυμεν αὐτῆς τὴν τῷ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμ-
προσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ
ταύτην, ᾧ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχε-
δὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόρες· ἅπασαν
γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν
ἐπαινῶν περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικέ-
τῳ ἔγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ
εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώ-
πινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πισεύσασαν τῇ τύχῃ·
Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τῷ ἰσοπέδῳ ἑαυτὴν, μηδὲν
ἀπειρέκαλόν ἢ φορτικὸν φρονῆσαν, καὶ τοῖς
προσιῶσι δημοτικῶς τε καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ προσ-
φέρεσθαι, καὶ δεξιῶσι καὶ φιλοφροσύνῃς φι-
λοφρο-

fidius, illi cognominini huius, Abradatae coniu-
gi, cuius paullo ante mentionem fecimus. LYC.
Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate.
Et prope iam finem tibi habent imagines, totum
enim animum persecutus es, per partes illam
laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxi-
ma laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto
fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur,
neque supra humanam mensuram effertur fortu-
nae fiducia, sed in eodem se plano continet, ni-
hil ineptum aut insolens sapit, et adeuntes civi-
liter atque aequaliter tractat, et in prensationibus
salutationibusque praestat humanitatem. Quae
L 2 qui-

λοΦρονῆσθαι, τασάτω ἡδίας τοῖς προσομιλῶ-
 σιν, ὅσω καὶ παρὰ μείζονος ὁμως γενόμεναι οὐ-
 δέν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ἐπόσοι τῷ μέγα
 δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐ-
 ποίαν ἐχρήσαντο, ἔτσι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν
 παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὠφθησαν.
 καὶ μόνοι ἂν ἔτσι δικαίως τὸ ἐπίφθονον δια-
 φύγοιεν. εἰδὲς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέ-
 χοντι, ἦν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν
 αὐτὸν ὄρεῖ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην ἐκεί-
 νην ἐπ' ἀνδρῶν κρέατα βεβηκίτα, καὶ τὸ ὑπο-
 δεέσερον πατῶντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώ-
 μας πάσχουσιν ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπει-
 δὲν αὐτὰς ἢ τύχη μηδὲν τοιῶτον ἐλπίζαντας,
 ἄφνω

quidem tanto sunt his, qui cum illa versantur,
 iucundiora, quo maior est, a qua proficiscuntur,
 nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
 qui magnis opibus non ad superbiam utuntur,
 sed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni
 bonis a fortuna datis videntur. Ac soli isti inui-
 diam effugerint merito: neque enim *temere* quis-
 quam eminenti inuideat, si moderate illum uti
 videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius
 Ates per capita hominum ingredi, et conculcare
 quidquid est imbecillius: quale quid humilis ani-
 mi hominibus, imperitia quadam fortunæ, vñ
 venit. Cum fortunâ illos, nihil tale sperantes,
 subito

ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτήνόν τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, ἔ μένεσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαρῶν ὡσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τῆ κηρῆ, καὶ τῶν πτερῶν περιέρυέντων, γέλωτα ἐφλισκάνεσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηρῆ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμειύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορᾶν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὡς μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ἔτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαρῶν

subito in alatum et sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper vrguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare et fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis vsi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, et satis habent tantum supra fluctus ferri, vt tamen semper adspergine madescant alae, nec vni eas soli praebent: hi vero secure simul et prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis.

ἐν καὶ ἀξίον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμειῆναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰ γαθὰ.

ΛΥΚ. Καὶ ἔτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ ἔσα, καλλίω δὲ καὶ ἐρασιμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπασα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρυσῷ καὶ ἡμέρω ὄντι, καὶ τῆτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐσὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, οἷς ἐπ' αὐτῆ καὶ Φῦναι τοιαύτην, καὶ συνῆσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. ἔ. γὰρ μικρὸν τῆτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν

aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae non corpore modo, vt Helena ista pulchra fit: sed pulchriorem et amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo et placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, vt sub illius imperio et nasceretur talis femina, et iuncta illi ipsum amaret. Neque enim paruum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat: *cum aurea illam Venere de forma contendere, opera*

αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συν-
 ὄλως ἐκ. ἂν τις παραβληθεῖη αὐτῇ, ἔδέμας,
 ἔδὲ Φυῖν, Φησιν Ὅμηρος, ἔτ' ἄρ' Φρένας, ἔ-
 τε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ Φῆς, ὦ Λυκίμβ, ὡσε εἰ δο-
 κεῖ, ἀναμιζαντες ἡδὴ τὰς εἰκόνας, ἦν τε σὺ ἔ-
 πλασας, τὴν τῆ σώματος, καὶ ἄς ἐγὼ τῆς ψυ-
 χῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες,
 βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυ-
 μάζειν, τοῖς γε νῦν ἔσι, καὶ τοῖς ἐν ὑξέρῳ ἐσο-
 μένοις. μονιμωτέρα γέν τῶν Ἀπελλῆ, καὶ Παρ-
 ρασίε, καὶ Πολυγνώτε γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκεί-
 νη παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσω
 μὴ ξύλα, καὶ κηρῆ καὶ χρωμάτων πεποίηται,
 ἀλλὰ

opera autem illam aequiparare Minervae. Mulie-
rum enim in uniuersum nulla ei comparetur.
Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non
uicem aut denique facta.

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si vi-
 detur, permistis iam imaginibus, tum ea quam
 tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae,
 unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libel-
 lum proponamus, admirandamque exhibeamus
 tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in poste-
 rum. Durabilior enim Apellis et Parrhasii et Po-
 lygnoti tabulis fuerit, cum ipsa quoque gratiae
 prae talibus multum habeat, quatenus non e li-
 gno aut cera, et pigmentis facta est, sed adspi-

ἀλλὰ ταῖς παρὰ Μισσῶν ἐπινοίαις εἰκασαί, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζεσα.

ratio a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ἙΠΕΡ ΤῶΝ Εἰκόνων.

Πολύστρατος καὶ Λυκῖνος.

ΠΟΛ. **Ε**γὼ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τῶ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν ἔτῳς ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖον

Pro imaginibus.

Polystratus et Lycinus.

POL. **M**agnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto et honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudauerit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem

δέ εἰσιν· ἔδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κλακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκᾷσιν οἱ τοιῆτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαινοῖς μάλισα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιέμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγα δεῖν ἐπιφράττωμαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαινῶ εἰκέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τῆδε οἱ ἐπαινοὶ ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινέμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῆτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κλακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ·

tem vt noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, et ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, et ultra modum, excedens vera, erubescō et tantum non obturo aures: eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam alienum est, et manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere noui, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, ora-

γνωσίου, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς
 αἰκμῆς, ἢ ἀμόρφοις ἔσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ
 Φάωνος περιθειή. οἶοντα γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαι-
 νῶν ἀλλογήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ
 αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὐτοῖς, ὡσπερ ὁ Πελίας ᾔετο.

Τὸ δὲ ἔχ ἔτως ἔχει, πολλὰ γὰρ ἂν ὁ ἐπαι-
 νος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτῷ ἀπολαῦσαι
 δυνατὸν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ
 ὁμοίον μοι δοκᾷσιν, ἔφη, πάσχειν, ὡσπερ ἂν
 εἴ τιμι ἀμόρφῳ προσώπειον εὐμορφον ἐπιθειή
 τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη,
 καὶ ταῦτα περιαιρετῶ ὄντι, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόν-
 τος συντριβῆναι δυναμένῳ ὅτε καὶ γελοιότερος
 ἂν

tioni adiungat: verbi causa, si senes ob ipsum
 maturae aetatis robur beatos praedicet, aut de-
 formibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis cir-
 cumponat. Putant enim a laudibus formas quo-
 que sibi mutatum iri, et futurum ut iuuenescant
 denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantiuis enim
 pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque et
substantiam illius percipere ex tali excessu liceret.
 Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi
 videtur, ac si deformi homini personam formo-
 sam aliquis imponat, isque pulchritudine illa su-
 perbiat, idque cum ea auferri facile, et ab vno-
 quoque conteri possit, quo facto magis etiam
 fiat

ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὦν ὑΦ' οἷω κέκρυπτο· ἢ καὶ, ἢ Δί'; εἴ τις ὑποδυσάμενος κοθόρνες, μικρὸς αὐτὸς ὦν, ἐρίξοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ἄνω πύχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ τοιαῦτα τινός.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δέ, καὶ πολὺ τῷ συμμέτρῳ ἀποδέχσαν, ἐπαινέσθαι πρὸς τινος ποιητῆ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρω δ' αὐτῆς εἰκάζεν ἐκείνους τὸ εὐμηκές τε καὶ ἔρθιον· τὴν μὲν δὴ γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν· τὸν ποιητὴν

τε

fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, et qualis sit, et qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iupiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat, cum hisce qui tota vlna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero et decentem, sed parvam eandem, et multum a iusta statura deficientem, laudatam a poeta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra et magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, et manum mouere: poetam vero saepe idem canere,

τε πολλάκις τὸ αὐτὸ αἰδεῖν, ὀρῶντα ὡς ἦδοιτο ἐπαινεμένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψατα πρὸς τὸ ἕς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαισο, ὦ ἕτος, μὴ καὶ ἀνασηῆναι ποιήσης τὴν γυναικα.

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακροῦ τέτε γελοιότερον Στρατονικήν ποιῆσαι, τὴν Σελεύκε γυναικα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ τάλαντα, ἕσις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κῆμην. καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγγαεν ἕσα, καὶ ἔδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἐκυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὁμως ἔτω διακειμένη τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τέτο ἐπεπόνθει, ἦκε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἔλες τινὰς πλοκάμους

nere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier.*

5. Simile huic, et multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen fecisse uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calua esset, ac ne paucissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic affectum caput haberet, scientque omnes a longo hoc illi morbo accidisse; audiebat execrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, et plexus quosdam inflecterent

καμῆς ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τὰς μηδὲ ὅ-
λως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἀπάντων ἔν τῶν τοιχῶν κατεγέλα, τῶν
παρεχόντων αὐτὰς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει
δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γρα-
φαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κλακεύεσθαι τε καὶ ἐξ-
απατᾶσθαι θέλῃσι. χαίρει γὰρ, ἔφη, τῶν
γραφέων ἐκείνοις μάλιχα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορ-
φότερον αὐτὰς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ
καὶ προσάπτει τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι
τῆς ῥινός, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα,
ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι,
εἶτα λανθάνειν αὐτὰς ἀλλοτρίας εἰκόνας σεφα-
νῆντας, καὶ εἰδέν αὐτοῖς εἰκίμας.

Ταῦτα

sterent cincinnorum, et apiis eos, qui neque
essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praebe-
rent se adulatoribus: adiungebatque, non in lau-
dibus solum, verum etiam in picturis similiter,
demulceri multos decipique velle. Gaudent enim,
inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchrio-
re illos specie exprimunt: esse autem, qui iniun-
gant etiam artificibus, aut auferre quid a naso,
aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud
adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare
signa aliena, et nihil sibi similia.

7. Haec

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν αἰ-
 ῶνα ἐπαινῶσα τῆ συγγραμματος, ἐν δὲ τῆτο ἔ-
 φέρουσα, ὅτι θεῶν αὐτὴν Ἡρᾶ καὶ Ἀφροδί-
 τη εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, Φησι, μᾶλλον δὲ
 ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα.
 ἐγὼ δέ σε ἔδ' ἐκείνα ἠξίου, ταῖς ἡρώϊναις πα-
 ραθεωρεῖν με, Πηνελόπη, καὶ Ἀρήτη, καὶ Θεα-
 νοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὐ-
 τὴ καὶ τότε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισι-
 δαιμόνως καὶ ψεφοδεῶς ἔχω. δεδία τείνων μὴ
 κατὰ τὴν Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιῶτον
 ἔπαινον προσιεμένη. καί τοι Νηρείσιν ἐκείνη ἀν-
 τεξετάζετο, Ἡραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβει.

ᾠ56,

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua
 laudans in libro, vnum hoc non ferens, quod
 deabus illam Iunoni et Veneri comparasti. Su-
 pra me enim, inquit, quin humanam supra
 omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud
 volebam, vt cum Heroinis me contenderes, Pe-
 nelope et Arete, et Theano, ne dum vt cum
 Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque
 omnino dixit, Religiose admodum et meticuloſe
 aduersum Deos animo adfecta sum. Metuo igitur,
 ne Cassiepeiae fatum simile sustinere videar,
 laudem eiusmodi si admisero. Et tamen solis
 illa se conferebat, Nereidibus: Iunonem autem
 et Venerem colebat.

8. Τα-

Ὡς, ὦ Λυκίῃ, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσέν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς, ὡς ἀκέραια αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει αὐτὴν τὸ βιβλίον ἔγωγε περὶ σέ, ὡσπερ ἴν σοι διάκειται, ἔ μάλ' αὖ εὐσεβῶς ἐδέεσσις τὰ πρὸς τὰς θεάς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τῷτο δόξαι, εἰ ὑπομένοι τῆ ἐν Κνιδίῳ καὶ τῆ ἐν Κήποις ἐμοῖα λέγεσθαι. καὶ σε ὑπερίμνησε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφησ' αὐτὴν, ἐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποικιμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν ἔρανὸν ἀναβιβάσεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν.

Ἡξίε

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te et *immutare* iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse libellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque pietate erga Deos neque religione conseruata. Putabat autem impie a se factum, et suam culpam visum iri, si Cnidiae aut illi, quae in hortis colitur, *Veneri* similem se dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta sunt, cum modestam et a fastu alienam laudasti, quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec ipsa dicta, supra caelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis etiam deabus eam dicas similem:

9. Pe-

Ἡξίε δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέρην αὐτὴν ἡγεῖσθαι τῆ Ἀλεξάνδρου, ὅς τῆ ἀρχιτέκτονος ὑπισχυμένον τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῆ βασιλείως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσῶν, ἔ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τέλειμα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, ἔ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἔαν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὄρος ἔτω μέγα πρὸς μικρῶ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῆνει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τῆτον τῆ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεξάναι, ἐν ταῖς τῶν αἰεὶ μεμνησομένων διανοίαις·

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudentiorein se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu iminutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut vniuersus mons statua fieret regis, duas manibus vrbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, et ut suo loco relinqueret Athon imperauit, nec montem ita magnum ad parui corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim

νοίας· ἔ γάρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπεριδεῖν ἔτω
 παραδόξῃ τιμῇ.

Καὶ ἑαυτὴν ἔν τὸ μὲν πλάσμα σε ἐπαινεῖν,
 καὶ τὴν ἐπίνοϊαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ
 τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικύτων
 ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖ-
 κά γε ἔσαν· ὡσεὶ ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν,
 καὶ προσκυνεῖ σε τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα.
 σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα τῶντα ἐπαινεῖ αὐτὴν, μη-
 δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπι-
 σομίση 1) μέ, φησιν, ἐμπεριπατῆσαν αὐτῷ.
 καὶ κείνο δὲ σοι εἶπεῖν ἐνετείλατο.

Ἄνω,

enim parvi animi esse, incredibiliter magnam
 adeo honorem despiceret.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud
 tuum laudare, et excogitatas imagines; similitu-
 dinem autem non agnoscere: neque enim illis se,
 ac ne propemodum quidem, dignam, quin ne-
 que aliam, quae quidem sit mulier. Itaque re-
 mittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia
 illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius
 virtutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne
 supplantet me, inquit, in illo incedentem. Et-
 iam illud dicere me tibi praecepit.

11. Au-

I. Μὴ καὶ ἐπισομίση] Quid calceus laxus va-
 leat ad ἐπισομίζειν, ad obturandum, equi-
 dem me iuxta cum stupidissimis ignorare fa-
 teor. Vt intelligamus, valere laxum cal-
 Luc. Op. T. V. M ceum.

Ἰ. Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴτε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξέτασαι τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἑλλανοδικίας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερβάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέρα γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ἴσως ἔρχ, ἔφη, μὴ αὐτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδικία τὴν εἰκόνα.

Ταῦτα

II. Audio, inquit, multis dicentibus, (vtrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus maiores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, et accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant.

12. Haec

ceum ad euertendum, ad supplantandum illum, qui eo vititur, ad hoc non magna opus est sapientia, et miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os oblitantem*. Vtrum autem Lucianus pro ἐπισκεμίσση, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίση, an abstrusiore quodam vsus sit, quod nondum inueni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam *Solanum*, qui dederit, *ne inambulāntem subuertat*. Gesner.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκίνε, ὅπως μετακωσμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέρανε, καὶ ὑπέρφριπτε μεταξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρηγεῖτο τὰς θεὰς ἴλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρεὴ τάληθές εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιῶτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκχων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν 2) τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, vt retractes librum, et talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, et cohorrucrit dum legerentur, et Deas, vt propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis

2. Οὐδὲν ἐπλημμέλησα ἐνορῶν] Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, vt leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνώρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: et ita dedisse iam video Solanum Gesner.

ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημῆνατο, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι
τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παραπλή-
σιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὀρωμένων πᾶσχο-
μεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ
ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εἰδὲν ἀκριβῆς δια-
γιγνώσκωμεν· ἦν δὲ ἀποσταίτες ἐκ τῆς συμμέτρης
διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαί-
νεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ ἔτωσ' ἔχοντα.

Τὸ δὲ ἄνθρωπον ἔσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰ-
κάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς εἶναι· εὐτελίζειν τὰς
θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις ἔχ' ἔτω τὸ μικρὸν
μεῖζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὡς τὸ μεῖζον
ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατα-
σπώ-

ptis animaduerti. At postquam illa suam signifi-
cavit sententiam, ipse quoque similia de iis sen-
tire incipio. Atque simile quid mihi usu venit
iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis
cernimus. Si enim plane ex proximo, et sub
ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate dis-
cernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex
iustae proportionis distantia spectemus, dilucide
omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus
recte habent.

13. Nimirum homo quae sit, eam Veneri et
Iunoni similem pronuntiare; quid aliud est, quam
aperte detrahere deabus? In talibus enim non
tam quod paruum est maius fit illa compositione,
quam minuitur maius, dum ad humiliter depri-
mitur.

σπώμενον οἶον, εἴ τινες ἀμα βυδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πᾶνυ τῆ ἡλικία χαμᾶίζηλος; εἴτα δεήσοιεν ἀπισῶσαι αὐτὰς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρω τὸν ἕτερον, ἔ τῆ βραχυτέρω ὑπερανατεινομένη τῆτο γένοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλισα ἀκροποδῆτι ἐπεγείρη ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν οὐμίλικες Φανείσθαι, ὁ μείζων ἐκείνος ἐπικύψει καὶ ταπεινότερον ἀποΦανεί ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, ἔχ ἔτως ἀνθρωπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτόν θεῶ ἀπεικάζη, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττῆσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλωόμενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ ἔρᾶνια ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἢ ττονα ἂν ὁ ποιῆτος αἰτίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων

καὶ ἄλλη

mitur. Velut, si qui vna eant, vnus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se scilicet, et se ostendet humiliorem: sic diuinam naturam (in tali comparatione) minui necesse est, et ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas,

κἀλλη γυναικῶν, Ἄφροδίτῃ καὶ Ἡρῇ εἰκάσαι
αὐτὴν ἐτόλμασας, ἔδεν δέον.

"Ὡς τὸ ἄγαν τῆτο καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει,
ὦ Λυκίη. ἔ γάρ πρὸς τῆ σῆ τρέπε τὸ τοιῶ-
τον, ἔς ἔδὲ ἄλλως ῥέδιος πρὸς τὰς ἐπαινὰς καὶ
πρόχειρος ὧν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν ἐκ οἶδ' ὅπως
ἀφρόαν πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαφι-
λευόμενος, καὶ ἐκ τῆ τέως φειδομένῃ ἄσωτος
ἐν τοῖς ἐπαινοῖς ἀναπέφηνες. ἀλλὰ μηδὲ ἐκείνο
αἰσχυνθήης, εἰ μεταρρυθμίεις τὸν λόγον ἤδη δια-
δομένον· ἐπεὶ καὶ φειδίαν φασὶν ἔτω ποιήσαι,
ὅποτε ἐξείργασατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. γίν-
τα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυραῖν, ἐπότε το-
πρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπα-
κτείν

Veneri illam et Iunoni similem dicere, ausus es,
sine vlla necessitate.

14. Itaque quod nimium est et inuidiosum au-
fer, Lycinè: neque enim tuorum tale quid mo-
rum est, qui neque alias facilis ad laudes et
promptus esse soleas, sed nunc nescio quomodo
subitam mutationem feceris ista liberalitate, at-
que ex parco ad illum diem prodigus in laudan-
do exsiteris. Verum neque illud te pudeat, si
retractes librum iam in vulgus editum: quando-
quidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Io-
vem Eleis elaborasset. Stantem enim post valves
aediculae, cum primum illis remotis opus osten-
deret,

κῆεν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπ' αἰνέντων· ἠτιῶ-
το δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχέειν, ὁ δὲ ὡς
ἐπιμηκέσερον τὸ πρόσωπόν, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι
εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὐθις τὸν
Φειδίαν, ἐγγλειςάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθῆναι καὶ
ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὰ τοῖς πλείστοις δο-
κῆν. ἔ γὰρ ἠγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβεβηλὴν δήμη-
τος ἄρα, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τὰς πολυ-
λὰς περιττότερον ὄραν τῆ ἐνός, καὶν Φειδίας ἦνε-
ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παρ-
αινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνεος ὦν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, αἴος ὦν ῥήτωρ ἐλελήθεισ
με. ῥῆσιν γὰρ ἔτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσ-
αύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγραμματος,
ὡς

deret, audisse reprehendentes aliquid, aut lau-
dantes. Reprehendebat autem alius quidem na-
sum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem,
alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rur-
sus Phidiam inclusum emendasse et correxisse si-
gnum de plurium sententia. Neque enim puta-
bat paruum esse consilium tanti populi, sed ne-
cesse semper esse, ut multi plus videant vno, si
vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, et ipse
hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate,
ignoravi! Orationem quidem adeo longam, et
tantam contra scriptum meum accusationem pro-

ὥςτε μὴδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλεί-
 πεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἐ δικαστικὸν ἐποίη-
 σατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικαιήσας
 τῆ βιβλίᾳ, μὴ παρόντος αὐτῷ τῆ συνηγόρου.
 ῥᾶσον δέ, οἴμα, τῆτό ἐσι, κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥςτε ἔδεν θαυμα-
 σὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, ἔτε ὕδατος ἡμῶν ἐγ-
 χυθέντος, ἔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μάλ-
 λον δὲ τῆτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ
 κατήγοροι καὶ δικασαὶ ἦτε: πότερα δ' ἔν ἐθέ-
 λεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
 ἢ, κατὰ τὸν Ἱμερᾶϊον ποιητὴν 3), παλινωδίαν
 τινὰ

tulisti, vt neque spes mihi defensionis vlla relicta
 fit. Verum enim vero hoc non pro forma et con-
 suctudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
 indicta causa iudicium dedisti contra libellum,
 non praesente ipsius aduocato. Facillimum au-
 tem, puto, hoc est ex prouerbio, vincere cum
 solus curras. Itaque nihil mirum, si et nos causa
 cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque con-
 cessa causae dicendae facultate. Potius autem,
 quod quidem omnium minime conueniebat, ac-
 cusatores iidem fuistis et iudices. Vtrum igitur
 vis, contentus decretis vestris quiescam; an Hi-
 merensis poetae exemplo palinodian scribam; an
 vero

3. Ἱμερᾶϊον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmi-
 ne laeserat Helenam, et, coecitate sibi a fra-
 tribus

τινά συγγράφω; ἢ δώσετε μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἤνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ἔ γάρ ἀντιδίκους, ὡς σὺ Φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογία. ἐγὼ δέ, καὶ συνεχεζετάζεσθαι σοι ἔτοιμος ἐπὶ τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκείνο ἀνιαρόν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρέσης ποιήσομαι τὰς λόγους. μακροῦ γὰρ ἂν ἔτως ἀμεινὸν ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογησάσθαι. ἀλλ' εἰ μοι τοιῶτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρτίψαι τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τὰ τε

vero prouocandi mihi copiam dabit? P O L. Per Iouem, siquidem habueris quod de iure dicas. Neque enim aduersariis, ut tu vocas, sed inter amicos causam dicis. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

16. L Y C. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo. P O L. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim

M. S. malum
tribus illius immissa, pallodia eum placavit. *Gesner.*

γὰρ ἔνεκα, ὡς ἔφαυλόν με ὑπεκρίτην ἔξω τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μιτυμονεύσασμαι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς ἔτιω σφοδραῖν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σὲ ἔνεκα ἐπιτεμῆμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμῆ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπαγγέλλε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ὡσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρὰ σὺ λέγε τὸν λόγον, εἰπ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκ ἔστ' ἐπειδὴ περ ἔτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἢ μὲν πάρεσι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκείνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας; ἡμᾶς δὲ καὶ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι καίτοι, ἔγωγε ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέποιθα

malam me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breuiter dicere studeas, quo facilius in memoria complectar. L Y C. Atqui longissima mihi oratione opus erat, aduersus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. P O L. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem; tum ego apud illam te imitabor. L Y C. Igitur quando ita sibi videtur, Polystrate, ipsa iam adest, et prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere; Quainquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit,

ἐκ οἷδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὄρας, ἰδρῶν τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονοναχὶ καὶ ὄραν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὁμῶς· εἰ γὰρ οἶόν τε ἀναδύναμι, ἤδη παρέσης. ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὄρας, καὶ προσήνης, ὡς εὐδαρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλας ὡς Φῆς, καὶ πέρα τῶν μέτρων ἐποινέσας, οὐχ ὄρω ὅτι τηλικούτων ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τῶτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς

derit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo iam, et pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa iam praesente, non est integrum. P O I. Ac multam, ita me Iupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, et propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. L Y C. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, et ultra modum laudaverim, non video qua in re laudauerim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod

πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχε-
δὸν γὰρ ἀπίτων τῆτο μείζον, ὧν εἶρηκα περὶ
σέ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοὶ προσ-
έγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με-διπλαθε-
σαι. εἰ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην·
ὥσε τούτη γε ἔχ' ἔπος ὑπερβάλλεσθαι τοὺς
ἐπαίνας, ἀλλ' ἂν πολὺ κατὰδεέξερὸν μοι δοκῶ τῆς
ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γὰρ, ἴλικον τῆτο παρ-
έλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τράπου
χρησῆ, καὶ γνώμης ὀρθῆς ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
ἐν παρέργῳ σέβουσιν, ἔτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνδρά-
θεσ' ἀφίσοι ἂν εἴεν. ὥσε εἰ πάντως μετακροῦ-
σαι δεῖσι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἀγαλμα ἐπανορθώ-
σαι.

σαςθαι,

quod magni adeo facis honorem numinis. Pro-
p̄e enim illis quae de te dixi omnibus illud maius
est: et venia mihi debetur, si non hanc quoque
tibi imaginem depinxi, quae propter ignoran-
tiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam
pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non
excessisse modum in laudandq mihi videor, vt
potius multo tenuius quam pro dignitate dixe-
rim. Considera igitur quantum hoc *sic quod*
practermili, quam immensum ad boni moris, et
recti animi demonstrationem; quatenus, quicun-
que diuinum numen non obiter colunt, iidem
etiam aduersus homines optimi fuerint. Itaque
si omnino retractare orationem oporteat, et si
mula-

βασθαί, ἀφελεῖν μὲν ἔκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐ-
 τῷ· προσθήσω δὲ καὶ τῷτο, ὡς τινα κεφαλὴν
 πᾶ παντός ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ' ἐκείνων μὲν-
 τοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἰδέναί τὴν χάριν ὁμο-
 λογῶ. ἐμῶ γὰρ ἐπαίνεσαντος τὸ μέτριον τῷ σῶ-
 τρόπῳ, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετέες, μηδὲ τύφου
 μεζόν ἐνεποίησε σοι. ὁ παρῶν ὄγκος τῶν πραγμά-
 των, σὺ τὰ τοιαῦτα ἀτιασαμένη τῷ λόγῳ,
 ἐπισύσω τῷ ἐπαίνῳ τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ
 προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ'
 αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι
 λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας
 δείγμα ἔστι. πλὴν ἀλλ' ἔσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπ-
 ανεῖσθαι αὐτὸ ἔτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσ-
 ῦτω

mulacrūm corrigere; auferre quidem de illo ni-
 hil ausim, sed illud tanquam caput totius operis
 atque verticem adiecerim. Verum eo nomine
 gratiam tibi me, et magnam quidem, habere fa-
 teor. Cum enim illam animi tui moderationem
 laudauerim, et quod nihil in te superbum, nihil
 tumidum, praesens rerum amplitudo produxit;
 tu tales ob causas libellum accusans, veritatis
 fidem laudationi fecisti. Etenim non auide rape-
 re ad se talia praeconia, sed pudore propter ea
 confundi, et maiora quam quae tibi conueniant
 dicere, *id ipsum vero moderati et ciuilis animi*
specimen est. Verum quanto magis ad ipsas lau-
 des sic affecta animo es, tanto te demonstras sum-
 mis

εὐτιμωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις
 σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τῷ Διογένης λόγον
 περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὅς ἐρομένα τινός,
 ὅπως ἂν τις ἐνδοξὸς γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη,
 καταφρονήσεις· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτός, εἴ τις
 ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιξ ἐπαίνας ἄξιοι; ὅπο-
 σοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλεις.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω
 τῷ πράγματι. ὑπὲρ δὲ ἔχρη ἀπολογήσασθαι,
 τῷτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ
 Ἑρμῇ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων
 εἴκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ
 τὸν πόδα. περὶ αὐτῶν δὲ τέτων ἐρῶ. καίτοι
 παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνευθύνης εἶναι ποιητᾶς
 καὶ

mis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Dio-
 genis dictum tibi res pervenit, qui interrogante
 quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi?
 si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quo-
 que, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima lau-
 de digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, et
 a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa
 dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri* et quae
 in Hortis *colitur*, et Iunoni et Mineruae similem
 dixi, cum formam tuam effingerem: haec mo-
 dum tibi pedemque excedere visa sunt: de his
 igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud
 dictum est, ad causam dicendam non vocari
 ποῦ-

καὶ γραφείας. τὰς δὲ ἐπαινῶντας καὶ μᾶλλον οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὡσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέρουτο 4). ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, ἔδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τῆτο μόνον ἐξάπαντος ὄρα, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινέμενον. ἔ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδίζω, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τέτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν

poëtas, et pictores, et qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi et pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut breuitatem lege constitutus: sed hoc solum videt vndique, ut in summa admiratione ponat, et aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alicuius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos et formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudi-

4. Ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέρουτο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, *metris* h. e. oratione ligata uti, quemadmodum contra; χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione *prosa* uti. Bos.

καὶ οὐκ

τὸν ἐπαινῶντα, καὶ εἰκόσι καὶ ἑκοσιώσσεσι προσ-
 χρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τέτῳ τὸ μέγιστον ἐστὶν
 εὐεῖκασμα· τὸ δὲ εὐ, ὡς μάλιστ' ἀκρίβοιτο· ἔκ-
 ἦν τις τοῖς ἑκοσίοις παραβίβλη, ἔδ' ἦν πρὸς τὸ
 ὑπερέεξεν πρὸς τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις
 πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἶον τε προσβιβάζη τὸ ἐπ-
 αινῶμενον, οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαινῶν εἶποι ἀ-
 δώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλῆρα, ἀρά σοι
 ὁ τριῖτος δοκεῖ ἐπαιεῖν εἰδέναι; ἔκ' ἂν εἶποις.
 ἀλλὰ μὴν ἔδ' εἰ λύκῳ Φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρ-
 χειν, ἔδ' ἔτω μὲν ἄλλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ πᾶ-
 τὸ ἴδιον τῷ ἐπαινῶν ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων τῷ
 λέοντι εἰοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκὴν.
 ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητῆς
 ΛΕΟΝΤΟ-

litudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere
 illud fere maximum, bene comparare. Porro
 illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis
 paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid
 collationem instituat; verum si quis ad aliquid
 excellentius, quantum eius fieri potest, illud
 quod laudatur adiuueat. Velut si quis in laude
 canis dicat, illum vulpē maiorem esse, aut fele,
 numquid talis videtur tibi laudare scire? Non
 sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem il-
 lum esse, neque sic magno opere quidquam lau-
 dauerit. Sed ubi id quod proprium est laudis
 efficitur? Si canis leoni par dicatur et magnitu-
 dine et robore. Ut Orionis canem laudans poeta
 leo-

λεοντοδάμαν αὐτὸν· ἔτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής
 ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρο-
 ταινος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύσσε, ἢ Πολυδάμαν-
 τα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον
 ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, ἔκ ἂν εἶει γε-
 λατοφθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τῷ ἐπαίνῳ; ὅπερ
 γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν,
 ἔδὲ τῷτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς
 ἐπήνεσε ποιητῆς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ
 Πολυδεύκης βίαν Φήσας ἀνατείναςθαι ἂν αὐ-
 τῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; ἔδὲ σιδάρεον Ἀλκμά-
 νας τέκος; ὅρας ὅποιοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε;
 μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφυγε.
 καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς
 ἔφο-

leonum domitorum vocavit. Haec enim sane per-
 fecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem
 Crotoniatem, aut Glaucum ex Carysto, aut Po-
 lydamantem laudare volens, deinde dicat, fortio-
 rem vnumquemque illorum fuisse muliere, non
 derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum
 etiam si vno illum viro superiorem esse diceret,
 neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo
 laudavit Glaucum nobilis poeta? *Neque Pollucis*
vim, dicens, *protensuram aduersarias illi manus,*
neque ferreum Alcmenae natum. Vides qualibus
 illum Diis comparauerit, vel potioem etiam
 fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se

Luc. Op. T. V.

N

prae-

ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαυμένους, ἔτε ἐκεῖνοι χυμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβῆντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμην ἀμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τέτρῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὲ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βελλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινῶντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τῆτο ὑποβαλόντος τῆ λόγῳ.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τὰς κολακικὰς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ ἐκ ἐγγρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινῶντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ

praesidibus athletatum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam vlti sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria et honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si et ipse, comparatione vti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo vsus sum altiore; ratione hoc ipsa subiiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adultores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus,

τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν ἔν κόλαξ, ἄτε
 τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτῆ ἑπαινῶν, ἀληθείας
 δὲ ὀλίγον ποιῶμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑ-
 περεπαινεῖν οἶεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προσ-
 τιθεὶς παρ' αὐτῆ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἀν' οὐκ ἔσθαι
 καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ
 Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστωρα φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον
 στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομύσαι-
 το δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσον υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι
 τὸν Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορ-
 κέναι τῆς Λυγκέως, ἢνπερ μόνον κερδαίνει τι ἐλ-
 πίση ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δὲ γε αὐτὸ τοῦτο
 ἑπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ
 προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ'
 ὑπάρ-

opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Thersiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, et Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuuenem fuisse: iurauerit autem etiam Croesi filium audire acutius Melampode, et Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adsunt; sed quae

ὑπέρχοντα αὐτῷ Φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάλιν
μεγάλῃ ἢ, παραλαβὼν ἐπὶ κέρησιν, καὶ μείζω ἀ-
πέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπα-
νέσω δέλων, Φύσει κᾶλλον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ
δρομικόν, ἔτι

Ἄριστον ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν ἔθεν, οὐδὲ
κατέκλεα.

καὶ πάλιν ἔκ' ἂν ἐκινήσειε Φάναξ, Ἀελλοπόδιον
δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπανῆ καλήν, καὶ
ἄριστα κατεσκευασμένην, εἶποι ἂν·

Ζηνὸς παρὰ τοιήδε γ' Ὀλυμπίε ἐνδοθεν αὐλή.
ὁ δὲ κόλαξ τῆτο τὸ ἔπος, καὶν περὶ τῆς συβώ-
τα καλύβης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τῆ συβώ-
τα λαβεῖν ἐλπίσειεν· ἔπερ Κύναιθος ὁ Δημη-
τρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἀπάντων αὐ-
τῷ

natura illi bona insunt, etiam si non nimis ma-
gna fuerint, ea sumit, auget, et facit maiora.
Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult,
leuem inter ea, quae nouimus animalia, et ad
cursum aptum,

Per summas curvat, nec eas confringat aristas:
et rursus non dubitet dicere procellipedum cur-
sum equorum: et si domum laudet pulchram et
optime aedificatam, dicat:

Talis nimirum Iouis intus Olympii aula est.
At adulator hunc versum etiam de subulci tugu-
rio dicat, si modo accipere aliquid a subulco spe-
ret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adula-
tor,

τῶ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν κατακλιωμένων,
ἐπῆνει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλόμενον τὸν Δημήτριον,
ὅτι ἑμμελῶς ἐχρέμπετό.

Οὐ μόνον δὲ τῆτο ἐκτέρεα αὐτῶν γνώριμα
ἔσι, τὸ τὰς μὲν κολακκὰς ἐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσα-
σθαι τὰ χερύσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις,
ἐξίρειν δὲ τὰς ἐπαινεύοντας τὰ ὑπάρχοντα πει-
ρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ ἐ σμικρῶ διαλλαττῆσι,
ὅτι οἱ μὲν κολακκὰς, ἐφ' ἑσεν οἶόν τε αὐτοῖς,
χρῶνται τῶς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινεύοντες δὲ,
καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονῆσι, καὶ ἐντὸς τῶν
ἔρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα
κολακκείας καὶ ἐπαινῶ ἀληθῆς δείγματα, ὡς μὴ
πάντας ὑποπτεύῃς τὰς ἐπαινεύοντας, ἀλλὰ δια-
κρίνης,

tor, omnibus adulandi rationibus consumptis, lau-
dauerit vexatum a tussi Demetrium, quod mo-
dulate sciret.

21. Non solum autem hic vtriusque generis
character est, quod adulescentes non dubitant men-
tiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; lau-
datores autem extollere student, quae adfunt:
verum etiam illa re non parua distant, quod
adulescentes quantum possunt vtuntur hyperbolicis,
laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
et intra terminos se continent. Haec tibi pauca
de multis *sunt* adulationis ac verae laudis spe-
cimina, ne omnes omnino laudantes suspectos
N 3 habeas,

κρίνης, καὶ παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκά-
τερον.

Φέξ' ἔν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμᾶ εἰρη-
μένοις τὰς κανόνας ἀμφοτέρως, ὡς μάθοις εἴτε
τέτῳ εἴτ' ἐκείνῳ εὐόκασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τι-
να ἀμορφον ἔσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι
ὁμοίαν, γόης ἄν, καὶ τῆ Κυναίθῃ κολακικώτε-
ρος ὄντως νομιζοίμην· εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχα-
σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, ἔ πάνυ ἐκ πολλῆ δια-
σήματος ἦν τὸ τέλμημα.

Τάχα ἔν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας, ἐπ-
αινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν,
ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὔσαν.
ἐγὼ

habeas, sed discernas; et sua vtrumque mensura
metiaris.

22. Age igitur, si videtur, admoue his, quae
dicta a me sunt, regulam vtramque, vt videas,
huic ne an illi conueniant. Etenim si deformem
quandam statuae Cnidiae similem dicam, impo-
stor sane, et Cynaetho ipso magis adulator vere
habeat: si vero talem, qualem omnes norunt;
non sane magni ille ausus interualli fuerit.

23. At forte iam dixeris, quin iam dixisti, lau-
dare quidem pulchritudinis nomine tibi permis-
sum esto. Verum inuidiae non obnoxiam oport-
tebat laudationem facere, nec similem Deabus
dice-

ἐγὼ δὲ, ἤδη γὰρ με προάξεται τάληθές εἰπεῖν,
 ἔ θεῶν γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ'
 ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῃ, καὶ χαλκῷ, ἢ
 ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγεννημένα, ἔκ ἀσεβῆς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰ-
 κάζειν· ἐκτός εἰ μὴ σὺ τῆτο εἶναι τὴν Ἀθηναῖν
 ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον· ἢ
 τῆτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πρα-
 ξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ἔ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ'
 ὄρα μὴ ἄσεμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίητες
 εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω.

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστα σε αὐταῖς ἐκείναις εἴ-
 κασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος
 ταί-

dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsi* me verum ad se dicendum inuitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, et aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto iniurium: nisi forte hoc tu *Meneruam* existimas, quod est effictum a Phidia, aut illud Caelestem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum veras imagines supra humanam imitationem esse positas, equidem arbitror.

24. Si vero, vel maxime illis ipsis *Deabus* similem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque

ταύτην ἐτεμύμεν τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ ἀ-
 γαστοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὺς Ὁ-
 μηρος, ἐν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύσον-
 τά μοι· ἢ εὐδεμία μηχανή, μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸν
 σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι· ἐρήσομαι τοῖσιν αὐτὸν, μᾶλ-
 λον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτῆ (καὶ γὰρ διαμνημογεύεις,
 εὖ ποιῶσα, τὰ χερσέσδε τῶν ἐρέαψωδηαένων
 αὐτῷ) Τί σοι ἐκείνο δοκεῖ, ὅπῃταν περὶ τῆς
 ἀχμυλώτης λέγῃ τις Βρισηίδος, ἔτι χρυσῆ
 Ἄφροδίτη ἰκέλει, ἐπέμβει τὸν Πάτροκλον; εἶτα
 μετὰ μικρὸν, ὡς ἔχῃ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἄφρο-
 δίτῃ ἑοικωῖα ἔσαι·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίεσα γυνὴ εἰκῆ
 θεῶσιν.

ὅπῃ-

primus ego istam viam secuerim; sed multi ac
 boni poetae, et maxime civis ille tuus Homerus,
 quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut
 fieri non potest, quin ipse mecum damnetur.
 Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo
 (meministi enim, in quo bene facis, venustissi-
 ma quaevis illius carminum) quid de illo tibi
 videtur, cum de captiva dicit Briseide, illam au-
 reae Veneri similem luxisse mortem Patrocli: tum
 paullo post, quasi non satis foret, si soli similis
 Veneri sit,

*Sic facit, inquit, lacrumans per sanctis fe-
 minis divis.*

Cum

ὁπόταν ἔν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κακῆνόν, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθερίαζεν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, ἐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τῆτῳ ἠτιάσατο, ἐδὲ ὁ μκζίξαι τολμήσας αὐτῆ τὴν εἰκόνα, ἐδὲ ὁ τὰ νέθα ἐπισημηνάμετος τῶν ἐπῶν ἐν τῆ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίεσκν, τῆ χερσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἶπω, δίδοτι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλομι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδραν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, et abiicis librum, an das illi, vt libertate in laudando vtatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aeuum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusauerit, neque iste, qui flagellis cedere statuum ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notauit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus et frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

Ἐπὶ μὲν τοι τῆ Ἀγαμέμνονος, ὄρα ὅσῃν αὐ-
 τὸς Φειδῶ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐτα-
 μιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ἔμ-
 ματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἰκελον αὐτὸν εἶ-
 ναι τῷ Διὶ, τῷ Ἄρει δὲ τὴν ζώνην, σέρον δὲ
 τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέ-
 λη πρὸς τούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὐτὸς πάλιν,
 βροτολογῶ Ἄρει, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ
 ἄλλον ἄλλω, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τῆ Πριάμης,
 θεοεἶκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπ᾿ ἀνεί-
 μι αὐθις ἐπὶ τὰ γυναικῆα τῶν παραδειγμά-
 των· ἀχέεις γὰρ δήπερ αὐτῆ λέγοντος·

Ἄρτεμιδι ἰκέλη, ἢ χρυσῆ Ἀφροδίτῃ, καὶ
 Οἷη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ἕρεος.

Οὐ

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, et quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, qui oculis quidem et capite similem eum dicat Ioui, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem membra diuidens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti similem ait esse, et alium alii: Dei specie Phrygem Priami, Dei similem saepe natum Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

*Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, et
 Qualis Diana in montibus errat.*

26. Non

Οὐ μόνον δὲ τὰς ἀνθρώπων αὐτὰς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρεισιν ἀπέεικασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται, ὡς ἢ κἀκεῖνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὡς ἔφη Ὀμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γὰρ τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἰκασεν, ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχισον τῆ Ὀμήρου ποιήσει ὠμιληκότων;

Καίτοι

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in vniuersum tot sunt in hoc genere, vt nulla poëseos pars sit, quin diuinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam delcantur, aut nobis quoque audere similia concessum est. Adeo autem illa imaginum et similitudinum ratio a censura libera est, vt Homerus Deas ipsas non dubitauerit laudare a deterioribus. Iunonis enim oculos comparauit *bubulis*: alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis enim digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quan-

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἐπιμετρώτερα,
εἴ τις θεῶν εἰκέναι λέγεται: ἀλλὰ τὰς προση-
γίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν,
Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες 5), καὶ Ζήνωνες,
καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι προσαγορευόμε-
νοι; Λητώ δὲ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρα τοῦ
Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως ἀκὴ γανάνκτησεν
ἢ θεός, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὡσπερ τὴν Νιό-
βην

27. Quamquam, quae ad formam pertinent,
adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis
esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum
quot iam imitati sunt, Dionysii, et Hephaestio-
nes, et Zenones, et Posidonii et Hermaei co-
gnominati? Latona autem mulier quaedam fuit
Euagorae Cypriorum regis: et tamen non indi-
gnata est Dea, cum posset illam, Niobes instar,
lapi-

5. Διονύσιοι καὶ ἩΦ.] Pendebam animi ali-
quando, essent ne haec nomina Latine con-
vertenda ipsa quoque, vt eorum vim scilicet
lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum
id genus lectoribus pereat eadem historia no-
minum, vt *Bacchium* tyrannum vtrumque
Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Ale-
xandri, *Iouianos* non Eleatem illum, et al-
terum Stoicae sectae principem, etc. sed
quosuis alios: melius videtur relinquere
Graeca suspitioni et inquisitioni eorum, qui
primo conspectu eorum possunt origines igno-
rare. Gesner.

·βην ἀπεργάσασθαι· ἐὼ γὰρ τὰς Αἰγυπτίους, οἵ-
·περ καὶ δεισιδαιμονέστατοι εἰσι πάντων, ὅμως
·τοῖς θεοῖς ἐνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους.
·σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ ἔργων ἔστιν.

“Ὡς οὐ πρόσθε σὲ τὸ τοῖτον, ψοφοδεῶς
·διακείσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γὰρ τι ἐν τῷ
·συγγράμματι πεπλημυέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ
·μὲν ἀνεύθυνος αὐτῷ, ἐκτός εἰ μή τινα νομίζεις
·ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνῆντα σὶ
·θεοῖς, ἐπειδὴν πρὸ ἐμῶ τὸν Ὅμηρον καὶ τὰς ἄλ-
·λων ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ’ ἐδέπω ἐδὲ τὸν
·ἄριστον τῶν φιλοσόφων β) ἠμύναντο, εἰκόνα θεῶ
·τὸν

lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui
quidem omnium sunt supersticiosissimi, tamen
diuinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere
enim pleraque apud illos de caelo sunt.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affe-
ctam esse ad laudes. Si quid enim in scripto ad-
versus numen peccatum sit, tu quidem rea mi-
nime illius es: nisi quam putas etiam auditio-
nis poenam esse. Me vero tum Dii punient,
cum ante me Homerum et alios poetas vlti fue-
rint. At illi nondum nec optimum philosopho-
rum vlti sunt, qui Dei imaginem esse dixit ho-
minem.

6. Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita si-
gnari, vix est dubium. Atque apud illum
esse, quae huc referri possunt, constat, v.
g. de

τὸν ἀνθρώπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων
πρὸς σέ εἰπεῖν, Πολυστράτη ἕνεκα τέττα παύσο-
μαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δύνηθῃ τὰ εἰρημένα.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τέτο δυνατόν ἔτι,
ὦ Λυκίνε· μακρὰ γὰρ εἰρητὰ σοι καὶ ταῦτα καὶ
ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυρόμενον· πειράσομαι δ'
ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὄραξ, ἤδη
ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα,
ὡς μή τι παρεμπесὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν
αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῆ πρὸς τῶν
θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύ-
στρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ
ἅπαξ

minem. Multa adhuc ad te dicenda cum ha-
beam, Polystrati huius caussa desinam, vt me-
minisse possit dictorum.

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lyci-
ne; Longa enim a te habita est oratio, idque
ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illo-
rum meminisse, et vt vides iam ad illam abire
festino, obturatis auribus, vt ne quid incidens
aliud ordinem illorum confundat, ac deinde ac-
cidat mihi, vt exhiber a spectatoribus. LYC.
Ipsi tibi curae erit, Polystrate, vt optime agas.
Ego

g. de rep. 6. p. 476. A. vbi probat illud
Homericum δεοειδές τε καὶ δεοεικελον. Ges-
ner.

ἄπαξ σοι τὸ δράμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ
ποδῶν ἀποσῆσομαι· ἐπίταν δὲ τὰς ψήφους
ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς
παρέσομαι, ὄψόμενος ἐπιθῶν τι τὸ τέλος τοῦ
ἀγῶνος ἔσομαι.

Ego vero quandoquidem semel personam tibi tra-
didi, nunc statim discedam. Cum vero senten-
tias renuntiabunt iudicum, tum iam ipse quo-
que adero, visurus quis certaminis exitus futu-
rus sit.

Τόξαρις, ἢ Φιλία.

Μνήσιππος καὶ Τόξαρις.

ΜΝΗΣ. Τί φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέση καὶ
Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς
εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ
Μνήσιπ-

Toxaris seu amicitia.

Mnesippus et Toxaris.

ΜΝΗΣ. A in' tu Toxari, sacra facitis Orestis ac
Pyladi vos Scythae, et Deos esse il-
los, creditis? ΤΟΧ. Sacra facimus, Mnesip-
pe,

Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὲν θεοὺς γε οἴομενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρᾶς ἀγαθοὺς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανούσι θύειν ὡσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· εὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἴομεθα πράξειν, μεμνημένους τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγέμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ.

pe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis? TOX. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venientes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes; putamus enim, in futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

2. MNES.

ΜΝΗΣ. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκε-
τε. Ὀρέσην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλισα
θαυμάσαντες ἰσοθέως ἐποίησασθε, καὶ ταῦτα,
ἐπὶ λυδᾶς ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίχας;
οἶγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε
Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι
καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι,
καὶ τῆς Φρυγᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασι-
λέα κτείνεσι, καὶ τὴν ἰέρειαν παραλαβόντες, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥ-
χοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῷ κοινῷ
τῶν Σκυθῶν νόμῳ. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε
τὰς ἀνδρας, ἔκ ἂν φθάνοιτε πολλὰς ὁμοίους
αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τούντεῦθεν αὐτοὶ
ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει
ὑμῖν

2. M N E S. Recte ista statuitis. Sed quo in
primis nomine admirati Oresten ac Pyladen ho-
nore Diis aequastis, idque, apud vos aduenae
cum essent; et quod maximum, hostes? qui
quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum
erant Scythae, comprehensos abduxissent, im-
molandoque Dianae, infidiati carceris custodibus,
superatoque praesidio, et regem interfecerint,
et adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana,
nauigio, derisa communi Scytharum lege, eua-
serint. -Itaque propter ista si honoratis illos viros,
fieri non potest, quin multos illis reddatis similes.
Atque hinc ipsi iam ad antiqua respicite, vtrum

Luc. Op. T. V.

O

bene

ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας κατάρχειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχις ἂν ἔτιωσ' ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἀθεοὶ γενέσθαι, τῶν περιλείπων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τὰς ἐπ' ἐξαγωγή αὐτῶν ἠκούσας ἀνδρας ἐκδειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν ἔσιθύσετε ὡς θεοῖς.

· Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τῶν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόραξι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰσγάσαντο, ἀνθ' ὅτε πάλαι ἔθεός εἶναι δικαιοῦσαντες αὐτὰς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαίτε αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ
ιερείοις

bene vobis eueniat, multos in Scythiam Orestes et Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi et sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum causa venerint, consecrabit, et sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum causa Oresten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea sacrificando Deos iudicastis, atque

ιερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενόμενοις ἱερεῖα νῦν
 προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ
 ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν,
 ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ
 κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, ἔτιω μέγα τόλ-
 μημα τολμῆσαι, καὶ τούτῳ ἀπὸ τῆς αὐτῶν
 ἀπάρωντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρα-
 τον ἔτι τοῖς Ἑλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν
 ἐπὶ τῆς Ἀργῆς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων,
 μὴ καταπλαγέντας, μήτε τὰς μύθους τὰς ἐν
 αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας,
 ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμα, ἀγρίων ἐθνῶν
 περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, ἔτιω ἀν-
 δρείως

atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum
 victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim
 istaec videri possunt, et rebus olim gestis con-
 traria. Τ Ο Χ. Etiam ista quidem, Mnesippe,
 generosa illorum virorum facta, quae enarra-
 sti. Quod enim, duo cum essent, magnum
 adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria na-
 vigationem ingressi, expeditionem in Pontum
 suscipere, intentatum adhuc Graccis, praeter
 illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant;
 nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas,
 neque appellationem timentes, cum Inhospitalis
 vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, popu-
 lis circum eum habitantibus; quod capti cum
 O 2 essent,

δρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι εἰ διαφυλάξοντα 1) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς Ἰβρεως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα ἔδραμασάν, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινῶσιν; ἀτὰρ ἔταῦτα ἡμεῖς Ὀρέση καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

M N H Σ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σέμνον καὶ θεῖον ἄλλο ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλω

essent, viriliter adeo in ea re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi euaderent, verum vindicata regis iniuria, et ablata Diana inde soluerunt, quomodo haec non admiranda, non diuino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste et Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. M N E S. Dic ergo iam, quid praeclarum et diuinum aliud perfecerint. Quantum enim ad

1. Διαφυλάξοντα] Mallem cum *Solano* διαφεύξοντα. Versio *Gesneri* utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutauī; neque enim nego διαφυλάττεσθαι esse *saluum manere, integrum se seruare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, et fuga ipsa sic etiam euasisse incolumes satis indicat, et egregius *Cod.* hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *Reitz.*

πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλὰς ἂν σοι θειοτέ-
 ρας ἐκείνων ἀποδείξαιμι τὰς ἐμπόρους, καὶ μά-
 λις τὰς Φοίνικας αὐτῶν, ἕκ ἐς τὸν Πόντον,
 ἔδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τῆς Βοσπόρου μόνον
 ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχῶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ
 βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν
 γὰρ ἔτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν,
 διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὄψε τῶ με-
 τοπῶρα εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν, ἕκ κατὰ τὸν
 αὐτὸν λόγον θεὸς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους
 καὶ ταριχοπώλης, εἰ τύχοι, τὰς πολλὰς αὐ-
 τῶν ὄντας.

ΤΟΞ. "Ακχε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ'
 ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέσερον ὑμῶν πε-
 ρὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν" Ἀργεὶ μὲν
 καὶ

ad nāuigationem profectioemque, multos ego
 tibi diuiniore illis mercatores ostenderim, et
 inter hos maxime Phoenices, non in Pontum
 modo, neque ad Maeotida vsque et Bosporum
 nauigantes, sed vtique et Graccum mare percur-
 rentes et Barbarum. Omne enim isti litus, et oram
 omnem, vt ita loquar, perscrutati singulis annis,
 sero auctumni domum suam reuertuntur. Hos
 tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupo-
 nes et falsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, et vide, quan-
 tum barbari nos aequius de bonis viris quam vos-
 iudicemus: quandoquidem Argis et Mycenis
 neque

καὶ Μυκήναις, ἐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστῃ ἢ Πυλάδῃ· παρ' ἡμῶν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ἔστι· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἀπασα· κωλύει τε εἶδέν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθὸς κεκρίσθαι. ἔ γάρ ἐξετάζομεν ἕθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, ἐδὲ φθονῶμεν, εἰ μὴ φίλοι ἔντες ἀγαθὰ εἰργάσκητο· ἐπαινῶντες δὲ ἅ ἔπραξαν, οἰκείας αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέτες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινῶμεν, τῆτό ἐστιν, ὅτι ἡμῶν ἔδοξαν φίλοι ἔτοι δὴ ἀριστοὶ ἀπάντων γεγενησθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καταστῆναι, ὡς καὶ τοῖς φίλοις

neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem et templum illis constructum est simul ambobus, ut conueniebat sodalibus, et sacrificia offeruntur, et alius omnis honos habetur. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim inquirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque inuidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, et velut legislatores aliis constituti,

Φίλοις ἀπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ σήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέσειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον τῆτο μάθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν σήλην ταύτην. καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα διαμνημονεῦσαι. θᾶττον γὰρ τῆνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο τῆ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέσας καὶ Πυλάδε πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἢ σήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυται· πλέων Ὀρέσης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς

tuti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, et sic ab optimis quibusque Scytharum coli.

6. Et, quae secum inuicem aut pro se subierunt, ea relata in literas maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam et institutionem pueris nostris esse hanc columnam, et quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliuiscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: nauigans Orestes simul cum amico; deinde

τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῶς συν-
 ειλημένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευα-
 σμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται 2)
 αὐτῶν· κατὰ τὸ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ,
 ἤδη ἐκδεδυκῶς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ Φο-
 νεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν Σκυ-
 θῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰ-
 Φιγένειαν, καὶ τὴν θεὸν· οἱ Σκύθαι δέ, ἄλ-
 λως ἐπιλαμβάνοντα τῷ σκάφει ἤδη πλείοντος
 ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαί-
 νειν,

inter rupes fracta illorum nauī comprehensus, et
 ad sacrificium paratus; et Iphigenia iam illos im-
 molat; e regione vero in altero muro, iam exu-
 tus vinculis depictus est, Thoantem interficiens,
 et Scytharum multos alios; ac denique ut soluant,
 Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem
 frustra manus iniiciunt nauī iam eunti, suspensī
 e gubernaculis, ac tentantes inscendere: tum ut
 nihil

2. Κατάρχεται] Verti immolat. Seruius ad Aen.
 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae
 non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam
 salsam.* Et laudat statim locum Catonis in
 Origg. *Boues immolatos priusquam caederen-
 tur profugisse in Siciliam.* Iam hoc esse
 κατάρχεσθαι satis docebit ipse poeta Od.
 Γ. 445. et ibi Eustathius. Nempe Nestor
 ibi χέριβα τ' ἔλοχύτας τε κατήχετο.
Gesner.

νειν πειρώμενοι, εἴτ' ἔδεν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐ-
 τῶν τραυματία, οἱ δὲ καὶ δέει τέτρα, ἀπονή-
 χοντα πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι-
 τις ἂν ἐπόσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυν-
 το ἐν τῇ πρὸς τὰς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίη-
 κε γὰρ ὁ γραφεὺς ἐκάτερον, ἀμελῶντα μὲν τῶν
 κατ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τὰς ἐπι-
 φερομένους θατέρω, καὶ πρὸ ἐκείνων ἀπαντᾶν
 πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' ἔδεν τι-
 θέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον,
 καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνον φερομένην πληγὴν προαρπά-
 σας τῷ σώματι.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν
 τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιζόν, καὶ φιλέ-
 ταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τῆ πρὸς
 ἀλλήλους

nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim
 eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero
 vel maxime videat aliquis quantam sibi inuicem
 beneuolentiam in cōflictu cum Scythis exhibue-
 rint. Fecit enim victor vtriusque, negligentem
 oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui
 irruunt in alterum, et pro illo occurrere tentan-
 tem telis, et nihil curantem, si ipse moriatur,
 modo seruet amicum, et intentatam illi plagam
 suo corpore *velut* praeripiat.

7. Hanc nempe tantam illorum beneuolentiam,
 et malorum communionem, et fidem, et socia-
 litatem, et veritatem firmitatemque amoris mu-
 tui;

ἀλλήλους ἔρωτος, ἔν ἀνθρώπινα ταῦτα ὠήθημεν
εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ
τὰς πολλὰς τέτας ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ'
ἔξρον ὁ πλεῖς εἶη, τοῖς Φίλοις ἀγανακτῆσιν, εἰ
μὴ ἐπίσης κοινωνήσασσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ
μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους
τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἔν καὶ τὸν
ὄε ὅπως εἰδῆς, ἔδεν Σκύθαι Φιλίας μείζον οἶον-
ται εἶναι, ἔδὲ ἔσιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μάλ-
λον σεμνύνετο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπνεῖσαι Φίλω
ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὡσπερ ἔδεν
ἔναιδος μείζον παρ' ἡμῖν, τῆ προδότην Φιλίας
γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πύ-
λάδην τιμῶμεν, ἀρίστες γενομένους τὰ Σκυθῶν
ἀγα-

tui; haec, inquam, non humana esse putavi-
mus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam
est in plerisque his hominibus, qui, dum se-
cundus est cursus, indignantur amicis, si non
in aequam iucundorum partem veniant: si vero
vel paullum quiddam illis reflauerit, *iticez* ab-
eunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut
hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius
esse existimant; nec est in quo Scythes magis
sibi placeat, quam si cum amico laborare illi con-
tingat, et in societatem aduersorum illius venire:
quemadmodum maius nullum apud nos probrum,
quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Pro-
pter haec Orestem honoramus et Pyladem, qui
prac-

ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον
 ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τᾶνομα ἐπὶ
 τέτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκας καλεῖσθαι.
 τᾶτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὡσπερ ἂν
 εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, ἔ μόνον ἄρα τοξεύειν
 ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν
 ἄλλων ἀμείνεις, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων
 πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὰρ τέως ἄλλως γινώσκον-
 τι, ἤδη καὶ αὐτῶν δίκαια πειεῖν δοκεῖτε, ἕτως
 Ὀρέσην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις
 δέ με, ὦ γεινναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πά-
 νυ γὰρ ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρε-
 σείῳ

praestiterint Scytharum bonis, et in amicitia
 eminuerint, quod primum omnium admiramur.
 Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Cora-
 cos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut
 si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari,
 boni fuerunt Scythae, et rebus bellicis praestan-
 tiores aliis, verum etiam in dicendo maxime om-
 nium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc
 diem sentienti, iam et ipsi recte facere videmini,
 cum diuinis adeo honoribus Orestem Pyladem-
 que afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pi-
 etorem etiam bonum esse. Lucidissime enim no-
 bis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti,
 et

ξείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἑλληῶν τραύματα. πλὴν ἄλλ' ἔκ ὤψθην ἂν ἔτω ποτὲ περισπᾶσθαι εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἅτε γὰρ ἄξενος καὶ ἀγρίος οὖτος αὐτός, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ἐρηγῆ καὶ θυμῶ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τὴν οἰκειστάτην ἐπαυαρεῖσθαι· τεκμαίρομενος τρεῖς τε ἄλλοις ἂ περὶ κλιτῶν ἀκούμεν, καὶ ὅτι κατεσθίησι τὴν πατέρην ἀποθανόντα.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τὰλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δικαιοτέροι τὰ πρὸς τὴν γονέαν καὶ ὀσιώτεροι ἐσμέν, ἔκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθεῖην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολλὸν πισυτέροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίης λόγος

et pugnam virorum, et quae pro se inuicem excipere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales et agrestes, in inimicitiiis semper versari illos arbitrabar, et ira, et excandescencia; amicitiam vero neque inter coniunctissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

9. ΤΟΧ. Vtrum in reliquis etiam nos et iustiores aduersum parentes Graecis, et religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, et maiorem amicitiae rationem

nem

λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀγαθόνα με ἀκέρως, ἢν εἶπω τι ὧν κατανενόηκα, ποιῶν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἀμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, ἢ μόνον ἢ κατ' ἀξίαν τῶν λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτήν, καὶ δεῖξαι ἡλίκαν ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τὰς λόγους, δραπετεύετε, ἢ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅπταν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάζσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύωσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων

nem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleste me audias, si quid eorum dixerō, quāc, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, et quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus *ea est*, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis et plauditis, illisque pro se invicem periclitanti-

λων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ εἰδὼ
ἀξιὸν ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τοι-
μᾶτε, ἀλλ' ἦν περ Φίλος δεκθεὶς τύχη, αὐτί-
κα μάλα, ὥσπερ τὰ οὐεῖρατα, εἴχοντα ὑμῖν
ἐκ ποδῶν ἀποπτάμενα αἰ πολλὰ ἐκείνοι τρα-
γωδία, τοῖς κενοῖς τέττοις καὶ κωφοῖς προσω-
πέοις εἰκότως ὑμᾶς ἀπολιπέσσει, ἃ διηρημένα
τὸ σῶμα, καὶ παυμέγεθες κεχηνότα, εἰδὲ τὸ
σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅ-
σον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λό-
γοις, τσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' ἔν δοκεῖ, οὕτω νῦν πειῶμεν, τὰς μὲν
παλαιὰς Φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ
ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν·
ἐπεὶ

tantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero
nihil laude dignum praestare pro amicis audent;
sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut
insomnia, aufugiunt vobis euolantque e vestigio
multae illae tragoediae, inanibusque his et mu-
tis personis similes vos destituunt, quae diducto
ristu, et immane quantum hiantes, ne minimum
quidem sonum edunt. Nos contra ea, quan-
tumcunque disputationibus de amicitia habendis
inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis prae-
stamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. An-
tiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut
nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possi-
mus:

ἐπεὶ κατὰ γε τῆτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλὰς
καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τὰς ποιητὰς παρεσχό-
μενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν,
καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἐ-
ταιρείαν, ἐν καλλίσοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψω-
δῶντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν
καθ' ἡμᾶς αὐτὰς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησά-
μενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνι-
κὰ· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τῆτοις κρατῇ, καὶ ἀμεί-
νους παράσχηται τὰς Φίλους, αὐτὸς τε νενικη-
κῶς ἔσται, καὶ τὴν αὐτῆ ἀνακηρύξει, καλλίσου
ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγω-
γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττη-
θεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυ-
θικῆς

mus: nam hac quidem parte vos viceritis, mul-
tos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui
Achillis et Patrocli amicitiam, et Thesei atque
Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis
versibus et numeris canant: sed paucos quosdam
de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt;
promamus, quorum enarremus facta, ego qui-
dem Scythica, tu autem Graeca: et vter his vi-
cerit, et meliores produxerit amicos, ille victor
erit, suamque praeconio patriam ornabit, pul-
cherrimo et honestissimo peracto certamine. Nam,
multo equidem libentius mihi videor solitaria pu-
gna superatus dextram praecidendam praebere,
quae

Φιλῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χειρῶν ἄλλ᾽ κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκυθῆς αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἐστὶ μὲν, ὦ Τόξαρι, ἐ Φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷώ σοι, πολεμιστῆ μινεμαχῆσαι, πάνυ εὐσόχης καὶ τεθνημένους παρεσκευασμένῳ τῆς λόγης· ἐ μὲν ἀγεννῶς γε ἔτω καταπροδὲς ἐν Βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαι σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιον ἠττηθῆναι τρεῖς τῶν Σκυθῶν, ὅπως οἷ τε μῦθοι δηλᾷσι, καὶ ἀψυμέτεραι παλαιῇ γραφῇ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σὲ ἀλῶναι. εἰ γὰρ

quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

II. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemptibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, et acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, et antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praecclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos vero universos, tot gentes, et tot vrbes, deserta

caussa

γὰρ τῆτο γένοιτο, ἐπὶ τὴν δεξιὰν ὡσπερ ὑμεῖς,
 ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πρότε-
 ρον ἐὲν ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῶν τῶν Φιλι-
 κῶν τῶν πρᾶξεων, ἢ ὅπως ἂν τις πλείους
 ἔχη λέγειν, τὸ σῶμα εὐπορώτερος δόξειεν ἂν
 πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὠρί-
 σθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ'
 εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτερον φαίνοιτο αἰσὰ
 τῶν ἐμῶν; ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἔσαι· καιριώτερα
 δηλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ
 θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγὰς. Μ·Ν·Η·Σ.
 Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅπως ἰκαναί· πέν-
 τε ἔμοιγε δοκᾷσιν ἑκατέρω. ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ
 πρὸ-

caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dex-
 tram, vt apud vos, sed linguam abscindi iu-
 stum fuerit. Vtrum vero finiri nobis oportet nu-
 merum amicarum actionum; an quo plures quis
 proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbi-
 tur instructior? TOX. Nequaquam. Sed defini-
 tum hoc esto, ne in multitudine earum insit ro-
 bur, sed in eo quae sint praestantiores: et si pe-
 netrabiliores tuae narrationes tanquam tela meis,
 aequales licet numero, grauiora nempe facient
 mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.
 Μ·Ν·Η·Σ. Recte dicis: et finiantur, quot satis
 sint. Quinque mihi quidem vnicuique videntur
 sufficere. Τ·Ο·Χ. Et mihi videtur. Die prior,
 Luc. Op. T. V. P sed

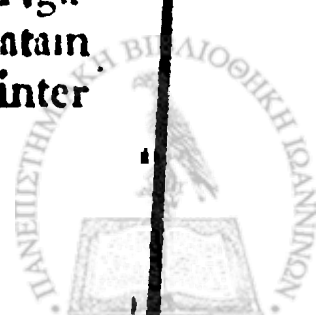

πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀ-
ληθῆ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοι-
αῦτα, ἔ. πάντα χαλεπὸν καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής.
εἰ δὲ οὐδέσσεως, ἔχ ὅσιον ἀπισεῖν. ΜΝΗΣ.
Οὐκ ἔμεθα, εἴ τι καὶ ὄρεκα δεῖν νομίζεις. τίς δέ
σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἰκανὸς ὁ Φίλιος;
ΤΟΞ. Καὶ μάλα. ἐγὼ δὲ τὸν ἐπυχώριον ἐμᾶ-
μοί σοι ἐν τῷ ἐμαυτῶ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴσω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν
ὅπῃσα ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ πε-
ρὰ ἄλλων, ὅπῃσον οἶόν τε ἦν, οἱ ἀκριβείας ἐκ-
πυθανόμενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτῶ ἐπι-
τραγωδῶν. ἰ καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀγαθο-
κλέες καὶ Δεινίε Φιλίαν διηγῆσομαι, ἀκίδιμον
ἐν

sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin
enim fingere talia non admodum difficile, et con-
vincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem
negare irreligiosum fuerit. ΜΝΗΣ. Iuremus,
si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero
tibi Decorum nostrorum — num idoneus est Phi-
lius? ΤΟΧ. Sane. Ego autem patrium tibi in
mea oratione iurabo *iusiurandum*.

12. ΜΝΗΣ. Audiat igitur Iupiter Philius,
me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse
sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri
potuit cura exquisiverim, neque quidquam tra-
gicæ fabulositatis additurum. Ac primum Aga-
thoclis et Diniæ amicitiam enarrabo, decantatam
inter

ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἔτος ὁ Σάμιος ἔ πρό πολλῶν ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἔδειξε, τᾶλλα δὲ ἔδεν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, ἔτε ἐς τὸ γένος, ἔτε ἐς τὴν ἄλλην περιχσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλέθει ἄρα εἰς ὑπερβολὴν, καὶ ὡσπερ εἰκὸς, νεόπλυστον οἶτα, πολλὰς καὶ ἄλλας εἶχε περὶ αὐτὸν, ἰκανὰς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντα. Τέως μὲν ἔν ἐν τέτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπιπεν αὐτοῖς, ἔ πάνυ χαίρων τῇ πικρῇ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας ἔδεν αὐτὸν

inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniiae autem Lysionis F. Ephesio amicus a pueris inde fuerat. Diues erat Diniias ultra fidem, et quod facile credas, de homine diuitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad computandum quidem idoneos, et voluptatem suo conuictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, et vna esse, et vna potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Diniias etiam nihilo maiore illum in pre-

αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευ-
 ταιὸν δὲ καὶ προσέειπε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν.
 καὶ φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν
 προσόντων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ με-
 τὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμε-
 νος κατέλιπεν· ὥς διὰ ταῦτα εἰς τὴν κώ-
 μαν ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων
 ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δὴ ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθ-
 λιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρώη αὐτῆ Χαρίκλεια,
 Δημόνικτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπιφανῆς, καὶ πρώ-
 τε Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμματεῖα τε
 εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῷ, καὶ σέφα-
 νοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' ἄτινα ἀποδεδηγμένα
 καὶ

tio habere, quam adultores. Tandem etiam
 offensus est, quod crebro illum reprehenderet,
 et importunus visus, qui maiorum illum admo-
 neret suorum, et servare iuberet quae multo la-
 bore parata pater ipsi reliquisset. Itaque propter
 ista neque ad commissationes amplius illum ad-
 hibuit, sed solus cum istis potavit, subducereque
 se Agathocli studuit.

13. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi
 aliquando sibi miser patitur, amore ipsius accen-
 sam Charicleam Demonactis uxorem, clarissimi
 viri, et in civitate Ephesiorum primi. Iamque
 ventitant illi a muliere codicilli, et coronae se-
 mimarcidulae, et mala quaedam demorfa, et
 alia

καὶ ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμενα. τὰς ἐρωτάς, καὶ ἀναφλέγεται τὸ πρῶτον ἐρασθῆναι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τῆτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίπτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστὴν μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγω ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέος ἔδεν ἦν, μὴ ποτε ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τὰλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βέλαι τῶν ἑταίρων ἐπισπασασθῆναι ἐράσῃν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑπο-

alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruant, et accendunt vltro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset, in quem forte incideret, etiam si paruo admodum amare quis vellet: et si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugneret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamuis meretricem, alliciendi amatorem, et ambiguus qui adhuc esset, subiugandi totum, et qui

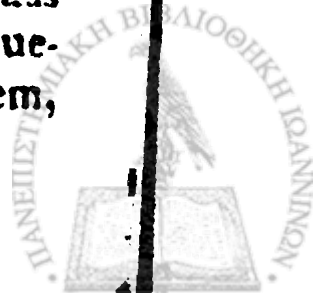

ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι,
καὶ προσεκιχῦσαι, ἄρτι μὲν ὄργῃ, ἄρτι δὲ κο-
λακείᾳ. καὶ μετὰ μικρὸν ὑπερψία, καὶ τῷ
πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συσκευε-
τήτο ἀπαιτῶν ἢ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανή-
ματα προσκεύασο κατὰ τῶν ἐρασῶν.

Ταύτην ἔν τότε σὶ Δεινίε κόλακες παραλαμ-
βάνουσιν ἐπὶ τὸ μερῶκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπε-
κωμῶδον, συνωθῶντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς
Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλὰς ἤδη νέεας ἐκτραχηλί-
σασα, καὶ μυρίας ἔρωτας ὑποκριναιμένη, καὶ σί-
κας πολυτάλαιτας ἀνατρέψασα, ποικίλων τι καὶ
πολυγύμνασον κακὸν, παραλαβῶσα εἰς τὰς χεῖ-
ρας ἀπλοϊκὸν καὶ ἀπειρον τῶν τριῶν μηχανη-
μάτων

qui iam teneretur intendendi, et magis accen-
dendi nunc ira, nunc adulatione, et paullo post
fastidio, et simulata ad alium inclinatione: ac
tota undique ad haec composita erat mulier, mul-
tasque parauerat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniæ adula-
tores contra adolescentem, et ut secundarum par-
tium actores subserviunt, in Charicleae illum
amorem impellentes. Illa vero quae multos
iam adolescentes supplantauerat, et mille amores
simulauerat, et domus opulentes euerterat, mul-
tiplex quoddam ad subactum longa exercitatione
infortunium; haec igitur naeta intra manus suas
simplicem et imperitum talium artificiorum inue-
nem,

μάτων νεανίσκον, ἐκ ἀνῆκεν ἐκ' ἑπτῶν ἐνύχων, ἀλλὰ
 λ. 2. περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα 3),
 ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο
 ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίῳ μυ-
 ρίων κικλῶν ὠτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον
 εὐθύς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμμᾶτια,
 καὶ συνεχῶς πεμπομένη 4) τὴν ἄβραν, ὡς ἐδά-
 κρυσε;

nem, non dimisit ex unguibus, sed complexa
 undique et configens, cum iam ex omni parte
 illum teneret, et ipsa a sua praeda periit, et mi-
 sero Diniae mille malorum causa fuit. Nam
 primo statim illos demittit in eum *hami instar cor-*
dicillos, et allegatam subinde *apcillam*, vt. *lacri-*
metur.

3. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum,
 quibus *configunt* rapaces bestiae praedam,
 ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo
 facta esset ἐνύχων mentio, *hamas* imaginari
 liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51. περιε-
 πάρη, *hamo traiectus est*; idque eo magis
 placeret, quia statim vititur verba καθιέναι,
 de quo nota proxima. *Gesner*

4. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] *Nominatiuus*
πεμπομένη postulat verbum finitum; cuius
Chariclea subiectum sit: quod adest nullum.
 Porro *πεμπομένη* actiua significatione posse
 poni, mihi quidem non constat. Vtrique
 rei medebimur, si leuissima mutatione, quae
 ex calligraphorum ratione, η et υ iungendi,
 facilius potest intelligi, legamus *πεμπομέ-*
νην

κρυψε, καὶ ἐπήγρῦπνῆσε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἢ ἀθλία ὑπὸ τῆ ἔρωτος; ἕως δὲ ὁ μακάριος ἐπέισθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ πρὸς συνήχθη πολλὰ ἰκετεύσεις.

Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾶλον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρῦσαι, καὶ μετὰ τῶν λόγων ἐλθεινῶς ὑποξενάζαι, καὶ ἀπικόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόν-

metur, et vigilet, tandem vt suspensura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatulo, pulchrum esse, et Ephesiorum vxoribus expetitum. Ac tandem in multis precibus exoratus cum ea congreditur.

15. Et hinc iam faeile, vt apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos sermones, et plorare opportune, et inter sermones miserabiliter ingemiscere, et abeuntem iam complexi, et ingredienti

νην τὴν ἄβραν, et ad καθίει referamus, quod piscatorium esse et ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius sine aliquoties eo sic vtitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, et binas quasi escas, binos hamos dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. Gesner.

ελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς
 ἂν μάλιχα ἀρέσειε, καὶ πρὸ καὶ ὄψαι, καὶ κισσα-
 ρίσαι· οἷς ἅπασι κατὰ τῆ Δεινίχ ἐκέχρητο. καὶ
 ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον
 ἦδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, ἄλλο
 ἐπὶ τέτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ὄφλιον ἀπώλλυε
 κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτῆ σκήπτεται. ἰκανὸν δὲ καὶ
 τῆτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ ἐκέ-
 τι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τῶν-
 δρὸς λέγασα, πεπυσμένον τὸν ἔρωτα· ὁ δὲ ἐκ-
 ἔθ' οἷς τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, εἰδὲ ἠνείχετο
 μὴ ὄρων αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλα-
 κας ἐσέπεμπε, καὶ τὸνομα τῆς Χαρικλείας ἐπέ-
 βοᾷτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπε-
 ποιήτο

dienti occurrere, et eum ornatum adhibere, quo
 maxime placeret, et interdum canere etiam, ac
 citharam pulsare, quibus illa omnibus aduersus
 Diniam vsa est. Et cum sentiret iam illum labo-
 rare, et maceratum ab amore inollitumque esse,
 aliud insuper excogitat, quo perderet miserum,
 nempe vterum se etiam ex illo gerere: valet au-
 tem hoc etiam, ad stolidum amatorem magis ac-
 cendendum: nec amplius ad illum ventitat, cu-
 stodiri se a viro dicens, qui audierit de amore.
 At ille rem non ferre, neque pati posse, quod
 non videret illam, sed lacrimari, et intro mitte-
 re adulatores, et nomen Charicleae inclamare,
 eiusque statuam, (de candido marmore facta erat).

ποιήτο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκώκυε, καὶ τέλος κα-
ταβαλὼν ἐαυτὸν εἰς τὰδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ
λύττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶ-
ρα, ἑκατὰ μῆλα καὶ σφάνγες ἀντεδίδοτο αὐτῆς,
ἀλλὰ συνοικίᾳ 5) ἔλαμ, καὶ ἀγροί, καὶ θεραπεύ-
ναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ἑπόσον
ἐθελήσῃε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λύσωνος
οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος,
ἐξήντηλτο ἤδη, καὶ ἐξεκεκένωτο.

· Εἶτα ὡς ἤδη αὔος ἦν 6), ἀπολιπῶσα αὐτὸν,
ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρυσῶν
ἐθήρα,

amplectens eiulare. Tandem humi se abiiciens
voluitur, resque in confessum furorem exit. Do-
na enim non pro portione malorum et corolla-
rum illi reddebantur, sed aedes totae, et agri,
et seruae, et vestes floridae, et auri quantum
vellet. Et quid multa? Breui tempore Lysonis
domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, ex-
hausta iam et vacuata erat.

16. Deinde cum iam siccus ille et aridus esset,
eo relicto, alium quendam Cretensem iuuenem,
de

5. Συνοικίᾳ] *Insulae*. Nimirum tales *insulas*
sive coniuncta aedificia intelligit, quales
Sueton. Caes. c. 41. ubi vid. Interpp. *Reitz.*

6. Αὔος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bo-
na profudere, aut quem assentatores ac
meretrices exederunt, vel potius ebiberunt.
Reitz.

ἔθῃρα, καὶ μετέβαινε ἐπ' ἐλεῖνον, καὶ ἤρα ἤδη αὐτῷ, καὶ κείνος ἐπίστευεν. ἀμελέμενος δ' ἦν ὁ Δεινίας, ἐχ' ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κείνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδέμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπειρίαν, τὴν ὑπερψίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς ἐβιώσεται μὴ ἐχὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τέτῳ ἀπομνήμονεῦεν τῷ Δεινίᾳ, διότι ἐπρόσίοτο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων 7), ἀλλ' ἔ

de auratis illis, venata, ad illum transiit: et illum iam amabat, et ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transferant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, et denique se viuere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestiuum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed

7. Μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν

ἀλλὰ τὰς κόλακας αὐτῆ προετίμα, τότε, ἢν μὲν
 θην εἶχε πατρῶν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπόλη-
 σας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαν-
 τα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας ἐκ ἀφικτῆς εὐθύς ἦν
 τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐθις γεγέννημένος
 καὶ αὐθις ἢ ἄβρα, καὶ τὰ γεμμάτεϊα, καὶ μέμ-
 ψις, ὅτι μὴ πολλὰ χρόνα ἀφίκετο, καὶ οἱ κό-
 λακες συνέθεον, ἐπικλαμησόμενοι, ὄρωντες
 ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

sed praetulisset sibi adultores. Tum vendita,
 quam solam habebat Sami, domo paterna, ve-
 nit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis
 Diniās iam non obscurus esse Charicleae, pulcher
 quodammodo factus denuo: et rursus ancilla, et
 codicilli, et reprehensio, quod diu non venis-
 set: adultores etiam concurrere, facturi spicile-
 gium, cum viderent, esse adhuc Diniām talem,
 quem comederent.

17. Cum
 τῶν Φίλων latitudinem quandam habere, et
 eos etiam comprehendere, qui specie tenus
 modo sunt tales. Sed videtur tamen oppo-
 nere sibi inuicem velle auctor τὸν Φίλον, et
 τὰς κόλακας vehementius certe locutum
 esse, si ita dederit, nemo facile negauerit.
 Equidem ita interpretatus sum. Gesner.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἔξειν παρ' αὐτήν, καὶ ἦκε
περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημό-
ναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰ-
σθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναι-
κὸς, ἀμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὡσπερ ἐκ
λόχου, τὴν τε αὐλίον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ
συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀ-
πειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος.
ὁ δὲ συνιδὼν ἔκκακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον
κείμενόν ἀρπάσας, αὐτὸν τε ἀποκτείνει τὸν Δη-
μόνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν
Χαρικλείαν, ἔ' μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ
τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τῷ Δημό-
νακτος ὕσερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐσῆκε-
σαν

17. Cum autem venturum se ad illam condi-
xisset, et venisset circa primam quietem, et in-
tus esset, Demonax, Charicleae maritus, siue
temere illud senserit, siue re cum vxore com-
posita, vtrumque enim dicitur: consurgens ve-
lut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, et com-
prehendi Diniam, ignem minatus ac flagella;
strictoquo velut in adulterum gladio. At ille
videns quantis in malis esset, correpto vesti quo-
dam prope iacente, tum ipsum Demonactem per-
cussio tempore interficit, tum Charicleam, nec
vna hanc plaga, verum et vesti saepius, et dein-
de Demonactis gladio. Serui autem, qui muti
adhuc

σαν ἄφρωνι, τῷ παραδόξῳ τῷ πράγματι ἐκ-
 πεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν,
 ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τῷ ξίφει, ἐκείνοι μὲν
 ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλι-
 κῆτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέγιστον τῆς ἔω
 παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ἵδ-
 τι ἀπεβήσεται σκοπῶντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατη-
 γοὶ παρήσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο)
 καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, ἐδ' αὐτὸν ἔχα-
 ρον ἔντα μὴ ἐχὶ πεφονεύκεναι, ἀπάγχει παρὰ
 τὸν ἄρμεσὴν 8), ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ
 δὲ

adhuc adstiterant inopinata re percussū, iam com-
 prehendere illum conati; cum ipsos quoque gla-
 dio inuaderent, se subducunt. Dinias patrato fa-
 cinore clanculum exit, et ad auroram vsque mo-
 ratur apud Agathoclem, vbi perpendunt acta,
 et de futuris, quem res exitum habitura esset,
 considerant. Mane vero adsunt magistratus (re iam
 rumoribus dilata) et comprehensum Diniam, qui
 nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesi-
 dem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At
 ille

8. Τὸν ἄρμεσὴν] Nondum satis video causae,
 cur hac appellatione non Praesidem et Re-
 storem Prouinciae ordinarium, vno verbo
 Proconsulem Asiae intelligamus. Libera
 quidem ciuitas Ephesus, sed quam tamen
 Pro-

δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' ἔπειτα κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲς τεταγμένος ὑπὸ τῆ βασιλείως.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τὰλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, καὶ πρὸς ἑδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, ἔδδ' τότε ἀπελείφθη τῆ ἑταίρα· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore.

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum nauigauit cum illo in Italiam, et in iudicium venit amicorum solus, et nulla in re illi defuit. Et cum iam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut ipse se damnans,*

Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγα βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμωσὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *Gesner.*

αὐτὸς ἑαυτῷ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφει-
 γεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ πάντα πασιν ἠπύρεν τῶν
 ἀναγκαιῶν, παραδὲς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι,
 συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τέτρα ἀπο-
 φέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα
 δὲ ἐπιμήκισον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος
 ἐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτῷ ἠθέλησεν, ἀλλ'
 αὐτῷ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, ἀισχυνόμενος καὶ τε-
 θνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τῷτό σοι ἔργον
 Φίλε Ἕλληνας, ἐπὶ πολλῷ γινόμενον· ἔτη γὰρ
 ἐκ οἷδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' ἧ Ἀγαθο-
 κλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἶθε γε,
 ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα
 καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ἔτω Σκυθικόν
 τινά

damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo,
 et cum omnino rebus necessariis deficerentur, lo-
 cata purpurariis opera, cum his vrinaret, merce-
 dulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotan-
 tem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo qui-
 dem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in
 insula mansit, qui mortuum etiam amicum re-
 linquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum
 amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni
 enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris
 mortuus est Agathocles. ΤΟΧ. Vtinam iniura-
 tas, Μνήσιππε, ista narrasses, ut etiam fidem
 negare illis possem; adeo Scythicum quendam
 amicum,

τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τῆτον διηγῆσω·
πλὴν δέδια μήτινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἶπης αὐτῷ.

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τρίνον καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι,
Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγῆίτο δέ μοι πε-
ρὶ αὐτῆ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπο-
μοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν
μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν
Πληιάδος, συλλογισμαίεσ τινὰς ἀνθρώπων κο-
μίζων, ἐν δὲ τέτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
μετ' αὐτῆ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τῆτον
ἐταῖρον αὐτῆ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐ-
θύδικον ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμω-
να ὑπόχρον καὶ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς,
ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν ἔν Σικελίας
εὐτυ-

amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum
metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari,
Euthydicum Chalcidensem: narrauit autem mi-
hi de illo Simylus nauclerus Megarensis, iurans,
ſe factum vidiffe. Nauigaffe nimirum ſe dixit
ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occa-
ſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce
autem fuiſſe Euthydicum, et cum illo Damonem
Chalcidensem, hunc illius ſodalem: fuiſſe au-
tem aequales, caeterum Euthydicum valentem
ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum et im-
becillum, qui e longo morbo videretur modo
conualuiſſe. . Atque ad Siciliam uſque feliciter

Lsc. Op. T. V.

Q

ipſos

εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς, ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἴονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ σφοδρίας, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακὰ; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας 9) πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς ἐπισυρμένους 10), ὡς τὸ ῥόδιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς,

ipso nauigasse, retulit mihi Simylus: Superato autem freto, in ipso iam Ionio nauigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere inulta illa, fluctus decumanos, et turbines, et grandines, et reliqua tempestatis mala? Cum vero iam prope Zacynthum essent, nude nauigantes antenna, et spiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte,

9. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, nude sunt antennae. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος. Gesner.

10. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολεσχίας p. 90. Νεῶς ἀρπαγείσης, ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείρας καὶ ἀγκύρας τὸ τάχος ἀμβλύγοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tem-

ὄρουης, περι μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσάτω σάλω
 ναυτι-

ete, nauseantem, vt in tanta agitatione, Damo-
 Q 2 nem

tempestate ad cursum nauis retardandum, et frangendum obtundendumque quasi impetum. Scholium ad Odyss. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλας κάλως, δι' ὧν ἔλκοντα ἀνῆες. Nempe funes magni nautici in spiram conuoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile euerti nauis possit. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia *Spira*, inquit, *funis nauticus in orbem conuolutus*, et laudat *Pacuii* versum, haud dubito, quin in tempestatis descriptione a poëta positum, *Quid cessaris socii eicere spiras sparteas?* Huc refero etiam *Isidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant.* Seruata res ad recentiora vsque saecula. Laudantur in Glossario *Dufresniano* Voc. *Spera* n. 3. Glossae ad *Fr. Barberini* Documenti d' amore, p. 273. *Ligantur plures fascies et proiiciuntur in aquas retro naues, vt non sic naues currant, fractis themonibus: et dicuntur sperae, quasi res, quae faciunt tardare progressum.* Praestant ergo *Spirae* naui iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reiff* vocant rustici, *Gesner*.

ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμῆν ἐγκυβότα εἰς
τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαιό-
τερον ἐς ὃ κεκύθει μέρος· ἐπικλυθείσης, καὶ τῆ
κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἔδὲ γυμνὸν τὸν
ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς
ἔν βράν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἐαυτὸν ὑπερέ-
χοντα τῆ κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυ-
μνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἐαυτὸν εἰς τὴν θά-
λασσαν, καὶ καταλαμβάντα τὸν Δάμωνα τῶν ἀπ-
αγορευόντων (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα,
τῆς σελήνης καταλαμπέσεως) συμπρανήχεσθαι,
καὶ συγκυφίσαι. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐ-
τοῖς

nem vomuisse proclinato versus mare corpore.
Tum naui, puto, violentius in eam partem in
quam incubuerat, inclinata, et fluctu simul de-
pellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne
nudum quidem miserum, ut natare posset faci-
lius. Statim igitur clamasse iam suffocandum,
et vix supra fluctus se tenentem.

20. Euthydicum vero cum audisset, (fuisse
autem forte in cubili nudum) abiicisse se in ma-
re, et comprehenso Damoni, iam viso ac de-
spondenti animum, (videri potuisse autem plera-
que fulgente luna) adnataisse, cumque subleuasse.
Illos autem cupuisse quidem opem ferre, et mi-
seratos

τοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, Φελλᾶς τε γὰρ πολλὰς ἀφῆναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινὰς, ὡς ἐπὶ τέτων ἀπονήξαντο, εἴ τινα αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, ἔ μικρὰν ἔσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἦν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιότεραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ἔτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τῷ θανάτῳ; καὶ μοι ἐπὶ ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τῷ ὕδατος ἐπικλωμένῃ, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα,

καὶ

feratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, et contos aliquot; ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, et ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis aliud specimen ostendat firmitus benivolentiae aduersus amicum, delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in mortis ipsius societatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum feruentem spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffocandum, et vix capite eminentem, tendentemque

καὶ τὰς χεῖρας ἐρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπι-
 πηδῶντα εὐθύς, καὶ σπινθόντα, καὶ δεδιότα μὴ
 προαπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. ἔτω γὰρ ἂν μά-
 θοις, ὡς ἐκ ἀγεινῆ σοι καὶ τῶτον Φίλον τὸν
 Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε,
 οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία
 ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ἔμετρίως δεδοικα ὑπὲρ αὐ-
 τῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν,
 καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἀμφω Φιλο-
 σοφῶντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνον εἶ-
 χε λέγειν, ἅ ποτε εἶδε τῆς νυκτὸς τὸν μὲν ἐκ-
 πίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους
 ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ
 ΤΕΤΕ

manus amico: hunc vero desiliens statim, et
 natantein una, ac metuentem, ne ante se Damon
 pereat: sic enim discas minime ignavum me tibi
 hunc etiam amicum narrasse, Euthydicum.

21. TOX. Vtrum vero interierunt, Mnesippe,
 illi viri, an aliqua illis ex insperato salus conti-
 git? nam haud mediocriter equidem illis metuo.
 MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt,
 et nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi.
 Simylus enim haec sola habuit dicere, quae
 quondam illa nocte viderat, excidere alterum,
 alterum saltu istum sequi, natate ambos, quan-
 tum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Eu-
 thydi-

τέτρα οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγῶνται.
τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, Φελλοῖς τισι περιπεσόντας,
ἀνέχειν ἐπὶ τέτων ἑαυτῶς, καὶ ἀπονήχασθαι
πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας,
ἤδη πρὸς ἔω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ τὸ
λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ
Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τέτρας ἔ Φαύλως ὄντας, ὡς ἔγωγ
ἀν. εἴπομι, ἄκασον ἤδη τρίτον ἄλλον ἔδέν τι
χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ
τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριξείῳ τῷ Σικυωνίῳ Φίλοις
ἐκέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὢν·
ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς
μὲν ἄλλοις ἴσως γελοῖς, σοὶ δὲ ἔκ.οἶδα εἰ ταῖ-
αὐται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν
τιμῶν-

thydicus: primo quidem cum in suberis quæ-
dam frustra incidissent, illis se sustinuisse, et ac-
gre nataste: postridie autem ponte navis conspe-
cto, versus lucis exortum, ad illum adnataste,
eoque conscenso, quantum supererat spatii, fa-
cile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dix-
rim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
rem. Eudamidas Corinthius Aretaco Corinthio
et Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copio-
sis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens au-
tem testamentum reliquit, aliis forte ridiculum;
tibi vero nescio an tale videatur, viro bono et

τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλ-
λωμένῳ. ἐγγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολεί-
πω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μετὰ τρέφειν, καὶ
γηρωκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου
ἐκδῆναι μετὰ προικός, ὁπόσῃν ἂν πλεῖσθην ἐπι-
δῆναι παρ' αὐτῆ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ
πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου)
ἦν δέ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ
τὴν ἐκείνῃ μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τῶ-
των ἀναγνωσθεῖσῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πε-
νίαν μὲν εἰδότες τῆ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ,
ἢ πρὸς τὰς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοῶντες, ἐν παι-
διᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιῶντο, καὶ εἰς ὅσιν εἰ γε-
λῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριξεί-
νος

magni amicitiam aestimanti, et de primo illius
praemio certanti. Scriptum autem in illo erat,
*Relinquo Arctaeo alendam matrem meam curandam-
que illius senectutem; Charixeno autem filiam meam
collocandam dote, quam maximam dare e re sua
familiari poterit. Erat nempe illi mater anus,
et puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri
illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea acci-
dat, etiam illius partem alter habeat. His apertis
tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, ami-
citiam autem, quam cum illis viris habuerat,
ignorarent, pro ludo rem habere, et nemo non
ridens abire. Quantam, inquebant, Arctaeus*

νος οἱ εὐδαίμονες κληρον διαδέχονται, λέγοντες,
εἴπερ ἀποτίσκειν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ
κληρονομηθήσονται ὑπὸ τῶ νεκρῷ.

Οἱ κληρονέμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο,
ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐδὺς εἰαιτῶντες II) τὰ ἐκ
τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν ἔν Χαρίζεινος πέντε μό-
νας ἡμέρας ἐπιβίους, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος,
ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνην, καὶ
τὴν

*et Charixenus, beati illi, hereditatem accipiente, si
quidem soluent Eudamidae, et viuentes ipsi heredem
habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant,
cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex
tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quin-
que solis diebus superstes moritur: Aretaeus au-
tem optimus heredum, tum illius, tum sua parte
Q 5 adsci-

II. Διαιτῶντες] Quanquam διαιτάω plerum-
que significat *uiuo, versor, dego*; dubitari
tamen non potest quin et significet *dispono,*
ordino, compono, discepto. Noster in *Abdi-*
cato c. XI. Ἦν δὲ τίνες ἐκόντες αὐτοὶ συν-
θῶνται δικασὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέ-
ψωσι διαιτῶν. Perspicuum est, quid hic
sit διαιτῶν, nempe *disceptare, cognoscere*
causam. Sic apud *Dionysium Halicarn.* I.
IV. Ἀρχαιολ. δικασὰ καθεζόμενοι διήτων.
Iens.

τὴν αὐτῆ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τῆ Εὐ-
 δαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα ἔ πρό
 πολλῶ ἐκδέσσωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧνεῖ-
 χος, δύο μὲν τῆ αὐτῆ θυγατρὶ, δύο δὲ τῆ τῆ
 Φίλης ἐπιδύς, καὶ τὸν γάμον γε αὐτῶν ἐπὶ μιᾶς
 ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τό-
 ξαρι, ὁ Ἄρεταῖος ἔτος; ἄρα Φαῦλον παράδει-
 γμα Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομή-
 σας, καὶ μὴ προδὸς τὰς διαθήκας τῆ Φίλης; ἢ
 τίθεμεν καὶ τῆτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν
 τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ ἔτος μὲν καλός·
 ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα
 τῆ θάρσους, ὃ εἶχε περὶ τὰς Φίλης. ἐδήλω γὰρ
 ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς,
 εἰ

adscita, et matrem alit Eudamidae, et filiam nu-
 per elocavit, de quinque, quae habebat, talen-
 tis duo quidem filiae suae, duo autem amici
 filiae in dotem tribuens, nuptiis vtrarumque in
 eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Το-
 xari, Aretaeus hic, paruumne se exemplum ami-
 citiae praestitisse, tanta hereditate adita, non pro-
 dito amici testamento? an ponimus hunc quoque
 in perfectis calculis, ut de quinque unus sit?
 ΤΟΧ. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam
 multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam
 de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque
 eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scri-
 pta

εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἀγραφοῦς κληρονόμος τῶν τοιούτων.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγῆσμαι, Ζηνόθεριν τὸν Χαρμόλει, Μασσαλίηνθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ, πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλέσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ἑδοίπορζῆντι, τὰ τε ἄλλα εἶδεχθῆς, καὶ ξηρὰ τὸ ἡμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ἕτος καὶ ὠραῖος ὢν ἀνέχεται παροχμενὴν τοιαύτην αὐτῷ γυναικῶ, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διη-

pta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES. Recite dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charinolei F. Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honestus, et magnus, et diues, vt videbatur. Assidebat autem illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, et excusso oculo foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, et cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iste et formosus sustineret vehi secum talem mulierem, ille qui virum mihi ostenderat, qui accu-

διηγείτο τὴν ἀνάγκην τῆ γάμου, ἀκριβῶς εἰδὼς
 ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γὰρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου
 ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλετῆντι καὶ
 τιμωμένῳ ἐμότιμος ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκρά-
 τῆς ἀφῆρέθη τὴν ἐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτεπερ
 καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακισίων, ὡς ἀπο-
 φηνάμενος γνώμην παράνομον. ἄτω δὲ οἱ Μασ-
 σαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα
 γράψαιεν. ἐλυπείτο ἔν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ
 τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ ἐκ πλεσίαι πένης, καὶ ἐξ
 ἐνδόξε ἀδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐ-
 τὸν ἠνία θυγάτηρ αὐτῆ, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτω-
 καιδε-

accurate nosset omnia, Massiliensis et ipse, ne-
 cessitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Me-
 necrati, nimirum ait, patri deformis istius mu-
 lieris amicus erat Zenothemis, diuiti, honorato,
 eiusdem ipse, quoque fastigii. *Procedente* vero
 tempore Menecrates iudicio facultatibus suis pri-
 vatus est, quo tempore etiam honos illi a sexcen-
 tis *senioribus* ademptus, ut qui sententiam contra
 leges tulisset; ita autem, inquit, Massilienses
 punimus, si quis contra leges aliquid promulget.
 Tristis ergo Menecrates tum propter damnatio-
 nem, tum quod ex diuite pauper, et ex nobili
 ignobilis paruo adeo interuallo factus esset; ma-
 xime cruciabatür ob filiam hanc, nubilem iam
 et

καιδεκέτις ἔσα, ἣν ἔδὲ μετὰ πάσης τῆς ἑσίας
 τῷ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο,
 ἠξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥα-
 δίως παραλαβεῖν, 12) ἔτω κακοδαίμονα ἔσαν
 τῆς ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς
 τὴν σελήνην αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεριν ἀπωδύρετο,
 Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ἔτε γὰρ ἀπορή-
 σεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σε ἄξιον
 τῷ γένει εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα
 διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς
 τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε ἑσίαν πολλὴν ἔσαν ἐνεί-
 ματα

et duodeuiginti annorum, quam nec cum omni
 patris substantia, quam ante damnationem habue-
 rat, voluisset aliquis vel ignobilium et pauperum
 facile, cum infelici illa forma, ducere. Diceba-
 tur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin,
 ille, bono, inquit, animo esto, Menecrates, nec
 enim necessaria tibi deerunt, et filia tua dignum
 suo genere sponsum inueniet: ac cum his dictis de-
 xtra illius prehensa domum secum suam illum
 deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum
 illo

12. Παραλαβεῖν] Proprium esse de vxore re-
 cipienda, domum deducenda, multis docet
 Elsnier. ad Matth. I, 20. μὴ φοβηθῆς πα-
 ραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. Reitz.

ματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆ-
 ναί κελεύσας, εἰσία τῆς Φίλης, καὶ τὸν Μενε-
 κράτην, ὡς δὴ τινα τῶν ἐταίρων πεπετικῶς ὑπο-
 σῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνη-
 το αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα
 δὴ· μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο,
 εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τῆ γαμβρῆ Φιλο-
 τησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυ-
 γατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἶλη-
 Φα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τῆ δὲ ἄπαγε
 λέγοντες, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ ἔτω μα-
 νεῖην, ὡς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, κό-
 ρη αὐτοῦ καὶ λελωβημένη συγκταζευγνόμενον.
 ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην,
 ἔσπῃε εἰς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε,
 διακο-

illo diuidit, et coena parari iussa amicos excipit
 conuiuio, ipsumque Menecratem, velut amico-
 rum alicui persuasisset puellae nuptias. Cum vero
 coenati essent, et Dis libassent; hic plenam illi
 phialam propinans, Accipe, inquit, a genero po-
 culum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam fi-
 liam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quin-
 que et viginti. Illo vero dicente, Apage, noli hoc
 facere Zenothemi, nec ita ego insaniam, ut videre
 te possim, iuuenem et pulchrum, puellae turpi et
 male affectae iunctum. At ille, haec dicente
 patre, ablata sponsa in thalamum abit, et inde
 prodit paullo post virginitate illius interfecta:
 et

διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ὄννεσιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντα ὡς ὄραϊς περιαγόμενος αὐτήν.

Καὶ ἔχ' ὅπως ἐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμννομένῳ, ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος εἰς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ ἰσχυρῶν, καὶ πλάττ', καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρω πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τέττων ἔτιως αὐτὸν ἠμείψατο· καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίσης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βιβλευτήριον, θαλλῷ ἐσεμμένον, καὶ

et ab illo inde tempore cum illa viuit vehementer illam amans, et vbique, vti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, vt huius eum matrimonii poeniteat, vt potius glorianti eo videatur, similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, et diuitias, et splendorem; respici vero amicum et Menecratem, quem non putet deteriozem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc iam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *oliuae* redimitum, et pulla veste indutum,

καὶ μέλαινα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον Φανείη ὑπὲρ τῆ πάππα, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τὰς βελευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χεῖρε· ἡ βελή δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίχην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικαύτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνοθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τῆ Φίλα, ὡς ὀρεῖς, ἔ μικρὰ, ἔδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγασθαι λέγονται.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ ἐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρεῖα τῆ Σανιέως ἐπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος,

Ἄντι-

dutum, ut miserabilior videretur, pro suo deprecans, arrisit Senatoribus puer, et plausum manibus dedit. Fractus autem eo spectaculo senatus, damnationem remisit Menecrati; et iam honoribus restitutus est, aduocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non parua, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

27. Superest nobis quintus: et videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio praetermisso. Cum navigasset enim in Aegyptum De-

metrius

Ἀντιφίλω τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρω ἐκ παίδων
 ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο,
 αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκέμενος ὑπὸ
 τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰα-
 τρικήν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημή-
 τριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ
 θεῶν τῶν πυραμίδων καὶ τῆς Μέμνονος. ἤκουε
 γὰρ ταύτας, ὑψηλάς ἔσας, μὴ παρέχεσθαι
 σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα
 τὸν ἥλιον. τῶν ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θεῶν
 μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τῆς Μέμνο-
 νος, ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον 13), ἔκτον
 ἤδη

metrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris
 inde ſodalī et aequali, *ibi* vna viuebat atque in-
 ſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes,
 ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem me-
 dicinam meditabatur. Aliquando Demetrius per-
 egrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus et
 Memnonem. Audierat enim illas, quantumuis
 altas, umbram non praebere; Memnonem au-
 tem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo
 cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac
 Memnonis audiendi, aduerſo Nilo ſextum iam
 men-

13. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον] *Aduerſo*
Nilo nos interpretamur, ob verbum ἀνα-
 πεπλεύκει, et ipſam rationem itineris, ab
 Alexandria, vt apparet, in Aegypti interiora
Luc. Op. T. V. R. *insti-*

ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλασσαν, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίως τινὲς φίλῃ δεομένη. οἰκίτης γὰρ αὐτῆ Σύρος, καὶ τῆνομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱερουργαῖς τισὶ κοινωθήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνεβεΐδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνκεφάλῃς ἀργυρᾶς, καὶ ἄλλα ταιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γὰρ τι ἀπεμπολοῦντες)

mensē nauigauerat, relicto Antiphilo, quem via et aestus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico indigeret. Seruus enim illius Syrus nomine et patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita, ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi spoliato Deo, phialas ex auro duas, et sceptrum aureum ipsum quoque, et canino capite sigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehensi enim fuerant venden-

instituti. Aduerso fluuio nauigauit Demetrius, sed non vno tenore, verum ut passim ad dextram, ad sinistram excurreret. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat occupatus esse in reditu. Gesner.

τες) ἅπαντα εὐθύς ἔλεγον σρεβλόμενοι ἐπὶ τῷ
 τροχῷ, καὶ ἀγόμενοι ἦγον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τῷ Ἀν-
 τιφίλῳ, καὶ τὰ Φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίῃ τινὶ
 ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε ἔν Σύρος ἐδέδετο
 εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτῷ Ἀντίφιλος· ἔτος
 μὲν καὶ μεταξύ ἀκρωόμενος τῷ διδασκάλῳ ἀνα-
 σπᾶσθεις· ἐβόηθη δὲ ἔδεις, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως
 ἑταῖροι, ἀπεσρέφοντο ὡς τὸ Ἀντιβείδιον σεσυ-
 ληκῆτα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἠγῶντο εἶναι, εἰ
 συνέπιόν ποτε ἢ συνεισιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ
 λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ
 τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὤχοντο Φεύγοντες.

Ἐδέδετο ἔν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη
 χρόνον, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ
 δεσμω-

vendentes aliquid) omnia statim, rota cum tor-
 querentur fassi sunt, ductique in hospitium An-
 tiphili venerunt, protuleruntque res furtivas sub
 lectulo quodam in obscuro iacentes. Syrus ergo
 vincus statim est, et herus illius Antiphilus; hic
 quidem, dum magistrum audit, abstractus, au-
 xiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant,
 cum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio vio-
 lasset, auersantibus, impiatosque se putantibus,
 si quando cum ipso computationem aut coenam
 obiissent. Caeteri autem serui duo, conuasatis,
 quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vincus igitur miser Antiphilus iam satis
 diu, et pro impurissimo omnium, quotquot ma-

δεσμοτηρίῳ, μικρώτατος εἶναι δεκῶν. καὶ ὁ
 ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδύμων ἄνθρω-
 πος ᾔετο χρεῖσθαι καὶ τιμωρῆσθαι τῷ θεῷ,
 βαρῆς τῷ Ἀντιφίλῳ ἔφεσώς. εἰ δ' ἀπολογεῖ-
 τό ποτε λέγων, αἷς ἔδεν τοιῶτον εἰργασθαι, ἀν-
 αίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλεόν ἐπὶ τέττα ἑμι-
 σείτο. ὑπενόσει τοιγαρῶν ἦδη, καὶ ποιήσας εἶ-
 χεν, οἷον εἰκὸς χυμῶν καθεύδοντα, καὶ τῆς τυ-
 κτὸς ἔδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμειον, ἐν τῷ
 ξύλῳ κατακεκλισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ
 κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς
 δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδέσθαι· καὶ μὲν
 καὶ τῆ σικήματος ἢ δυσσομίας, καὶ τὸ πνίγος,
 ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐσενσχωρημένων,
 καὶ

lefici in carcere erant, habitus fuerat: et com-
 mentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, pu-
 tabat gratum facere se Deo, et illius vicisci in-
 iurias, si grauis instaret Antiphilo. Si vero quan-
 do caussam diceret, se nihil male fecisse, impudens
 videbatur, maiorique eam ipsam ob causam erat
 in odio. Iam igitur aegrotabat aliquantum, et
 male habebat, vt probabile erat qui iaceret hu-
 mi, et ne noctu quidem extendendorum pedum
 facultatem haberet, inclusorum nempe neruo:
 interdium enim numella sufficiebat, et manus altera
 compedita: noctu autem vinciri totum oportebat.
 Verum etiam foedus odor carceris, et aestus,
 multis in eodem loco vinculis et anguste confertis,

VIX

καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τῆ σιδήρεο ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷω ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς ἔτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτῆ, καὶ μηδὲ σῖτον αἰρεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, ἔδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν ἐκ εἰσεδέχθη, ἐσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κέκλεικώς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρερεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελεύσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἰκετεύσας· καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἀδελφὸν ὑπὸ τῶν κακῶν γεγεννη-

vixque respirantibus, et ferri stridor, et parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut infueto talium viro, et ad durum adeo victum non exercitato.

30. Iam despondebat animum, iam nec cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Vbi vero rescivit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu ianua quiescebat, custodia reliqua seruis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix poterat, et circum-

γεννημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον
 τῶν δεδεμένων, ὡς περ εἰώθασιν οἱ τὰς οἰκείας
 νεκρὰς, ἤδη ἐώλων οἴτων ἀναζητῶντες ἐν ταῖς
 παρατάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τῆνομα ἐβόησεν, Ἀν-
 τίφιλον Δεινομένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἄν
 ὅστις ἦν, τοσῶτον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δειῶν. ὡς
 δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσ-
 κύντος, διασείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν
 αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν
 ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτειν ἰληγγιά-
 σαιτες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ θέρῃ χρόνῳ δὲ ἀ-
 ναλαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημή-
 τριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκφυθόμενος
 παρ' αὐτῷ, θάρρειν τε παρακελεύεται· καὶ διε-
 λῶν

iens? singulos yinctōrum inspicit, vt solent qui
 suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
 Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dino-
 menis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus
 erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum
 vero voce agnita exclamaret, et illi accedenti,
 dimouens atque abducens a vultu comam squa-
 lidam conciliatamque, se quis esset ostenderet;
 ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato
 spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem
 temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum
recreans Demetrius, distincte singula vti se ha-
 berent ab eo cum sciscitando comperisset, hono
 illum animo esse iubet; et diuiso palliolo dimi-
 dia

λῶν τὸ τριβῶνιον, τὸ μὲν ἡμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ τὸ ἀπὸ τῆς πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελόμενος αὐτῆ καὶ θεραπεύων. παραδὲς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, ἐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἔργα, μέρος μὲν τῆ μισθῆ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν τῆ Φίλας θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλω παρκαυθόμενος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τῆ δεσμοτηρίαι, σιβάδιόν τι

dia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detrahitis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi et ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdium erat cum Antiphilo eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a ianua carceris,

τι ποιησάμενος, καὶ Φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν ἔντινα ἔτω διῆγον, εἰσιῶν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶνον δὲ Φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ἰσπερὸν δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ληστῆ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, Φυλακὴ τε ἀκριβῆς ἐγένετο, καὶ ἐκέτι παρήει τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, ἐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοσῆ (14), ὡς εἶη κεκοινωνηκῶς τῆς ἐπὶ τὸν Ἀνεβιν ἐπι-

ceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: et custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii et aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se desert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset.

14. Συναρμοσῆ] Vti supra c. 17. τὸν ἀρμοσῆν, *Proconsulem, Praesidem* certe et *Rectorem* Provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic *συναρμοσῆν Legatum* dici arbitror, cui manda-

ἐπιβελῆς. ὡς δὲ τῆτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθύς
 εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεῖς παρὰ 15) τὸν
 Ἀντίφιλον (τῆτο γέν μόλις πολλὰ ἰκετεύσας
 τὸν δεσμοφύλακα ἐξαιργάσατο παρὰ αὐτῷ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλειῶ δε-
 δέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλισα ἔδειξε τὴν εὐ-
 νοίαν,

fuisse. His autem dictis abducitur statim in car-
 cerem, et [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim
 aegre multum supplicans a commentariensi im-
 petrauerat, ut prope Antiphilum, et numellis
 iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime be-

R 5

neuo-

ta a Praefide iurisdictione. Non missos esse
 in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules
 aut Proprætores, cum fascibus, sed ἐπάρχες
 Praefectos Augustales, minori et equestri
 dignitate homines, notum est, et monuit
 Spanb. diss. 1c, 1. p. 92. Interim hoc tamen
 manet, Luciano ἀρμοσὴν esse magistratum
 ordinarium, συναρμοσὴν, eius vicarium. Ille
 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo post
 vocatur. Gesner.

15. Καὶ ἀχθεῖς παρὰ] Sentio hic aliquid a
 facilitate et candore Luciani alienum. Non
 offenderer, si illud ἀχθεῖς abesset, quod
 ut signarem, ductus in versione latina vncis
 inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεῖς aliud
 verbum dederit auctor, quod melius huc
 conueniat. Gesner.

νοικαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καὶ
 ἐκ τῶν δεινῶν· καί τοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπι-
 μελόμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ καθευδή-
 σει, καὶ ἦττον ἀνιάσεται· ὡς ῥᾶον ἔφερον μετ'
 ἀλλήλων κακοπαθῆντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὼν ἔπαυσεν
 ἐπὶ πλέον αὐτὰς δυσυχῆντας· εἰς γὰρ τῶν δε-
 δεμένων, ἐκ οἷδ' ὄθεν ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συν-
 ωμότητας πολλὰς τῶν δεσμωτῶν προσλαβῶν, ἀ-
 ποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέθεντο ἐξῆς, τῶν
 κλειῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαν-
 τας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγας ὄντας
 τὰς Φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν
 ἔν τὸ παράυτικα, ἔνθα ἐδύνατο ἕκαστος, δι-
 σπαρέν-

nevolentiam declaravit, qua illum complectere-
 tur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quo-
 que aegrotans, curaretque, vt ille et quiesceret
 plurimum, et minus affligeretur. Itaque paullo
 lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam
 incidens, vltiori illorum infelicitati finem im-
 posuit. Vincitorum enim vnus linnae copiam ne-
 scio vnde pactus, assumtis in coniurationem com-
 peditorum pluribus, dissecat catenam qua dein-
 cepti vincti erant, insertis in illam numellis, et
 soluit omnes. At illi interfectis facile paucis cu-
 stodibus, cateruatim erumpunt. Atque isti in
 praesens dispersi quo quisque poterat, plerique
 postea

σπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν ἔμειναν, καὶ τῷ Σύρῳ λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τὰς διωχομένους, μετασειλάμενος δὲ τὰς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι εἴη ἀπέδρασαν· ἀλλ' ἂν ἐκεῖνοι γὰρ ἠγάπησαν, ἔτιως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ἔσμικρά, εἰ δόξοσι κακῆργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ τῷ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν ἔδεν ἀδικοῦντας, ἐπαινέ-

postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, et Syrum quoque prehenderant iam abeuntem. Lucē orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; accessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberauit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, et graui oratione ostendit, iniuriam sibi fieri, non paruam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel vt praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt denique iudicem, vt accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis adinif-

ἐπαινέσας αὐτούς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἐκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτῶ, δραχμῶν μὲν μυρίας τὸν Ἀτίφιλον, δὲ τσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

Ὁ μὲν ἔν' Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτῶ δισμυρίας ἐκεῖνω καταλιπὼν, ὤχετο ἀπιὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τῶν Βραχμῶνας, τοσῶτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ἔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔς' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστίν, ἀρκῆσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· ἔτε ἐκεῖνω ἔτι

admissam, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste vincti subierant, et muneribus e sua re familiari afficiens vtramque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus possit vivere; neque illi opus esse*

ἔτι δὲν Φίλῃ, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων
 γεγενημένων. Τοιᾶτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες
 Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ
 ῥήμασι μέγα φρονῶντας, καὶ αὐτὰς ἂν σοι τὰς
 λόγους διεξῆλθον πολλὰς καὶ ἀγαθὰς ὄντας, ἔς
 ὃ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτῶ
 μὲν ἔδεν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τῶ Ἀντιφίλῃ δὲ,
 καὶ δακρῦων προσέτι καὶ ἰκετεύων, καὶ τὸ πᾶν
 ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μασιγέμενος ὃ
 Σύρος ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτὰς.

Ἐγὼ μὲν ἐν τέττασι ὀλίγαις ἀπὸ πλειόνων, ἔς
 πρώτας ἢ μνήμη ὑπέβαλε, διηγησάμην σοι ἀ-
 γαθὰς καὶ βεβαίαις Φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη
 καταβάς ἀπὸ τῶ λόγῃ, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
 δίδωμι.

*esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales,
 Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante
 nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos
 quoque sermones tibi referrem, multos illos et
 bonos, quos Demetrius habuit in iudicio, pro se
 ille quidem causae nihil dicens, verum pro An-
 tiphilo, lacrumans insuper et supplicans, et in
 se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus
 ambos absoluit.*

35. Ego quidem igitur paucos hosce de mul-
 tis, quos prius subiecit memoria, tibi enarraui
 bonos firmosque amicos. Quod superest iam de-
 cedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne
 dete-

διδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεῖρας ἐρεῖς τὰς Σκυ-
 θας, ἀλλὰ πολλῶν τέτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι με-
 λίσαι, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς
 μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγα-
 θὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην
 μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας,
 ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος.
 ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύ-
 νεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ἔ πάνυ σοι μέ-
 λον, εἰ ἀποτμηθεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς
 ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἀρξομαι γε ἤδη, μηδὲν ὡς-
 περ σὺ καλλισγησάμενος, ἔ γὰρ Σκυθικὸν τέ-
 το, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγη-
 ται τὰς λόγους. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο
 παρ'

deteriores dicas Scythas, sed multum his melio-
 res, tibi ipsi curae crit, si quidem dextram curas,
 ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem
 esse: alioquin ridiculus fueris qui, Oreste et Py-
 lade plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro
 Scythia tua malus orator videare. ΤΟΧ. Bene
facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad ora-
 tionem, quali non vehementer labores, ne praecidatur
 tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam
 statim incipiam, nihil studens, vti tu,
 verborum elegantiae: neque enim Scythicum
 istuc, praesertim vbi res ipsae magis quam verba
 loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis,
 qualia

παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ
 τις ἄπειρον ἔρχομαι ὡς χράν γυναῖκα, ἢ εἴ τις
 ἀργύριον ἐπέδωκε γαμυμένη θυγατρὶ Φίλῃ ἀν-
 δρῆς, δύο τάλαντα, καὶ, καὶ Δί', εἴ τις παρ-
 σθεν ἑαυτὸν δεδυσμένον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μι-
 κρὸν ὑπερὸν λυθήσεσθαι. πάντῃ γὰρ εὐτελῆ ταῦ-
 τα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρείον ἐνὶ ἑδῆν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγῆσομαι Φόντας πολλὰς, καὶ
 πλείους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἴ-
 δῃς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐσι, παρὰ τὰ Σκυ-
 θικά ἐξετάζεσθαι. καί τοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ
 πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπ-
 αιεῖται· ἑδὲ γὰρ ἑδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερ-
 μεγέθει πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βα-
 θείᾳ

qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indota-
 tam deformemque uxorem duxit, aut si quis pe-
 cuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta,
 et, per Iouem, si quis vincendum se praebuit,
 cum manifestum esset, paullo post solutum iri.
 Valde enim ista vilia, et magnificum in illis aut
 virile adeo nihil quidquam inest.

: 36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, et
 bella, et mortes pro amicis *suscipias*, vt scias lu-
 dum esse vestra, cum Scythicis si comparentur.
 Quamquam non praeter rationem illud vobis ac-
 cidit, sed conueniens est illa parua a vobis lau-
 dari. Neque enim sunt vobis occasiones ingen-
 tes ostendendae amicitiae, in alta pace. *viuenti-
 bus :*

θεία βιῶσιν, ὡσπερ εἶδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης, ἐσί: χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῶν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωρῶμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἐνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τῆτο ὡς βεβαιοτάτα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, μόνον τῆτο ὄπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βέλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τὰς Φίλας, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὡσπερ ὑμεῖς, εἶδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινὰ ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλην ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τῆτον ἅπαντες

τες

bus: vt nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut inuadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro praecis aut praecda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum inuictum et vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de commisationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, et magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festi-

festi-

τες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τῆτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιῶμεν, ἐπιπολὺ μνησεύομενοι, καὶ πάντα ἐμῶ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶσα. καὶ περὶ δὲν περικριθεῖς τις ἤδη φίλος ἦ, συνθήκασι τὸ ἀπὸ τῆτος, καὶ ὄρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέη, ὑπὲρ τῆ ἐτέρου τὸν ἕτερον· καὶ ἔτω ποιεῖμεν. ἀφ' ἧ γὰρ ἐντεμόντες ἀπαξ τὰς δακτύλους, ἐνσαλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἀκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίωμεν, ἔκ ἔσιν ὅ, τι τὸ μετὰ τῆτος ἡμᾶς διαλύσειεν ἂν. καὶ ἐφείτα δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι· ὡς ὅσις ἂν πολὺ φίλος ἦ, ὁμοίος

festinamus omnes, et quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium censemus, multum procantes, et omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec reiiculi esse videamur. Et si quis praelatus aliis, et iam amicus sit; fedus deinde et iusiurandum maximum, victurum simul, et moriturum, si opus sit, vivum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillauerimus sanguinem in calicem, et intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est quod post ea nos dissoluat. Ac permisum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis

ὅμοιους ἑμῶν δεκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοι-
χευομέναις γυναιξί. καὶ οἴομεθα ἐκείθ' ὁμοίως
ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτῆ εἶναι, πρὸς πολλὰς
εὐνοίας διαίρεθῆσαν.

Ἀρχομαι ἐξ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώτης γενο-
μένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομά-
τας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος ἀγχαλώτε 'Αμι-
ζώκε τῆ Φίλα αὐτῆ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμῶ-
μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τῆτο ἐν
ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἔμα γὰρ τὸν Ἄνεμον
καὶ τὸν Ἀκινάκην, ἔθεν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε,
ψεῦδες ἐρῶ περὶ τῶν Φίλων τῶν Σκυθικῶν.
ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν σὺ πάνυ σε ὀμνύοντος ἐδέξ-
μην, σὺ δὲ ὅμως εὐπαιῶν ἔδεναι θεῶν ἐπωμό-
σω.

videtur vulgaribus illis et adulteris mulieribus:
putamusque non amplius acque firmam illius ami-
citiā esse, per multas benivolentias diuisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae
nuper deinum contigere. Dandamis nimirum
in praelio cum Sauromatis abducto in captiuita-
tem Amizoco amico suo —. quin prius iurabo
tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc
etiam initio mihi tecum conuenit, Non ego, ita
me Ventus et Acinaces, mendacium apud te,
Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES.
Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando.
Interim bene est, quod per Deum, nullum iura-
sti.

σω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; ἔ σοι δοκᾷσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἔ τως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μᾶζον ἔδέν ἐσι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν ἔν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ἔντα, τὸν Ἀκινάκην δέ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιῆι. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ δία γε τᾷτο, καὶ ἄλλας ἂν ἔχοιτε πολλὰς θεὰς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐσί, τὸν οἰσόν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγέσας ὁδὲς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τᾷτο ὡς ἐριστικὸν ποιῆεις, καὶ δικανικόν, ὑποκρέων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μετ' τὸν λόγον·
 ἔγω

sti. ΤΟΧ. Quid ais? Non videntur tibi Diū esse Ventus et Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita et morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus et Acinacem: eatenus iuramus, quatenus, vitae causa Ventus (*atr*) est, Acinaces vero mortem efficit. ΜΝΗΣ. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, et Hastam, et Cicutam, et Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. ΤΟΧ. Vides, quam contentiose illud agas et instar rabulae, interpellans et peruertens orationem meam. At ego dum tu dicebas,

ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγῃον, σὲ λέγοντος. ΜΝΗΣ.
 Ἄλλ' ἐκ αὐθις γέ, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο,
 πάνυ γὰρ ἐρῶς ἐπετίμησας· ὡσεὶ θαρρῶν, τό
 γε ἐπὶ τέτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμῶ τοῖς
 λόγοις, ἔτω σιωπήσομαι σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας
 Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκη, ἀφ' ἧ τὸ ἀλλήλων αἵ-
 μα συνεπεπώνεσαν· ἦγον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώ-
 ραν Σαυρομάται· μυρίαίς μὲν ἰππεῦσιν· οἱ πε-
 ζοὶ δὲ, τρεῖς τοσῶτοι ἐπελγλυθέναι ἐλέγοντο.
 οἷα δὲ ἔπρῶιδόμενοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπι-
 πεσύντες, ἅπαντας μὲν τρέπασι, πολλοὺς δὲ
 τῶν μαχίμων κτείνασι· τὰς δὲ καὶ ζῶντας ἀπ-
 ἄγασι,

cebas, quietus eram. MNES. At non iterum
 certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim re-
 ste me increpuisti. Itaque audacter, quae se-
 quuntur dicito: quasi nec intersim tuo sermone,
 ita silentium tibi praestabo.

39. ΤΟΧ. Quartus dies proccsserat amicitiae
 Dandamidi et Amizocae, ex quo sanguinem alter
 alterius una biberant: cum regionem nostram in-
 vadunt Sauromatae decem millibus equitum: pe-
 destrium vero copiarum tertium tantum contra
 nos venisse dicebatur. Cum autem nos impru-
 dentes huius inuasionis opprimerent, vertunt
in fugam omnes, multosque armatorum inter i-
 ciunt, alios autem abducunt viuos, praeterquam

ἀγχοι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ
 πέραν τῷ ποταμῷ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἡμισυ τῷ στρα-
 τοπέδῳ, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· ἔτω γὰρ
 ἐσκηνώσαμεν τότε, ἐκ οἷδα ὅ, τι δόξαν τοῖς
 ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας
 τῷ Τανάϊδος. εὐθύς ἔν ἢ τε λεία περιηλαύνε-
 το, καὶ τὰ ἀγμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκη-
 νὰς διήρπάζον, καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνον-
 το, αὐτάνδρες τὰς πλείστας ἀλισκομένας. καὶ
 ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας,
 καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πρά-
 γματι.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώκει γὰρ, ἐ-
 βόα τὸν Φίλον ὄνομασί, κακῶς δεδεμένος; καὶ
 ὑπεμίμνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν
 ἀκέσας.

si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis
 transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, et
 pars plaustrorum erat: sic enim tum castra po-
 sueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum,
 ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda
 abduci, captiva corpora comprehendi, diripi ta-
 bernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque ve-
 storibus. Et in oculis nostris contumeliam infe-
 rebant pellicibus nostris atque vxoribus: quae
 res pessime nos habuit.

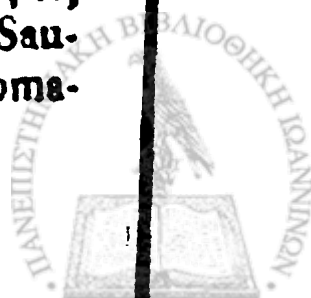
40. Amizoces autem cum duceretur, captus
 enim erat, nominatim inclinat amicum, duri-
 ter vincetus, et calicis admonet sanguinisque.

ὀκῆσας ὁ Δάνδαμις, ἔδέν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ἐρώντων, διανήχεται εἰς τὰς πολεμίους· καὶ εἰ μὲν Σαυρομάται, διηρημένοι τὰς ἄκοντας, ὤρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακειτήσοντες· ὁ δὲ ἐβία τὸν Ζίριν. τῷτο δὲ ἦν τις εἶπη, ἔκέτι Φορεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λυτροῖς ἤκοντα καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἀρχόντα αὐτῶν, ἀπήγει τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσασθαι, εἰ μὴ μὲν ἄλλα ὑπὲρ αὐτῆ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχεν, φησὶν, ἅπαντα διάρπασαι ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑποσῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσαπτε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βέλει δὲ, ἐμὲ αἰτὶ τῷτο λαβῶν, κατὰχρησαι πρὸς ὅ, τι σοὶ Φίλον.

Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transfrenat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa aduenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit, ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: et impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, et, quomodo cumque tibi collibueris, abire. At Sau-

roma-

Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδέν, ἐφη, δεῖ
 ἔλως κατέχευσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἔχοντα·
 σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν
 Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βέλεται λα-
 βεῖν; ὁ δὲ τὰς ἰφθαλμὰς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκω
 παρῶσθεν ἐκκόπτειν αὐτὰς· καὶ περὶ δὴ ἐξελέκο-
 πτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον αἱ Σαυρομάται,
 παρπλαθῶν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερειδί-
 μενος αὐτῷ, καὶ ἅμα ἐκινησάμενοι ἀπεσώθη-
 σαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῆτο γινόμενον παρεμυθίσατο ἅπαντας Σκύ-
 θας, καὶ ἐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι
 τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν ἐκ ἀπήγαγον οἱ
 πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώ-
 μη, καὶ ἡ πρὸς τὰς Φίλους πίσις. καὶ τὰς Σαυρο-
 μάτας

romata, non oportet, inquit, omnino se retineri,
 idque cum Zirin veneris: quin tu parte eorum, quae
 habes, data amicum abducas licet. Rogat Danda-
 mis, *Quid tandem velle accipere?* Hic oculos
 petit. At ille statim effodiendos praebet, cum-
 que effossi essent, et iam pretium haberent Sau-
 romatae, assumpto Amizocce redit illo innixus; et
 simul transfugantes salui ad nos veniunt.

47. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque
 iam se victos putarunt, cum viderent maximum
 bonorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
 te apud nos honesto animo, et erga amicos fide.

μάτας δὲ τὸ αὐτὸ ἔμετρίως ἐφύβησε, λογιζο-
 μένης πρὸς οἷα ἀνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχέν-
 ται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον,
 ὥσε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖ-
 στα τῶν βουκημάτων, καὶ τὰς ἀμάξας ἐμπρή-
 σαντες, ὄχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώ-
 κης ἐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ
 τῷ Δανδάμειδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἐαυ-
 τὸν, ἀμφοτέρωι κάθηνται ὑπὸ τῷ κοινῷ τῶν
 Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν
 εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλος σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βέλαι,
 ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καὶ τοι ἐγὼ
 μέν

Verum etiam Sauromatos non mediocriter eadem
 res perterruit, cogitantes, contra quos viros, pa-
 ratos quidem, pugnaturi essent, etiam impruden-
 tes tum superauerant. Itaque proxima nocte,
 relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris,
 fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non pot-
 erat, videre se, caeco Dandamide; sed ipse quo-
 que se excaecat, iamque sedent ambo, atque
 ex publico a communi Scytharum cum multo
 honore aluntur.

42. Quid tale, Mnesippe, vos dicere possitis,
 et si quis alios tibi decem supra illos quinque
 enumerare permittat, et iniuratus si lubet, ut
 etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi
 rem

μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ
τινα τοιῶτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὅποσα ἂν κομψὰ
ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέτευεν ὁ Δάνδα-
μις, καὶ ὡς ἐτυφλᾶτο, καὶ ἂ εἶπε, καὶ ὡς ἐπ-
ανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδῆξαντο αὐτὸν ἐπευφημῶντες
οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι
εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

"Αἴθε γὰρ καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀ-
μιζώκε τέτρα ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπασθέντα
ἐν τῷ ἵππῳ ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φίλον
(ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, πε-
ριπλακεῖς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαμῶ, καὶ
τοῖς ὄνουξιν ἐσπάρασσε, καταπήδησας καὶ αὐτὸς,
ἐπιπίπτει κατόπιον τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα,
πρὸς

rem nudam exposui. Si vero tu talem quem-
dam diceres, bene noui quantas venustates ad-
misturus esses narrationi, quibus verbis supplica-
verit Dandamis, et quomodo excaecatus fuerit,
et quae tum dixerit, et vt redierit, et vt cum
plausu illum Scythae receperint, et alia, quae
vos machinari auribus soletis.

43. Audi iam et alium aequo honore dignum,
Belittam, Amizocae huius consobrinum: qui cum
equo detractum a leone Basthen amicum videret,
vna autem erant in venatu, et iam leo comple-
xus hominem fauces illius inuasisset, et laceraret
eum vnguibus: desiliens ipse quoque a tergo ir-
ruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum ir-
ritat,

πρὸς ἑαυτὸν προξύνων, καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξύ δειρών τὰς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς εἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τῷ ὄηγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφείκεν ἡμιθνήτα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεσφάφη, καὶ συμπλακείς ἀπέκτεινε κοκκῆνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γόν τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκη τὸν λέοντα εἰς τὸ σέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτὰς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τῷ λέοντος.

Τρίτην δὲ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντη Φιλίαν, καὶ Λογχάτη, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἔτος ἠράσθη Μαζαίας
Λευ-

ritat, et traducit inferens intra dentes illius suos digitos, et Basthen, quantum fieri poterat criperc morsui tentans: donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, vt simul omnes morerentur. Nos vero sepeliuimus illos, duobus prope se inuicem tumulis aggestis, vno amicorum, altero autem exaduerso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, et Lonchatae, et Arfacomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae
Lcu-

Λευκάνορος, τῷ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁ-
 πότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τῷ δασμῷ, ὃν οἱ Βοσπο-
 ρανοὶ αἰεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα
 ὑπερήμεροι ἐγγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν
 τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον,
 ἤρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν ἔν περὶ τῶν Φέ-
 ρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ
 βασιλεὺς, καὶ εἰσία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων.
 Ἔθος δὲ ἔστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὰς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ
 δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες
 ὄντες ἀξιῶσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ
 δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνη-
 στῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖ-
 δες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ
 Ἀδύρ-

Leucanoris F. Bosporanorum reguli, cum legatus
 ad eum esset tributii causa, quod semper nobis
 soluentes alioquin Bosporani, tertium iam men-
 sem ultra diem dictum debuerant. In coena igi-
 tur cum vidisset Mazaeam, magnam et pulchram
 virginem, amare illam, et inde animo aeger esse
 coepit. Ac te tributo negotium perfectum iam
 erat: iam responderat illi rex, iam discessus causa
 conuiuio illum excipiebat. Moris autem est in Bos-
 poro, ut proci in coena petant puellas, dicant-
 que, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent.
 Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci ad-
 essent, reges et regum filii, et Tigrapates in his
 erat, Lazorum regulus, et Adyrmachus Mach-
 lyinae

Ἀδύρμαχος, ὁ Μαγλυίνης ἀρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστέρων ἕκαστον προσαγγείλαιτα ἐαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἤκει, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ παύσωνται δειπνῶντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπεῖσαι κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἐαυτὸν, ὡς τις ἢ γένεος, ἢ πλάττε, ἢ δυνάμεως ἔχει.

Πολλῶν ἔν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλάττες καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν Φιάλην, ἔκ ἔσπεισεν (ἐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τῆτο εἰς τὸν θεόν.) πίων δὲ ἄμυσι, Δός μοι,

lyinæ princeps, et alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, *nimitium* nuptiarum se causa venisse, coenare cum aliis, et quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, et procum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam diues, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, et petiissent *puellam*, et regna sua atque diuitias enumerassent, vltimus poculo petito Arfacomas, non ille quidem libauit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota haustu vno phiala, *Da mibi,*

μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σε Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδειοτέρῳ τέτων ὄντι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλάτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τῷ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίσaxτο γὰρ πένητα τὴν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρσμένε, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλετεῖτε· Ἄλλ' ἔχ ἀμάξας, ἔφη, ἔχω, ἔδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι ἐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ἐπὶ τέτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαλιῶτιν, παρὰ τὰς Μάλχυας.

Ο

mibi, Rex, inquit, filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad diuitias et possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arfacoman et de vulgo Scytharum, atque interrogante, Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arfacoma? hae enim vestrae diuitiae. At ego, inquit, neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus propter ista est, et contemptus, et pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μιλύει τοῖς Φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τῷ βασιλέως, καὶ γελασθεῖν ἐν τῷ συμπόσιῳ, πείνης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλεῖτον, ὅπως ἐσί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογγάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐνοίαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῆς Βοσποριῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμὰ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρακλίνες ὄγδοῦκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βῆς πολλὰς. ἔτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα,

46. Domum vero reuersus Arfacomas indicat amicis, quam contemptim habitus esset a rege, quam derisus in conuiuio, eo quod pauper visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas diuitias, quantae sunt, vos nempe, Loncbates et Macentes, et beniuolentiam vestram, praestantiorum longe et firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui et contemni habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, et plaustra quaternorum lectiorum octoginta, et oues bouesque multas. Sic ergo praeculit viris bonis pecudes multas, et pocula canae

πτεριο-

ρίεργα, καὶ ἀμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλοι,
 δι' ἀμ.φότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μα-
 ζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσάτοις ἀνθρώποις ἔμε-
 τρίως μὲ καθίητο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης
 ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐνάσω ὑμῶν
 τῆς ἀτιμίας, εἶγε ἔτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' ἧ συνε-
 ληλύθαμεν, εἰς ἀνθρώπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ
 ἀνιῶμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ἔ μόνον,
 ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὁ-
 λως ὕβρισα, ὅπτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς ἔν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς
 παρῆσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔρ-
 γον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνῶμαι Ἀρσακόμα τὴν
 κεφα-

pretiositatis, et plaustra grauia. At ego, amici
 duplici de causa angor: etenim amo Mazaeam, et
 contumelia in tot hominum conspectu mihi illata pro-
 funde in animum meum descendit. Nec minori au-
 tem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-
 tumeliae pars ad vestrum unumquemque peruenit;
 si quidem ita viuimus, ut, a quo tempore coimus,
 unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iis-
 dem. Non hoc solum, iubiungit Lonchates, vos
 rum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est;
 cum ista tibi euenerunt.

47. Quomodo igitur, Macentes inquit, in prae-
 sens consulimus? Diuidamus, ait Lonchates, opus.
 Es, ego quidem polliceor Arfacomae caput me alla-
 turum

κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν
 νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη.
 σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσάτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ
 στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τῷτο δέησεν) ἡ-
 μᾶς αὐτῷ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκευάζε
 ὄπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλεί-
 σην. ἔασι δ' ἂν πολλὰς προσαγάγοις, αὐτὸς
 τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν ἐκ ὀλίγων ὄντων οἰ-
 κείων· μάλιθα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τῆ
 βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶ-
 χεν, εὐθύς ἐπὶ τῆ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης· ὁ Μα-
 κέντης δὲ ἐπὶ τῆς Μαχλυας, ἵππότης ἐκάτερος·
 ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιω-
 ταις διελέγετο, καὶ ὠπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν
 οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ

*virum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi
 adducere. Sic facit, inquit ille. Tu vero, pergis,
 Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitum post
 haec et bello opus futurum, hic manens, coge et pa-
 ra arma, et equos et reliquas copias quam amplissi-
 mas. Facillime autem plurimos tibi conciliaueris,
 cum et ipse sis vir bonus, et nos non paucos habea-
 mus familiares: maxime vero si bubulam pellem in-
 sederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut
 erat, in Bosporum pergis Lonchates: Macentes
 vero ad Machlyes, in equo vterque. At Arfa-
 comas domi manens agit cum aequalibus, et fami-
 liarium copias armat: tandem etiam pellem insidet.*

48. Cac-

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῶν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ἕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεῖς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βεβλόμενος, ἴδη καθ' ἑαυτὸν ἐκ ἀξιόμαχος ὢν, βῆν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κετακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τῆ πίσω παραγαγῶν τῷ χεῖρι, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκῶνων δεδεμένοι. καὶ τῆτό ἐσιν ἡμῶν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τῆ βοῶς, προσιόντες οἱ οἰκῆοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βεβλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβῶν, ἐπιβάς τῆ βύρση τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτας καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπίτας ἢ πεζούς, ὅποσους ἂν δύνηται.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, et vlcisci volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bouis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem infidet, manibus post tergum reiectis, vt qui in ipso brachii flexu reuincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnum bouis, accedentes familiares, et caeterorum quisquis vult, parte vnusquisque sumpta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites,

Luc. Op. T. V. T quot-

ται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροί-
 ζεται γὰρ ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
 καὶ τὸ τοιῆτον σύνταγμα βεβαλότατόν τε ἐστὶ
 συμμῆνον, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε
 καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης,
 ἕρκος ἐστίν. ὁ μὲν ἔν' Ἀρσακόμας ἐν τέτοις ἦν.
 καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἵππεῖς μὲν ἀμφὶ τῆς πεν-
 τακισχιλίας, ὀπλίται δὲ, καὶ πεζοί, συναμ-
 φότεροι δισμύριοι.

Ὁ δὲ Λονχάτης ἀγνοῶμενος παρελθὼν ἐς τὸν
 Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικημένῳ
 τιτῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἦκειν μὲν ἀπὸ τῆς κοινῆς
 τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα
 κομίζων. τῷ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν
 Σκυ-

quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe,
 se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna in-
 terdum multitudo: ac talis exercitus cum fir-
 missimus est ad vna manendi constantiam, tum
 inuictus hostibus, iuratus quippe; cum pellem
 inscendere sacramentum sit. In his ergo occupatus
 erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus ad
 quinquies mille, armatorum vero, et peditum
 in summa viginti millibus.

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum de-
 latus adit regem pro imperio agentem aliquid, et
 venire se a communi Scythorum ait, priuatim
 autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus,
 Scy-

Σκύθαι, Φησί, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀζίζουσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὰς νομέας ὑμῶν εἰς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς τραχωνος νέμειν· τὰς δὲ λησὰς, ἃς αἰτιᾶσθε ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, ἔφασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεσάλευσαν.

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῆς Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶτον παρὰ σέ, καὶ οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα ἐκ ἔτυχε παρὰ σέ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέραν ἤδη
κάθη-

Scythae, inquit, communia illa et quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem (asperam regionem) maneant: latrones autem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiari me iusserunt.

50. At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arfacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, et indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetrauit, et iam septimum diem pellem insidet,

κἀθήται, καὶ συνήκται στρατός ἐκ ὀλίγος αὐτῶ.
 Ἦκασα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀφροΐζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ἔτι δ' ἔφ' ἡμᾶς συν-
 ἴσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν,
 ἠγνόεν. Ἄλλ' ἐπὶ σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ πα-
 ρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστί· καὶ
 ἀχθεταὶ διότι προτιμῶμαι αὐτῷ ὑπὸ τῶν γε-
 ραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τῆνέ τέραν σε θυγατέρα Βαρ-
 κέτιν, ἔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ἔντι, ἔκ εἰς
 μακρὰν σοὶ ἤξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κερμίζων.
 Ὑπισχῶμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα περιδεὴς
 γενόμενος· ἐγὼ γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς
 Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέ-
 πτησεν αἰεὶ τῆς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὀ-
 μοσον,

*dei, collectumque habet exercitum non paruum. Au-
 diueram, inquit Leucanor, ipse quoque colligi in
 pelle copias; contra nos vero coire, et Arfacoman
 ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Lon-
 chates ait, apparatus ille. Meus vero Arfacomas
 inimicus est, et indignatur me sibi praeferrī ab ho-
 noratioribus, et omnibus rebus haberi praestanzio-
 rem. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barcezin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener
 sum, non ita multo post veniam caput tibi illius ad-
 ferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui
 causam irarum Arfacomae, de nuptiis, sciret,
 et alioquin semper formidaret Scythas. Loncha-
 tes*

μόσον, ἔφη, ἢ μὴν Φυλάξαι τὰς συνθήκας, μη-
 δὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τέτων γενομένων,
 καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν ἔρανὸν ἠθέλεν ὀμνύειν,
 Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπίδηται
 τῶν ὀρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωτῶμεν, ἀλλ' εἰς
 τὸ ἱερόν τῃ Ἄρεος τῆτι εἰσελθόντες, ἐπικλει-
 σάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκισάτω δὲ μη-
 δεῖς. εἰ γὰρ τι τέτων πύθοιτο Ἀρσακόμας,
 δέδια μὴ προθύσηται με τῇ πολέμῃ, χεῖρα ἔ-
 μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσῖωμεν, ἔφη ὁ
 βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόσητε ὅτι πορρωτάτω
 μηδεὶς δὲ παρέσω εἰς τὸν νεών, ὃν τινὰ μὴ ἐγὼ
 καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δαρυφόροι
 δὲ ἀπέσησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπι-
 σχῶν τῇ ἑτέρῃ τὸ σῶμα, ὡς μὴ βοήσειε, πάλει
 παρα-

tes vero iura, inquit, servaturum te pacta, ne-
 que negaturum. Hic, dum ista iam fierent, et
 ille extensa in caelum manu iam iuraturus esset,
 Ne hic; inquit, ne quis forte videntium suspicetur,
 qua de re iuremus; sed in hoc Martis templum in-
 gressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente ne-
 mine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, me-
 tuo ne ante bellum me caedat; qui manum non par-
 vā iam circa se habeat. Intremus, rex ait: Vos
 verò longissime recedite, neque in templo adsit quis-
 quam, quem ego non vocavero. Cum veto
 ipsi quidem intrassent, recessissent autem satelli-
 tes: stricto acinace, altera manu os ne clamaret

παρὰ τὸν μασίν· εἶτα ἀπετεμὼν τὴν κεφαλὴν,
 ὑπὸ τῆ χλαμύδι ἔχων, ἐξῆι, μεταξύ διαλεγό-
 μενος δὲθεν αὐτῷ. καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων,
 ὡς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ἔτως
 ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, εἶθ' ἀδεμένον κα-
 τὰλεοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο
 εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ ἐκ ἐγένετο αὐτῷ,
 ἐπιπολὺ ἀγνοήσαντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπο-
 ρανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας
 σασιαζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογγάτης ἐπραξεν, καὶ τὴν ὑπό-
 σχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα παραδὼς
 τὴν κεφαλὴν τῷ Λευκάνορος· ὁ Μακέντης δὲ,
 καθ' ἑδὸν ἀπέσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γειόμενα, ἦκεν
 εἰς

occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput
 abscissum tegens chlamyde exit, inter exeuindum
 velut loquens cum illo, et statim se rediturum,
 dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et
 sic delatus ad illum locum, vbi reuinctum equum
 reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo re-
 petit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam
 est, quid actum esset diu ignorantibus Bospo-
 ranis: tum vbi rescissent factiose de regno decer-
 tantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-
 pleuitque promissum tradendo Leucanoris capi-
 te. Macentes autem, audito in ipsa via, quid
 in Bosporo gestum esset, peruenit ad Machlyes,
 et

ἔς τὰς Μάγλους, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς
 τὸν Φόνον τῆ βασιλείας, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ
 Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασι-
 λείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμ-
 βανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν
 ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμα-
 ξῶν ἐπέστω, ῥῆγον γὰρ ἔτω προσάξεις Βοσπο-
 ρανῶν τὰς πολλὰς, ἰδόντας τὴν Λευκάνωρος θυ-
 γατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῆ παιδὶ
 ταύτῃ συγγενὴς μητρόςθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ ἔσαν
 τὴν Μασείραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι
 ἤκω παρὰ τῶν Μασείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλα-
 νίᾳ, παρεκκελευομένων, ὅτι τάχιζα ἐλαύνειν
 ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον
 περιελθῆσαν τὴν ἀρχὴν· ὅς ἀδελφός ὢν νόθος

Λευ-

et annuntiata primum morte regis, Ciuitas, in-
 quit, te, Adyrmaché, generum regis, ad regnum
 vocat. Itaque tu quidem praecipio itinere regnum
 occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella
 vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim
 sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaueris, regis fi-
 liam si viderint. Ego vero Alanus sum, et virginis
 a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram
 duxit Leucanor: Et iam a Mastirae tibi fratribus
 venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut
 quam celerrime venias in Bosporum: nec patiare
 transferri imperium in Eubiozum, qui frater no-

Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ Φίλος ἐστίν, Ἀλα-
νοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέν-
της, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς
ῶν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις·
πλὴν ὅτι ἐπ' ἀπαντοῖς κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὡσπερ οἱ
Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τῆτο εἴκασο αὐ-
τοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπως οὐκ εἰκὸς
ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν πᾶσι Σκύθα· ὥστε
ἐπιζεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μασείρας καὶ
Μαζαίας συγγενῆς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοι-
μος ἄμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν
τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τῆτο, ἔφη,
καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθέλησαιμ' ἂν, ἀφ'
αἵμα-

*thius Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus au-
tem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis et
lingua Alanorum similis, communia enim ista
Alanis et Scythis, nisi quod non omnino Scy-
tharum instar comati sunt Alani. Verum Ma-
centes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod
detonderat de coma, quantum conueniebat mi-
nus Scytha comatum esse Alanum. Propter ista
ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Ma-
zaeae cognatus esse.*

52. *Ex iam, inquit, Adyrmacho, paratus sum
vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere,
si opus sit, et ducere virginem. Hoc vero, et
magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, con-
sanguini-*

αἵματός ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ
 ἅμα ἡμῖν ἴης ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἵππεϊ ἐνὶ πλείκας
 ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀν-
 τί πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ
 μὲν ἀπήλαυνε, παραδὲς τῷ Μακέντη ἄγειν τὴν
 Μαζαίαν, παρθένον ἔτι ἔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν
 ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέ-
 λαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἐτεθεραπεύ-
 κει δὲ ἄλλον ἓνα σφίσιν ἵππέα ἔπεσθα) ἀνα-
 πηδήσας καὶ αὐτός, ἐκέτι παρὰ τὴν Μαλιῶτιν
 ἤλαυνε, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν,
 ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων
 μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχ-
 λύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπει-
 δὴ

*Sanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul
 eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fue-
 rimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum in-
 star mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille
 quidem discessit, tradita Macentae, quam deduce-
 ret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo qui-
 dem die in plastro ipsam duxit. Cum vero nox
 ingruisset, ea in suum equum imposita (paraue-
 rat autem alium vnum equitem, qui se sequeretur)
 cum ipse quoque insilisset, non iam iuxta
 Maeotin perguit: sed versus mediterranea defle-
 ctens, vti dextros haberet Mitraeorum montes,
 recreata interposita quiete puella, tertio die iter
 ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque
 T 5 equus*

δὴ ἐπαύσατο τῆ δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμῳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμῆ τὴν ὑπόσχεσιν. τῆ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τῆ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογῆντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτῆ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἐπραξα τέτοις, τοῖόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνέσης. γελοῖά τοίουν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἶόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν

equus illi, cum finito cursu paululum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arfacomae, *Habe tibi, inquit, a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum percussio, et gratias agente, *Desine, inquit Macentes, alium me a te facere.* Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanauerit, et benigne curauerit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permisti, et quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putamus,

μεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλα τῷ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτῷ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὄν τῷ ὅλα εὐπάσχοντος. ἔτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβελήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον ἐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἤρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτῷ ἐπανελθῶν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὄρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος ἔμετὰ πολὺ καὶ ἔτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τὰς Ἑλληνας, Ἀλανὰς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτας ἑκατέρως δίσμυρξας· ἀναμιξάντες δὲ τὰ
 στρατεύ-

mus, si quia pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosphorum non iam perrexit; iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reuersus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem et Sauromatas auxiliares cuiusque generis vicies millenos. Coniunctis

στρατεύματα, ὁ Εὐβίωτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐν-
 νέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τέτων τὸ
 τρίτον, ἰπποτοξότοι. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐ-
 τὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπίδρα ἐν τῇ
 βύρσῃ τότε ἰππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) ἔ πολ-
 λῶ ἐλάττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἰππεῦσι
 συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐ-
 στρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόν-
 τας εἶδομεν αὐτὰς, ἀντεπήγομεν, προεπαφεί-
 τες τὸ ἰππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολῆ μάχης
 καρτερῶς, ἐνεδίδα ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερ-
 ρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη
 τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ
 πάνυ σαφῶς ἠττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδέ-
 κει

iunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus,
 nonaginta millia ambo conficiebant: quorum ter-
 tia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam
 ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim
 illis in pelle tum equites meo stipendio militan-
 tes centum) triginta millibus non multo paucio-
 res, computatis quidem equitibus, impetum eo-
 rum Arfacoma duce excepimus: et cum admo-
 ventes videremus, contra illos equitatu prius
 emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum
 esset, iam cedere nostri, iam perumpi phalanx,
 et tandem in duas partes scindi Scytharum exer-
 citus. Atque altera pars quidem se subducere,
 non illa quidem aperte victa, sed recessus illa
 fuga

κει ἢ Φυγή. εἰδὲ γὰρ οἱ Ἄλανοὶ ἐτόλμων ἐπι-
πολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον,
περισχόντες οἱ Ἄλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον
πανταχόθεν, ἀφθότως ἀφιέντες τῶν οἰσῶν καὶ
ἀκοντίων, ὥσε πάνυ ἐπονῆντο ἡμῶν οἱ περιε-
σχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὄπλα.

Ἐν τέτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης
ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτριωτο ἤδη, πρόκινδυ-
νεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογ-
χάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν,
καὶ κοντῶ εἰς τὸν ὦμον· ὅπερ ἀσφόμενος ὁ Ἀρ-
σακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἠγασά-
μενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τὰς Φίλας, προσ-
βαλῶν

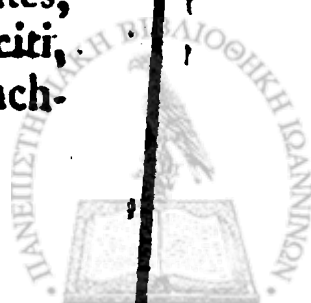
fuga videbatur: cum neque Alani multum per-
sequi illos auderent. Alteram vero partem, can-
demque minorem, circumuentam Alani et Mách-
lyes caedebant undique, magna sagittarum iacu-
lorumque vi immissa: valde itaque laborare no-
stri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi
arma proiicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates at-
que Macentes, iamque vulnerati, cum primi se
periculis obtulissent, ambusto *falarica* femore
Lonchates, Macentes autem *percusso* securi capi-
te, et hasta humero. Quod sentiens Arfacomas,
qui inter nos reliquos versaretur, indignumque
ratus, si relictis amicis abiret, admotis equo cal-
cari-

Βαλῶν τὰς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυ-
 νε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διημέρους, ὡσε-
 τὰς Μάχλυας μηδὲ ὑποσῆναι τὸ ῥόδιον τῆ θυ-
 μῆ, ἀλλὰ διζιφεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν.
 ὁ δὲ ἀνακτησάμενος τὰς Φίλκας, καὶ τὰς ἄλλας
 ἅπαντας παρακαλέσας, ὤρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρ-
 μαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχέ-
 να, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου,
 διελύθη τὸ Μαχλυικὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν ἔ-
 μετα πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τέτοις ὡσε ἐκρα-
 τῆμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἀν ἐπι-
 πολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς
 δὲ τὴν ἐπιᾶσαν ἰκέτω παρὰ τῶν πολεμίων ἦγοντες
 ἐδέοντο Φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
 τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνέμενοι,
 Μάχ-

caribus, et sublato clamore, per hostes infensa
 copide equitat, vt neque animosum illius impe-
 tum sustinerent Machlyes, sed transeundi facul-
 tatem illi darent. At ille recuperatis amicis hor-
 tatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque im-
 pacta ad ceruicem copide ad zonam vsque diui-
 dit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum,
 neque ita multo post Alani quoque diffugiunt,
 et post hos etiam Graeci. Sic de nouo nos superiores,
 persecuturi illos amplius et caesuri eramus, nisi
 nox opus intercepisset. Postridie supplices ab ho-
 stibus veniunt amicitiam secum fieri petentes,
 Bosporani duplum pendere tributum polliciti,
 Mach-

Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἄλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέσκησαν ἐκ πολλῆ διεσῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπέισθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχάτη· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ἔς ὧμοσας, εἰ γέν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ἔ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἄλλ' ἔρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἢ ἀπιστία ἦ, πλὴν ἐκ ἐμῆ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλ
λα

Machlyes dare obsides parati; Alani vero pro ista inuasionē Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus, cum primo omnium ita visum esset Arfacomae et Lonchati, et ipsis tractantibus vniuersum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. ΜΝΗΣ. Omnino tragica, Toxari, et fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos iurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. ΤΟΧ. Quin vide, generose, ne inuidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc ge-
nere

λα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνώ-
μενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριζε, μη-
δὲ ἔτιως ἀφέτεις χρωόμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν
γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυα-
νὴν διαθέων, καὶ ἐς τὸν Βόσπορον ἀπιὼν, εἴτ'
ἐπανιῶν, πάυ μὲ κατεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ.
Πεισέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετῶντι, καὶ διὰ
βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ
συμπερινοσῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄγεσον, ἐμοὶ αὐτῇ οἶα φίλος, Σι-
σίνης τῆνομα, ὑπηρετήσεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε
ἀπήεν οἰκοθεῖν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνι-
κῆς, κατέπλευσα ἐς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν
προσβολῇ δὲ ἐς τοὺς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέε-
σιν

nere dicam, quae facta a Scythis noui. MNES.
Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solu-
tis vsus sermonibus, vt modo fursum deorsum
Scythiam Machlyanemque percurrens, et abiens
in Bosporum rediensque deinde, meo omnino
silentio abusus es. Τ Ο Χ. Obsequendum hac
quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum
breuiter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobis-
cum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Si-
sinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas
domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate,
in Ponticam Amastrin nauigavi: opportune au-
tem obiecta est e Scythia nauigantibus haec vrbs,
Caram.

σιν ἔ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις.
εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν.
ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινὰ ἐπὶ τῷ λιμένι
σκεψάμενοι, καὶ τῶν πλοίων εἰς αὐτὴν μετασκευα-
σάμενοι, ἠγοράζομεν (16), ἔδὲν πονηρὸν ὑφορώ-
μενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλιῶπές τινες ἀνασπάσαν-
τες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ
εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα καταλιπεῖν.
ἔπανελα

Carambi non multum distans. Sequebatur me
Sisinnus, meus a puero inde sodalis. Nos ergo
diuersorio ad portum quaesito, sarcinulisque de
navi in illud translatis nihil mali suspicati, in fo-
rum prodimus. Interea vero fures quidam clau-
stris detractis omnia efferunt, ut nec tantum re-
linquerent, quantum in illum nobis diem suffice-
ret.

16. Ἡμεῖς μὲν ἔν καταγωγὴν τινὰ — ἀγορά-
ζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Κατα-
γωγὴ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, οἴκημα, quod
sibi viderunt, conduxerunt, compararunt
et eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες,
hoc est, in forum urbis profecti. Hesych.
ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατριβεσθαι. Ari-
stophanes Λυσιστρατή pag. 860. Lugd. edit.
Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὀπλοῖς ἐξῆς Ἀριστογεί-
τονι. Thucydides lib. VI. pag. 214. Καὶ
ἐσέλθοντες ἠγόραζον εἰς τὴν πόλιν. Ias.
Gronov.

Luc. Op. T. V.

V

ἐπαινεθόντες ἐν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόν-
τες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς ἔσιν,
ἢ τῷ ξένῳ, ἔκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συ-
κοφάντα δέξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς
ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικὴς τετρακοσίαις, καὶ
ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τάπιδας τινὰς, καὶ τὰλλα
ὅποσα εἶχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι
πράξομεν, ἄποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ
γενόμενοι· καὶ μοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ
παρὰβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ἀπ-
ελθεῖν τῆ βίβη, πρὶν ἀγεννὲς τι ὑποσῆναι, λι-
μῶ ἢ δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυ-
θεῖτο, καὶ ἰκέτευε μηδὲν τοιῶτο ποιεῖν· αὐτὸς
γὰρ

ret. Domum ergo reuerfis, audito' quid factum
esset, in ius vocare vicinos, qui multi essent,
aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sy-
cophantae plerisque videremur, si diceremus ab-
stulisse' nobis aliquem Daricos quadringentos, et
vestem multam, et stragula quaedam, et quae
habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti condi-
tione nostra, quid ageremus, inopes omnium
rerum in regione peregrina facti. Ac mihi qui-
pem videbatur, vt habebam, e vestigio adacto
in latus acinae de vita abire prius, quam humile
quidquam fame aut siti subigente admitterem.
At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid
tale

γὰρ ἐπίνοήσῃεν ἔλεγεν, ὄθεν ἔξομεν ἱκανῶς τὰς τροφὰς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τῆς λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τῆς μισθῆς ἐπισιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπὴν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες (17), ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιῆσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν πλέσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα

tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bauiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium et honestorum iuuenum. Hi autem pecunia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, et, *Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die diuitem te reddam.*

V 2

59. Haec

17. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *militēs conscribere*. Alciphr. I. Ep. XI. p. 44. Vbi *Bergler*. de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. Macab. XII, 43. *Reisz.*

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζη-
σαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα καὶ
αὐτοί. παραλαβὼν γὰρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι
καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς
τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωσῶμεν, τὸ μὲν
πρῶτον θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν
διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιε-
μένα, κακῆργας τινάς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ
εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινὰ παραγωγῶν ὁ
κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέ-
λῃ τὰτω μονομαχῆσαι, ἔκειν εἰς τὸ μέσον, δρα-
χμῆς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης,
ἐνταῦθα ἐξάνισαται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδή-
σας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὄπλα ἤτει. καὶ
τὸν

59. Hæc dixit. Atque aegre interiecto tem-
pore vitam tolerantēs, instante iam spectaculo,
spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assum-
tum velut ad iucundum quoddam nouumque
spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Iam-
que spectamus assidentes, primo bestias iaculis
confici, et exagitari canibus, et in vincos quos-
dam homines, maleficos, vt coniciebamus, im-
mitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum pro-
cerum quendam iuuenem producentis praeco edi-
ceret, qui cum hoc pugnare vellet, progredere-
tur in medium, pugnae pretium accepturus
drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac
cum defiliisset, pugnaturum se recipit, arma
poscit,

τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἔμοι Φέρων,
ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσασμαι, ὦ Τόξαρι,
εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκῆντα· ἢν
δὲ πέσω, θάψας με ὑποχῶρει ὀπίσω ἐς Σκύ-
θας. - ἐγὼ μὲν ἐπὶ τέτοις ἐκώκυον.

· Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὄπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιε-
δήσατο, τὸ κράνος δὲ ἔκατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ
γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ
μὲν πρῶτον τιτρώσκειται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ
ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην, ὡς εἰ μὴ ἔρρει
πολύ· ἐγὼ δὲ προεπεθιήκειν ἤδη τῷ δέει· θρα-
σύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον
παύει εἰς τὸ σέρνον, καὶ διήλασεν, ὡς αὐτίκα
ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμ-
νων.

poscit, et mercedem acceptam, decies mille drach-
mas, ad me fert, et in manus mihi tradit: ac,
si quidem, inquit, *vicero*, *Toxari*, *simul abimus*,
habaturi quod satis est: sin vero cecidero, me se-
pulio ad Scythas reuertere. Ad haec plorabam
equidem.

· 6c. Verum ille arma capiens reliqua induit,
galeam vero non imposuit, sed nudo capite con-
sistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur
ipse, curvato ense succifus poplitem, sanguis
vt copiosus proflueret; et ego prae metu pene
ante mortuus essem. At ille obseruans inferen-
tem se audacius aduersarium, percussum illius
pectus transfodigit, vt statim ante pedes illius con-
cide-

των καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματι, ἐπεκάθισε
 τοῦ νεκροῦ, καὶ μικρῶν δέην, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυ-
 χή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμῶν ἀνέστησα καὶ παρεμυ-
 θησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφῆτο ἤδη νενικηκώς, ἀρά-
 μεις αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπο-
 λὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔτι μέχρι νῦν
 ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς
 δὲ ἐστὶν ὁμῶς ἀπὸ τοῦ τραύματος. τῆτο, ὦ
 Μνήσιππε, καὶ ἐν Μάχλυσιν, καὶ ἐν Ἀλανίᾳ
 ἐγένετο, ὡς ἀμάεττον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι
 δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεσιν Ἀμαστριανῶν,
 μεμνημένοι τὴν μάχην τῷ Σισίνῃ.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγη-
 σάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύ-
 χας

cideret: ille autem fessus et ipse vulnere, insidet
 mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque
 anima relinqueret. At accurrens ego excitavi
 hominem et consolatus sum, et cum iam pro
 victore dimitteretur, sublatum illum portavi do-
 mum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, et est
 nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea, claudus
 tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter
 Machlyes neque in Alania factum est, ut testibus
 careat, et fides illi queat negari; sed multi ad-
 sunt Amastrianorum, qui meminerunt pugnae
 Sifinnis.

61. Quintum tibi adhuc Abauchae facinus
 cum narrauero, desinam. Venit quondam hic
 Abau-

χας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος
καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλισα, καὶ παῖδια δύο.
τὸ μὲν ἐπιμασίδιον ἄρξεν, τὸ δὲ ἕτερον κέρη
ἐπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτῆ.
Γυνδάνης, ἕτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τῆς τραύμα-
τος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν,
ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐ-
τὸς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε εἰδὲ ἐξάναι
ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόν-
των (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερήρῳ τινὶ κατοικῆντες)
πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περι-
εκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλόξ ἀπανταχόθεν.
τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὲ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύ-
χας, καταλιπὼν τὰ παῖδια κλαυθμυριζόμενα,
καὶ

Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens se-
cum uxorem, quam maxime amaret, et liberos
duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem
septem annorum puella. Socius peregrinationis
amicus illius Gyndanes, hic quidem acger etiam
a vulnere, quo percussus erat in via a latronibus,
impetum in ipsos facientibus: dum enim contra
hos repugnat, feritur illi femur, ut neque insi-
stere prae dolore posset. Noctu autem dormien-
tibus illis, forte fortuna enim in suprema con-
tignatione diuersabantur, incendium oritur ma-
gnum; clausa erant circum omnia, circumdederat
domum undique flamma. Hic ergo excitatus
Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum de-
mouit.

καὶ τὴν γυναῖκα ἐκρημαμένην ἀποσεισάμενος,
καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἰάραμενος
τὸν ἑταῖρον, κατήλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσατος,
καθὸ μηδέπω τελῶς ἀπεκέκαστο ὑπὸ τῆς πυ-
ρός 18)· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο,
ἀκολυθῆν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμί-
φλεκτος ἀφῆσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγνάλης,
μόλις

movisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque sa-
luti suae coniungere iussisset, sublato in *humeros*
amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte,
qua nondum plane igne inualescente arcebatur.
Mulier autem infantem gerens sequuta est, se-
qui se iussa puella: atque ipsa semiustulata infan-
tem ex vlnis passa decidere, vix flammam trans-
siliit,

18. Ἀπεκέκαστο ὑπὸ τῆς πυρός] Potest ut-
cumque intelligi haec lectio, ut expressimus,
iuuante ellipsi in κατὰ ita explenda, κατ'
ἐκεῖνο τὸ μέρος, κατ' ὃ μηδέπω τελείως
ἀπεκέκαστο. Ut ἀποτειχίζειν est muro
discludere, qui murus comineatum interci-
piat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significauerit incen-
dio discludere et arcere. Ast viderint tamen,
qui possunt, an non iuuet liber aliquis, quo
legere liceat ἀπεκέκλεισο, sententia plana
et interpretis non egente. Sic enim non
abundet nomen πυρὶ. Caeterum de verbo
διεκπαίειν diligenter egit *Kuster*. ad *Ari-*
stoph. *Plut.* 805. *Gesner.*

μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς συν-
 αὐτῇ, παρὰ μικρὴν ἐλθῆσα κάκεινη ἀποθανεῖν.
 καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕπερον τὸν Ἀβαύχαι,
 διότι προδὲς τὰ τέκνια, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ
 Γυνδάην ἐξεκόμισεν, Ἄλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη,
 καὶ αὐθις ποιήσασθαί μοι ῥάδιον, καὶ ἀδήλων
 εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται ἔτσι· Φίλον δὲ ἔκ αν εὔροισι
 ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιῆτον, οἷος Γυνδάνης
 ἐστὶ, πῆρᾶν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος.
 Εἶρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε
 τᾶττες προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κε-
 κρίσθαι, ὅπτερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν
 δεξιὰν ἀποτετμηῆσθαι δέοι. τίς ἔν ὁ δικάσων
 ἐσίν; ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς, ἔ γὰρ ἐκαθίσταμέν
 ΤΙΝΑΣ

filiis, et post illam puella, in praesentissimum
 ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum
 postea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis
 liberis atque vxore exportasset Gyndancin, Ve-
 rum, inquit, liberos denovo quaerere mihi facile
 est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: ami-
 cum autem non temere inuenero alium, talem qui-
 dem, qualis est Gyndānes, qui ea mihi beniuolen-
 tiae experimenta praestiterit.

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quin-
 que istis depromtis. Iam tempus fuerit iudicari,
 vtri nostrum lingua vel dextra amputanda sit.
 Quis igitur iudicabit? ΜΝΗΣ. Nemo. neque
 V 5 enim

τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἴσθαι ὁ δρασσομεν;
 ἐπειδὴ νῦν ἀσκοπα τετοξεύκαμεν, αὐθις ἐλό-
 μενοι διακτητῆν, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ εἴπωμεν Φί-
 λως, εἶτα ὅς ἂν ἤττων γένηται, ἀποτετμήσε-
 ται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλώτταν, ἢ σὺ τὴν δε-
 ξιάν. ἢ τῷτο μὲν ἀγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φι-
 λίαν ἐπανεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ ἔδδεν ἄλλο ἠγῆμαι
 ἀνθρώποις εἶναι τέτρα κτῆμα ἀμενον ἢ κάλλιον.
 τί ἔχει καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτῶς,
 Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσχει ἔσσεσθαι ἀ-
 γαπῶμεν, ἀμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἄθλα
 προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης 19), καὶ
 μιᾶς

enim arbitrum quemquam disputationis consti-
 tuimus. Sed scin' quid faciamus? Quando-
 quidem nunc temere nec ad scopum iacula-
 ti sumus, rursus electo arbitro alios sub illo
 amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mu-
 tilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An
 potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem
 et tu amicitiam laudare visus es, et ego nullam
 homini hac possessione aut meliorem puto aut
 honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto
 inter nos foedere, amici esse e vestigio, et in
 perpetuum manere satis habemus, victores am-
 bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua
 vna

19. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico et Xeno-
 phonteo de fonte hausta suauitas. Vide, qui
 dulce-

μιάς δεξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμὸς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιᾶτόν τι γάρ ἐσι, συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξ᾿ ἄχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλος γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖ γε λέγεις· καὶ ἔτῳ ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκων

vna et vna dextra naēti vnusquisque geminas, et insuper oculos quatuor, et pedes quatuor, et in vniuersum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum et tricipitem. Tres enim, vt mihi videtur, fuisse, simul agentes omnia, vt par erat nimirum, cum essent amici.

63. Τ Ο Χ. Bene sane dicis: et sic agamus. Μ Ν Ε Σ. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace

dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. vbi fratres in concordiam reuocat, et 2, 4. vbi amicitiam commendat, ὅ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάσῳ ὑπηρετῶσι; καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακῶσι, καὶ οἱ πόδες διανύττωσι, τῶτων φίλος εὐεργετῶν ἔδενός λείπεται. Gesner.

κα δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος.
 ὁ γὰρ λόγος ὁ περὶ τῶν ὁμοίων ὀρέγε-
 σθαι, πρὸς πιστότερον τῆς κύλικος ἐκείνης, ἢ
 πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, ἐκ ἀνάγκης ἀλ-
 λά γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαι-
 νῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ
 μὲν σὺ ἐπταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι,
 εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ
 μὴν εὖ ἴσθι, ἐκ ἀνὸς κνήσασμι καὶ ἔτι περὶ ῥω-
 τῶ ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιαῖτοις φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ
 τῶν λόγων.

acinae indigemus ad sancendam amicitiam no-
 stram. Praesens enim disputatio, et earundem
 rerum studium, multum sunt calice illo quem
 bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate
 quadam et sanctitate, sed proposito indigere mihi
 videntur. ΤΟΧ. Laudo ista equidem: et iam
 sumus amici, et hospites, mihi quidem tu hic
 in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quan-
 doque veneris. ΜΝΗΣ. At noris, me non pi-
 graturum longius etiam iter ingredi, si tales in-
 venturus sim amicos, qualem te, Toxari, de
 sermonibus tuis cognitum habemus.

Λούκιος, ἢ ὄνος 1).

Απῆεν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον 2) ἐκέῖ, πρὸς ἀνθρώπου

Lucius; siue Asinus.

In Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum negotium cum

1. ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Phozium* Cod. 129. p. 165. *Hoefschel.* bis vocatur hic libellus Λούκις ἢ ὄνος nimirum -vt *Ατθίς*, vt *Aeneis*, etc. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est vt assentiar *Phozio* l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrentis ampliore narratione hanc breuiorem a Luciano contractam, adspersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. *Gesner.*

2. Συμβόλαιον.] Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τῶν συμβολαίων notionem, et forte vnicam, satis constat ex obseruatis v. g. *Qu. Budaei* p. 768. *Stephani* in *Thef.* Sic συμβολαίας δίκας interpretantur et Scholia antiqua et *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plur. Solon.* p. 156. *Steph.* obaeratis pollicetur Solon νέμησιν, agrorum diuisionem, ac tabulas proinde nouas; sed foeneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, vt rati sint contractus: huic βεβαίωσει opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. *Gesner.*

πον ἐπιχώριον ἵππος δέ με κατήγε, καὶ τὰ
 σκεῦη, καὶ φεράπων ἠκολούθει εἰς ἐπερωόμενον
 εἶν τὴν περικειμένην ὁδόν· καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπίστες ἐς Ἵππατα, πόλιν τῆς Θεσσα-
 λίας, ἐκείθεν ὄντες· καὶ ἀλῶν ἐκοιτωσάμεν, καὶ
 ἔτιως ἐκείνην τὴν ἀρχαίαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλη-
 εῖον ἤδη τῆς πόλεως ἤμεν, καὶ ἠὲ πρόσωπ τού-
 θεσσαλίας, εἶπερ ἐπίσταται ἄνθρωποι σικάντα ἐς
 τὰ Ἵππατα, Ἰππαρχον τέτομα, γράμματτα δέ
 αὐτῷ εὐμίρον οἰκοῦσιν, ὡς σικάνται παρ' αὐ-
 τῷ· οἱ δὲ εἰδέμεν τὸν Ἰππαρχον τέτονον ἔλθον,
 καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκῆ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκα-
 τὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν φεράπασσαν τρέφει, καὶ
 τὴν αὐτῆ γαμετὴν μύττα. ἔσι γὰρ Φιλαργυρῶ-
 τας

cum eius regionis homine. Equus vnus me et
 sarcinulas vehēbat, seruorum sequebatur vnus.
 Sic via proposita pergebam. Forte quosdam aliū
 etiam ibant Hypatam, vnde erant, Thessaliae
 urbem, quorum conuictu utebar. Sicque supera-
 ta illa via difficili, prope iam urbem eramus.
 Hic ego interrogo Thessalos, nossetne virum
 Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epi-
 stolam autem illi ferebam domo, vti apud illum
 diuersarer. Illi notum sibi Hipparchum illum
 dicunt, et quo loco urbis habitet, et argenti
 ipsum habere multum, et tamen vnam modo an-
 cillam alere, suamque vxorem. Esse enim su-
 pra

pra

τατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγε-
γόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνε-
κτὸν, ἔνθα ὁ Ἴππαρχος ὤκει.

Οἱ μὲν ἔν ἀσπασάμενοί με ὤχοντο, ἐγὼ δὲ
κῆπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ
βραδέως ὑπήκασε δ' ἔν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσ-
ῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρώμην εἰ ἔνδον εἶη ὁ Ἴππαρχος;
Ἐνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βεβλόμενος πυνηθᾶ-
νη; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ περὶ Δε-
κριανῆ τῆ Πατρέως σοφιστῆ. Μείνόν με, ἔφη,
αὐτῆ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὤχετο εἰσω
πάλιν· καὶ ποτε ἐξεληθῆσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελ-
θεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσω ἀσπάζομαι αὐ-
τὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν
ἀρχῇ

pra modum auarissimum. Cum vero prope vr-
bem essemus, hortus intra eam erat, et domun-
cula tolerabilis, vbi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero ac-
cedens pulso ianuam. Ac vix quidem et tarde,
sed exaudiuit tamen mulier, ac deinde etiam ac-
cessit. Kogo intusne esset Hipparchus? illa ait,
esse; tu vero, inquit, quis es? aut qua de causa
quaeris? Literas, inquam, illi afferro a Decriano
Patrensi Sophista. Expecta, inquit, me hic, clau-
saque ianua intro rursus abit. Et tandem reuersa
introire me iubet. Ingressus ego saluto homi-
nem, et reddo literas. Forte autem coenare in-
ceperat,

ἀρχῇ δείπνησάντων, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλιβιδίᾳ γενεῖ, γυνὴ δὲ αὐτῆ καθεῖσο πλυσίον, καὶ τρίπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς ἡράμιμασιν ἐπέτυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαξέων πέμπει παρ' ἐμοί τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὄρα, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνωμον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικακῶς οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θῆς λαβῆσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον; ἔχει γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦ-

ceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse inspectis literis, *Enimvero* inquit, *carissimus mihi et praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diuersorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diuerseris. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende meo sodali cubiculum, et sumram ibi pone, si quam habes, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Hacc

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων, καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σε σκιμπόδιον αὐτῆ παρὰθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπέσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λασόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβῆσα εἶσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λασάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἶσω εὐθύς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτῆ. τὸ δὲ δεῖπνον ἔσφδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιός ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκαμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, ῥῖος ἐπὶ δεῖπνον ξένον, καὶ ἔτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑπεραία
ὁ Ἴπ-

3. Haec vbi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, et pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, imposito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abiiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suaue erat et antiquum. Post coenam compositio et sermones, vt in coena hospitali. Et sic vbi vesperam illam dedissemus computationi, cubitum iuimus. Postridie inter-
Luc. Op. T. V. X rogat

ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν ἔσαι νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τῆτο μὲν ἦν σιῆψις· ἐπεθύμην δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισαμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθόμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεάς ταύτης δὲς ἐμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τῆς ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. καὶ ἐν τῷ γυναικῶν τινὰ ὄρω προσεῖδον, ἔτι νέαν, εὐπορημένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ,

rogat Hipparchus; quorsum porro irem, et, an toto tempore ibi mansurus essem? *Abeo, inquam, Larissam: puo autem hic me mansurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem simulatio erat: vehementer autem optabam illic manens inuenire aliquam mulierum magicæ artis peritarum, et videre miraculum quoddam aut volentem hominem, aut in lapidem mutatum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circumceo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumceo tamen. Inter hæc mulierem video accedere, iuvenem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu licebat colligere. Vestes enim illi flori-

θινά, καὶ παῖδες συχνοί, καὶ χρυσίον περιτ-
 τόν. ὡς δὲ πλησιαιτέρον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεῦει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως·
 καὶ φησίν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς
 μητρὸς Φίλην ἀκέρεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τὰς ἐξ ἐκεί-
 νης γενομένης Φιλῶ, ὡσπερ εἰς ἔτεκον αὐτῇ· τί
 ἔν ἐχί παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ
 σοὶ μὲν, ἔφην, πολλή χάρις, αἰδέσμαι δὲ εἰδέν
 ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκεί-
 νη οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατ-
 ἀγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ;
 Παρὰ Ἰππάρχῳ. τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη, Μη-
 δαμῶς, εἶπον, ὦ μήτερ, τῆτο εἴπης· λαμπρὸς
 γὰρ καὶ πολυτελής γέγονεν εἰς ἐμέ, ὡσε καὶ ἐγ-
 καλέ-

floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum
 vero accessissem propius, salutat me mulier, ego
 illam vicissim. Tum, Ego, inquit, Abroea sum,
 si quam matris tuae amicam sic vocari audis: et vos
 ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa pepe-
 ri. Quid igitur non apud me diuersaris, fili?
 Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil
 habeam quod accuscm amicum, illius domo fugere.
 Verum animo quidem, carissima, apud te commo-
 ror. Vbi, vero, inquit, diuersaris? Apud Hip-
 parchum. Auarum illum? inquit. Minime vero,
 inquam, Mater hoc dixeris. Splendidus enim et
 sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut lu-

καλέσαι ἂν τις τῆ τρυφῆ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει περὶ ῥωτέρω, καὶ λέγει πρὸς ἐμέ, φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάση μηχανῇ, μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ, καὶ μάγλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις ὑπακῆσει αὐτῇ, τῆτον τῆ τέχνη ἀμύνηται, καὶ πολλὰς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τὰς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥσε εὐδύς ἀρέσαι γυναικί· καὶ ἕένος, πράγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητῆμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ ἔδὲν ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀφείθην, ἀπήεν οἶκαδε, λαλῶν

xum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, et manu me prehensum seducens, caue mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, et lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, et multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero et adolescens es, fili, et pulcher ut statim placiturus sis mulieri; et hospes, res quam nemo curet magno opere.

5. At ego audito, domi mihi sedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem domum dum ab eo, haec apud me

λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ
 Φάσκων ἐπιθυμῆν ταύτης τῆς παραδόξου θεάς,
 ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὔρισκε σοφῆν,
 ἢ τεύξῃ τέτων, ὧν ἑρῶς, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπει-
 ναν τὴν Παλαιστράν ἤδη ἀποδύε· τῆς γὰρ γυναι-
 κὸς τῆ ξείνης καὶ Φίλης πόρρω ἴσασο· καὶ πὶ ταύ-
 τῆς κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτη
 συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς εὐχάδιως γνώσῃ. Δῆ-
 λοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίσαντα καὶ καλὰ καὶ
 αἰσχυρὰ. ταῦτα λέγων πρὸς ἑμαυτὸν εἰσήειν
 οἴκαδε. τὸν μὲν ἔν Ἴππαρχον εἰ κατέλαβον ἐν
 τῇ οἰκίᾳ, εἰ δὲ τὴν ἐκείνην γυναῖκα· ἢ δὲ Παλαί-
 στρα τῇ ἐξίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπί-
 ζουσα.

Καὶ γὰρ

me in via agito. Age sane tu qui cupidum te
 esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi ex-
 cita, et sapiens quoddam inuentum comminisce-
 re, quo es, quorum amore ardes, consequaris:
 atque in ancillam Palaestram iam accingere (ab
 vxore enim hospitis, et amici longe te remoue)
 atque in hac te volutans atque exercens huius in
 amplexibus, noris facile discere te posse. Serui
 enim dominorum et honesta sciunt et turpia.
 Haec mecum agitans domum intro: ac Hippar-
 chum domi non inuenio, neque illius vxorem.
 Palaestra autem circa focum versabatur, parans
 nobis coenam.

Καὶ γὰρ εὐθύς εἶπεν ἀρχαίως, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαιστρα, τὴν πυλὴν τῆ χύ-
 τρη ὁμᾶ συμπεριφέρεις καὶ κλίεις. ἢ δὲ ὁσφύς
 ἡμῶν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα
 ἐνεβάψατο. ἢ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ
 χαρίτων μεσὲν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἄν, εἶπεν,
 ὦ νεανίσκα, εἶγε νῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς
 πολλᾶ πυρὸς καὶ κνίσσης μεσά. ἦν γὰρ αὐτοῦ
 μένον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον. αὐτῆ μοι
 παρεδρεύεις, θεραπεύσασθαι δέ σε ἔδεις ἄλλος, ἔδὲ
 θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγώ,
 καὶ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε πείσω
 πλέεν ποιεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδυ-
 νης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ ἔδὲ λίθοις βαλλό-
 μενος

6. Atque ego statim inde initium sermonis fa-
 ciens, *Quam concinne, inquam, pulchra Palae-
 stra, cum ollula ista nates circumtorques, et fle-
 ātis? Etiam nobis lubrica vitillatione mouentur lum-
 bi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa,
 ut erat dicacula et venusta puella, *Quin tu ista
 fugis, inquit, adolescens, si mentem habes et cupis
 viuere, ut multo igni et fumo plena. Si enim vel
 semel attingeris istuc, vultus ex adustione nactus hic
 tibi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem
 Deus ille medicus, sanauerit; sed sola ego, quae
 aduffero: et quod maxime admirabile, auzebo etiam
 morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus
 semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abi-*
 gas

μενός τήν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
 ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. ἔ γάρ μόνον
 ταῦτα Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη
 τὸ μέγα τῆτο καὶ καλόν, τὸν ἀνθρώπον, οἶδα
 ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακό-
 πτειν, ἤδιστα δὲ τῶν σπλάγγων αὐτῶν καὶ τῆς
 καρδίας ἀπτομαι. Τῆτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέ-
 γεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγύς ὄν-
 τα, οὐ κατακλύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὄλω ἐμ-
 πρησμῶ ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν
 ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ
 σπλάγγνα τὰμὰ εἴψασα, φεύγεις, καὶ ταῦτα
 ἔδεν ἀδικεῖντα. ὡσεὶ πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύ-
 τας, ὡς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδέαις
 θερα-

gat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides?
 veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa
 vilia edulia paro, sed etiam magnum illud et pul-
 ebrum, hominem, noui ego et iugulare, et glubere,
 et concidere: lubentissime autem ipsa viscera, et cor
 adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis.
 Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope
 accesserim, non adussisti per Iouem, sed in totum
 coniecisti incendium: et per oculos meos tuo illo non
 apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera con-
 iecto, me torres, idque quum nulla te iniuria affe-
 cerim. Itaque, per Deos, sana me amaris illis, quas
 modo dicebas ipsa, et suauibus curationibus; meque
 iam

θεραπείας· καὶ με ἤδη ἀπεσφραγμένον λαβῆσα
 δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡ-
 δισον ἐκ τέττε ἀνακχυλάσασα, ἐμὴ τὸ λσιπὸν
 ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατα-
 κοιμήσῃ τὲς δεσπότης, ἔλθῃ εἰσὼ παρ' ἐμέ,
 καὶ καθευδῆσῃ.

Καὶ περὶ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἱππαρχος, λασά-
 μενοι ἐδειπνῶμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχνὸς ἡμῶν ὁ
 μιλέντων. εἶτα ὕπνυ 3) καταψευσάμενος ἀνί-
 σαμαι, καὶ ἔργω ἀπήεν ἐνθα ὦκου. πάντα
 δέ

*iam iugularum cape, et glube ut volueris. Illa vero
 in magnum suauissimumque cachinnum effusa,
 de caetero mea fuit: conuenitque inter nos, ut,
 cum cubitum redditis heris ministrasset, intus ad
 me veniret, et mecum cubaret.*

7. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde so-
 mnium fingens surgo, ab eo, ubi commorabar:
 omnia

3. Ἵπνυ] Quia Edd. vett. et Codd. ου scri-
 bunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ
 cum ς permutaretur. Et utique ὕπνον legen-
 dum arbitror. Licet enim καταψεύδοσθαι
 τινὸς pro *mentiri aduersus aliquem*, per elli-
 psin τῆ κατὰ, quod in composito iam in-
 est, inuenias frequenter, res tamen, quam
 mentior, simulo, accusatiuo efferatur, ne-
 cesse est. Non saltem noui, sic in genitiuo
 vsurpari. *Reisz.*

δὲ τὰ ἔνδον· εὖ παρεσκευάσθη. τῷ μὲν παιδί ἕξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστῆκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτῆ παρετίθειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμὸν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαίστρας παρασκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπασθη, τὰ μὲν ἔντω γυμνὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ σεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρῶν ἑτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην.

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινα τὴν δέσποιναν, σπυρδῆ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπιπόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτὰς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τῆτο μὲν πάν-

omnia hic pulchre parata erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum poculo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, et aqua parata, frigida pariter et calida: omnis ille Palaestrae apparatus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, vt per se sunt, nudis, aliis conserptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem inuenissem, compositorem iam meum expectabam.

8. Atque illa cum cubitum cuncti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum et oscula propinantes inuicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra:

πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὃ νεκνίσκει, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐπέπτωκας, καὶ χρὴ σε νῦν ἐπίδειξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαιίσματα πολλὰ ἐμαθές ποτε. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφη, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τέτων ὥστε ἀπόδυσσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἢ δέ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχε μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκᾶλα καὶ ἐπιστάτη τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐρῆσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνε ἐς τὸ ὑπακχεῖν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἄλλ' ἐπίταττε, ἔφη, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαιίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσαι.

Ἡ

Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephebos, et luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri et praesidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obediendum, et imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam, et vide, quam dextre, quam mobiliter, quam consentente fiant omnia.

Ἡ δὲ ἀπεδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ ζῆσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡ μείρακιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τῶ μύρου, συμπλέξ τῷ ἀνταγωνισῆ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαξείλας, αἰώρει, καὶ τῆνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ σήσας, κολῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, ἕως πόνεση, καὶ ἡ ὄσφυς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας κατὰ πλάτης διὰ βραχίωνος, δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα ἴδης, τότε ἤδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ'

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, Adolescentule, exue te, et ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens utrumque supinam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque distinens, tolle et sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inhaere: ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam undique donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: et rursus ad parietem impelle: deinde percute. Vbi vero laxum quid videris, tunc iam inscendens, et circa lumbos constringens, contine,

et

ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολείψαι.

Καίτις ἐπειδὴ ῥαδίως πάντα ὑπήκασα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔλξεν τὰ παλαισματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, ὦ διδάσκαλε, ὄρθς ὄπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπαλαίσαί μοι, σκόπει δέ, μὴ ἐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαισματα ὑποβαίῃς, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἢ δὲ ἐπὶ κόρρης πλήξατά με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρσίλαβον τὴν μαθητὴν· σκόπει ἐν μὴ πληγὰς ἐτι πλείω λάβης, ἀλλὰ καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰπῶσα, ἐπαίσιζαται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτήν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαι-

ei tenia non festinare; sed paulum ubi te continearis, cum concurre. Iam dimissus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, et denique finiti nobis essent numeris ipse quoque ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre et obsequiose mihi pugnatum sis. Vite vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lucteris. Hisque dictis surgit, et curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuuenis sis, et nervosus lu-*
ctator,

παλαιστῆς 4), καὶ εἰ ἐπίσταται παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίε. καὶ πεσῶσα ἐπὶ τῷ ἔλεγχῳ ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστῆς, ἔχεις τὰ μέσα, ὡςε τινάξας ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὄρεῖς αὐτῷ παρακείμενον, τρίτω χεῖρσιν, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγε, εἶτα ἀνακλάσας ἐμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδε διάσημα. εἰ δὲ χαλαῖται, θᾶπτον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρέσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶπτον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐθις τὴν παρεμβολήν,

σύν-

Etator, luctarive scias, et geniculatum opus edere: atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acuzam, protrude intro et profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle et contine, et caue concedas interuallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, et impulsam occulta: et caue ne celerius imperato retrahas: sed multum incuruans illum, subtrabe; ac infra rursus irruptionem subiiciens contine, teque moue.

4. Παλαιστῆς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. vid. Wesseling. ad Diod. Sic. L. I. c. 53. No. 53. Reitz.

σύνεχε, καὶ κίε, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπτωκε γὰρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὄλος ἔστι σοι ὁ ἀγωναῖσός. ἐγὼ δέ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισµατα ἐλίγ' ἄττα ἐπιτάξω, σὺ δὲ ὑπέκχεσον ἐπανασᾶσα, καὶ κάθισον, εἶτα δῶσα κατὰ χεῖρὸς, πάρειλα τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάττε, καὶ με, πρὸς τῷ Ἡρακλέει, περιλαβῆσα ἤδη κρίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισµάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγωνίας ἐξεφάνεµεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τῷ τρυφῇ ὡς ἐτῆς εἰς τὴν Λάρισσον ἐδῶ παντάπασιν ἐπιλελήσµην. καὶ πρὸς ἐπὶ νῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φηµὶ πρὸς αὐτὸν, ὦ Φιλτά-

τουε. Deinde illum dimitte. Cecidit enim et solutus est, et aqua totus est tuus adversarius. Ego vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam impetare: tu vero obedi, surge, et asside, deinde manu praebeas, trahita caeterum, et subige, et me, per Herculem, complexa, iam sopi.

II. Eiusmodi libidinibus, et ludicris collationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos inuicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam omnino obliuiscerem. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa veneram. Et dico ad

Φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσσαν, ἢ μετα-
 μορφωμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς πα-
 ραδόξε ταύτης θεᾶς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ
 οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὡς Φανῆνά μοι
 ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ ἐκ ἀπεί-
 ρως τῆσδε τῆς τέχνης ἔχειν· τῆτο δὲ οὐ παρ'
 ἑτέρω μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἑμαυτῆ ψυχῆς
 λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον,
 ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδεμίαν γυναῖκα τὰ
 ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτείναντα, συλ-
 λαβῆσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, ἀγμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶι πολέμῳ ψυχαγωγῆσα. ἢ δὲ Παλαί-
 στρα, Παύσαι, Φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ
 ὥδῃ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς
 τέχνης

ad illam, Ostende mihi, carissima, praestigias fa-
 cientem aut transformantem se heram tuam: olim
 enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius
 si quid tu nosti, ipsa fac praestigias, ut appareat mi-
 hi alia ex alia species. Puto enim te nec imperi-
 ram huius artis esse: idque non ab alio audirum,
 sed a meo acceptum animo scio: quandoquidem me
 adamantinum illum quondam, uti mulieres dicebant,
 quique in nullam unquam mulierem oculos hofce ama-
 torie intenderim, comprehensum illa arte tua capti-
 vum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 deinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari.
 Quod enim carmen conciliare amorem possit, artis
 ipsius

τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλτατε, τέτων μὲν
εἶδα ἄδεν, μὰ τῆς κεφαλῆν τὴν σὴν, καὶ τῆςδε
τὴν μακρῆν εὐνήν, ἀδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον,
καὶ ἡ δέσποινα βασίλευς ἔσα τυγχάτει εἰς τὴν
αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι κειρὸς ἐπιτρέξῃ, πε-
ρᾶσμαι παρσχεῖν σοι εἶδέν μεταμορφωμένην
τὴν κεκτῆμένην, καὶ τότε μὲν ἐπὶ τέτοις ἐκεί-
μῃς ἔτι μεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ἔ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς
με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλαι
ὄφθις γενομένη πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καί-
γὼ, Νῦν, ἔφην, ὁ κειρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς
εἰς ἐμὲ χάριτος, ἢ νῦν ἔχεις τὸν στυτῆς ἰκέτην
ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρσει,
ἔφη, καὶ πειδὴ ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβῆσα πρὸς
τὴν

*ipsius dominum? Ego vero, dulcissime, horum ni-
bil quidquam novi, corpus tuum iuro, et felicem
hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici,
et invida vera est quantum ad illam suam artem. Si
vero tempus tuleris, studebo an praebere tibi possim
videndam, dum transformatur, dominam. Ac
tum quidem in hisce acquievimus.*

12. Diebus vero non multis post defert ad me
Palaestra, velle dominam suam iuncta avis specie
volare ad amatum. Et ego, *Tempus iam est, in-
quam, Palaestra, cui in me beneficii, quo nunc
potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono,
inquit, animo esto; et, cum vespera esset, pre-*
hensum

τὴν θύραν τῆς δωματίου, ἔνθα ἐκείνοι ἐκὰθ' αὐτῶν
καὶ κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λε-
πτῆς, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν
τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ
λύχνῳ προσελθῆσα, καὶ χόνδρας δύο λαβῆσα,
τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῆς λύχνου ἐπέθηκε,
καὶ ῥῆσά πολλα τῆς λύχνου κατελάλησεν· εἶτα
κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον
πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρῆται καὶ προσφέ-
ρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν
ἐκ οἴδα, τῆς δὲ ὀψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐ-
τὸ ἐδόκεν εἶναι. ἐκ τῶν λαβῆσα χρίεται ὅλη,
ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρχαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω
πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ εἶν κερατίνη καὶ
γρυπῆ

hensum ducit me ad ianuam cubiculi, vbi illi
quiescebant, iubetque applicare oculos rimae
in ianua tenui, et quae fierent speculari. Video
igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucer-
nam accedens, grana duo turis in ignem lucer-
nae imponit, stansque multa ad lucernam loqui-
tur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae py-
xides plurimas haberet, aufert inde promittque-
vnam, quae haberet infusum aliquid, quid fue-
rit non noui, quantum ad speciem ipsam quidem,
oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota
se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus,
et subito pennae illi enascuntur, et nasus corneus.

Luc. Op. T. V.

Υ

fit.

γρηπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθως κτήμα-
τα καὶ σὺμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο ἔδεν
ἢ κίραξ τυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτε-
ρωμένην, κρώσασα δειπνῶν, καὶ οἶον ἐκεῖνο εἰ κό-
ραξ, ἀναστᾶσα ὤχετο πετομένη ἔξω διὰ τῆς
θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄνχε ἐκεῖνο οἶμενος ὄραν, τοῖς δα-
κτύλοις τῶν ἑμαυτῆ βλεφάρων ἰπτόμην, οὐ
πιστεύων τοῖς ἑμαυτῆ ὀφθαλμοῖς, ἔθ' ὅτι βλε-
πασιν, ἔθ' ὅτι ἐρηγήρασιν. ὡς δὲ μάστις καὶ
βραχίονος ἐπέισθην ὅτι μὴ κηθεύω, ἐδέσμητό-
τε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι καί με, καὶ χρίσα-
σαν ἐξ ἐκεῖνης τῆς Φαρμάκου ἔσσαι πέτεσθαι με.
ἐβελόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς
ἐκ

fit atque aduncus: verum et reliqua, quaecum-
que avium propria et signa sunt, habet omnia,
neque quidquam est aliud, quam corvus noctur-
nus. Cum autem penetratam se videret, terribile
quiddam crocicans, et sicut illi corui, tollens se
per fenestram euolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre
putarem, palpebras ipse meas contingo digitis,
qui oculis ipse meis non crederem, vel videre
eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tar-
de mihi persuasissem me non dormire, rogavi
tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, et
ex illo unguento unctum volare me sineret. Vo-
lebam enim experimento discere vtrum transfor-
matus

ἐκ τῆ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἢ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑμαυτὸν· καὶ ὄρνις μὲν εἴ γε γίγνομαι ὁ δυστυχῆς· ἀλλὰ μοι ἔρα ἔπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ἔρχοντο, ἐκ οἷδ' ὄψε; ὄνυχας δὲ τὲς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τέτρες ἔδεν ἄλλο, ἢ ἐπλάς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνης πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρὰ· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλω περιεσκόπην, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, ἐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτὴν,

matus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego virgens opus, exutus totum me ungo, et avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, et digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem uniuersos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam unguilas: manusque mihi ac pedes iumentum pedes sunt; et aures longae, et facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquirendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, et ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusa-

τὴν, ὅση δύναμις, ἓνος ἀντὶ ξενίθου γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφλαμένη τὸ πρὸσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμα κηκόν· σπεύσασα γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον ἐχθρὴν τὰ πτερὰ φύξσαν. ἀλλὰ θάρσει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τέτρα θεραπεῖα. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδύση μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐραστήν μοι τὸν ἐμὸν αὐθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρα δὲ δραμᾶσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ

cusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, Misera ego, inquit, magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccaui, et aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicum modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas auferam, quibus comesis sanabere. Haec dum dicit aures mihi et reliquam cutem demulcet.

15. At

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν νῆν ἀνθρώπος ἐκείνος ὁ Λύκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. ποῖδ' ἔν κατ' ἑμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπήειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἐσῶτα τὸν ἑμαυτῷ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τῷ Ἰππάρχῃ. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἰσὼ παριόντα, δείσαντες μὴ τῷ χόρτῃ αὐτοῖς κοινωτὸς ἐπεισέρχουσι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· καὶ γὰρ συνεῖς, πορρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχωρήσας, ἐσὼς ἐγέλων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνεύοντο πρὸς ἑμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο
 τ.β.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noueram, et alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus aduenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animaduerso, longius a praesepi recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vaki in-tempestiuam curiositatem! Quid vero si lupo huc

τι θηρίον; κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεπραχ-
κῆτι, διαφθαρήναι. ταῦτα ἐντοῶν ἠγνόουν ὁ
δυστυχῆς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἡδὴ νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολ-
λὴ, καὶ ὕπνιος ὁ γλυκὺς, ψεφθεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ
τοίχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε,
καὶ ὁπῆ ἡδὴ ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυ-
ναμένη. καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος τύτῃ παρήει, καὶ
ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάν-
τες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν
τοῖς δωματίοις τὸν Ἴππαρχον, καὶ τὴν Παλαί-
στραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἡδὴ τὴν οἰ-
κίαν ἐκέλευν, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια,
καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ εἶδεν ἄλλο
κατε-

huc intraret aut alia bestia? in periculum venio,
qui mali nihil fecerim, percundi. Haec ita co-
gitans ignorabam infelix instans malum.

16. Cum enim nox profunda iam esset, et
multum silentium, et dulcis somnus, strepitum
dat extra murus, velut perfoderetur, et perfo-
diebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae
capere hominem posset: statimque homo ea in-
trat, et alius similiter. Iam multi intus erant,
gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cu-
biculo Hipparcho, et Palaestra, et meo seruo,
sine metu iam domum totam depraedantur, pec-
cuniasque et vestes, et suppellectilem exportant.

Cum

κατελείπετο, λαβόντες μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὄνον,
καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστα-
σαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ ἔτω μέγα ἄχθος
φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλωνον, ὡς
εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδοῦ Φεύγειν πειρώμενοι.
τὰ μὲν ἐν ἄλλῃ κτήνῃ, ἐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ, τι ἔπα-
σχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος 5) ἀσυνήθης ἀπιῶν,
πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέ-
ρων, ἀπωλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον,
καὶ ἐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθύς ἄλλος ὀπι-
σθε

Cum vero nihil aliud reliquum esset, ducentes
me, et alterum asinum, et equum, clitellis or-
nant: tum, quae exportauerant, imposita nobis
deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
fustibus tunsos agunt, qui in montem via minus
trita fugere tentarent. Quid reliquis iumentis
factum sit non habeo dicere. Ego vero non so-
leatus insuetusque incedens, per acutas rupes in-
grediens, tot gerens sarcinas peribam. Et saepe
offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum

Y 4

statim

5. Ἀνυπόδετος] Non esse talia intelligenda
de ferramentis qualia hodie suppinguntur
iumentorum pedibus; sed de calceis, qui
indui exuique pro viae diuersa ratione pos-
sunt; ostendi in Ind. scriptorum Rei Kust. V.
Solea. Gesner.

σθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαυε αἰεὶ ζύλω. ἐπεὶ δὲ
πολλάκις, ὡς Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, εἰ-
δὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ὡ μέγιστον
καὶ μεγαλοφωτότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ
ἐκ ἐπιγκολῶσαι. ἀλλὰ μὲν καὶ δι' αὐτὸ τῆτο
ἐτυπτόμην, ὡς προδιδῶς αὐτῆς τῷ ὄγκῳ.
μαθῶν ἔν ἑτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνω σιγῇ προϊέναι,
καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παύεσθαι.

Ἐπὶ τῆτω ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη
πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ σῆματα δὲ ἡμῶν δε-
σμῷ ἐπέιχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ἑσῶν
εἰς τὸ ἄριστον ἀγαλίσκοιμεν, ὡς ἔσην 6) τότε,
καὶ

statim alius a tergo femora fusti subinde percute-
ret. Cumque saepe, o *Caesar!* proclamare cu-
perem, nihil aliud quam rudebam, cum O qui-
dem maximum et vocalissimum exiret, *Caesar*
autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque
nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem.
Sentiens ergo me alienum quid clamare, decreui
silentio pergere, et compendifacere plagas.

17. Inter haec iam dies erat, et nos montes
plures superaueramus. Ora autem nostra capistro
erant reuincta, ne circumpascentes viam consu-
meremus in prandio: itaque perrexi tunc et mansi
asinus.

6. Ὡς ἔσην] Os dicit asino fuisse vinculo occlu-
sum ne tempus, quod viae impendendum erat,
pabulo impenderet, et tardius procederet.

Ὡς

καὶ ἔμεινα ὄνος· ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἠσπάζοντο ἀλλή-
 λως, καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτὰς ἐν ἔπαυλει,
 καὶ παρέθηκαν ἄρισον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν
 παρέβαλον κριθΐδια· καὶ οἱ μὲν ἠρίσων, ἐγὼ δὲ
 ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔ πώποτε κρι-
 θὰς ὡμὰς ἠρίσηκεν, ἐσκοπέμην ὅ, τι καὶ κατα-
 Φάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῶ ὀπίσω τῆς αὐλῆς,
 καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλά, καὶ ῥόδα ὑπὲρ
 αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαθῶν πάντα τὰς ἐν-
 δον,

asinus. Medio ipso die deuertimus in stabulum
 quoddam familiarium illis hominum, quantum
 ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim
 osculo se inuicem salutabant, et deuertere in sta-
 bulo illos iubebant: apponunt etiam prandium,
 nobis autem iumentis obiciunt hordea. Ac re-
 liqui prandent, ego vero misere esurio: et cum
 nunquam hordea cruda pransus essem, circum-
 spicio, quod comederem. Video autem hortum
 ibi post aulam, qui olera multa haberet et bona,
 rosae etiam super ista videbantur. Hic ego ne-
 mini animaduersus eorum omnium, qui intus
 erant,

ὡς ἐσην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. *Iamque
 tunc steti, asinusque mansi: Quomodo ste-
 tit, cum tantopere properaret? lege: ὡς ἐ-
 ἔβην τότε. Graecius.*

δον, ἀσχολημένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ
τὸν κῆπον, τῆτο μὲν ὤμων λαχάνων ἐμπλη-
σθησόμενος, τῆτο δὲ τῶν ρόδων ἕνεκα. ἐλογι-
ζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν Φαγῶν τῶν ἀνθέων πάλιν
ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα εὐβὰς εἰς τὸν κῆπον,
θριδάκων μὲν καὶ ἑκφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα
ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ρό-
δα ἐκεῖνα ἐκ ἧν ρόδα ἀληθινὰ· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς
ἀγρίας δάφνης φυόμενα ρόδα ἐκεῖνα, δάφνην
αὐτὴν καλεῖσιν 7) ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνω
τῆτο

erant, qui nempe occupati essent in prandio, ve-
nio ad hortum partim impleturus ventrem crudis
oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe
me comesis floribus hominem iterum futurum.
Tum ingressus hortum, lactucis quidem, et ra-
phanis, et apiis, quae cruda homo comedit, me
impleui. Verum rosae illae verae rosae non erant:
sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lau-
ream vocant homines: malum hoc prandium asi-
no

7. Δάφνην αὐτὴν καλεῖσιν] Est *rbododendron*,
perion, *rboidodarbne*, quod Plinius 6, 20.
L. 33. describit sempiternum fronde, rosae si-
militudine, caulis fruticosum. Iumentis,
caprisque, et ouibus venenum est. Apuleius
l. 4. pr. Hae arbores in lauri faciem prolixè
foliatae, pariter in modum floris inodori por-
rectos caliculos modice puniceas, quos — vul-
gus

τῆτο παντί, καὶ ἵππῳ. Φάσι γὰρ τὸν φαγόν-
τα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν τῆτω ὁ κηπερὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον
ἀρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πο-
λέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὡς-
περ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτῃν λαβῶνι
ἔτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισά-
μενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτά μου
κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ
δὲ ἔκείτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις,
καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔφευ-
γον ἄνω εἰς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπ-
ιόντα,

no vnicuique et equo: aiunt enim de eo qui com-
ederit, statim mori.

18. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fu-
sti hortum ingressus, videntique hostem et perni-
cium olerum, non aliter quam seuerus aliquis
dynasta captum furem, fuste concidit, neque co-
stis parcens neque femoribus: quin et aures mi-
hi confregit, et contriuit faciem. Ego autem
non ultra patiens, calcibus vtriusque reiectis supi-
num prosterno in olera, atque versus montem
aufugio. Ille cum videret me cursu abire, cla-
mauit

*gus indoctum rosas laureas appellant, qua-
rumque cuncto pecori cibus letalis est. Hinc
in suspicionem veni, an forte legendum sit
apud Lucianum. ῥοδοδάφνην. Gesner.*

ιόττα, ἀνέκρυγε λῦσαι τὰς κύνας ἐπ' ἐμὲ· οἱ δὲ
 κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις
 μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνω ὅτι δὴ διασπᾶσενταί
 με ἔτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρι-
 να τῆτο δὴ τὸ τῆ λόγε, πικρινόρμησαι μᾶλ-
 λον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω ἐν ἀπήειν, καὶ
 εἶσθαι αὐθις εἰς τὴν ἑπαυλιν. οἱ δὲ τὰς μὲν
 κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέ-
 δησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες ἔ πρότερον ἀφῆκαν,
 πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λαχάνα κάτω-
 θεν ἐξεμέσαι.

Καὶ μὴν ὅτε ὀδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρῦτα-
 ρα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέδη-
 καν· κακῶς δὲ τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ
 δὲ

mauit vt immitterentur in me canes. Erant vero
 canes multi et magni, etiam cum vrsis pugnare
 idonei. Video igitur illos me si capiant, discer-
 pturos esse, paulum itaque circumiens decreui
 quod est in prouerbio retro currere potius, quam
 male currere: retro eo igitur, stabulum iterum
 ingredior. Illi canibus qui cursu in me fereban-
 tur, receptis alligatisque, me pulsare prius non
 desierunt, quam prae dolore olera omnia per in-
 feriozem gutturem euomerem.

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum
 esset, grauissimas quasque rerum furtiuarum et
 plurimas mihi imposuere: tumque inde sic pro-
 ficisci-

δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παλιόμενός τε καὶ τῷ Φερ-
 τίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκ-
 τετριμμένος, ἔγνω αὐτῷ καταπεσεῖν, καὶ μηδ'
 ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀνασῆναι
 ποτε, τῷτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι
 ἐκ τῷ βελεύματι· ὠήθη γὰρ ὅτι πάντως ἡτ-
 τώμενοι τὰ μὲν ἐμὰ σκεύη διανεμῶσι τῷ τε ἵπ-
 πῳ, καὶ τῷ ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτῷ ἐάσει κεί-
 σθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων βάσκανος,
 συνεὶς τῶν ἐμῶν βελευμάτων, ἐς τὴν ἀντίον πε-
 ρίηνε γένεον. ὁ γὰρ ἕτερος ἕνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐ-
 τὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶ-
 τα ζύλω παίοντες ἀνασῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον.
 ὡς δὲ ἄδεν ὑπῆκε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐ-
 τόν,

ficiscimur. Cum vero iam despondissem animum
 pulsatus et grauatus onere, detritis insuper a via
 vngulis, procumbere ibi decreueram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere;
 hoc sperans, magnam ad me vtilitatem redituram
 ex eo consilio. Putabam enim, ipsos plane victos
mea pernicacia, sarcinas meas diuisuros inter e-
 quum et mulum, me autem ibi iacentem reli-
 cturos praedae lupis. Sed inuidum quoddam nu-
 men, mea consilia intelligens, vertit ea in con-
 trarium. Alter enim asinus, eadem forte quae
 ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fu-
 stium ictibus surgere iubent miserum: nihil obe-
 dien-

τὸν, οἱ μὲν τῶν ὠτρυν, οἱ δὲ τῆς ἔρᾶς, ἀνεγεί-
 ρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' ἔδεν ἦνυον, ἔκειτο δὲ
 ὡσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισά-
 μενοι ἐν ἀλλήλοις ἔτι δὴ μιάτην πονῆσι, καὶ τὸν
 χρόνον τῆς Φυγῆς ἀναλίσκασιν, ὄνῳ νεκρῷ παρ-
 εδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν
 ἐκεῖνος, διανέμωσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν
 δὲ ἄθλιον κοινῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς
 ἀχθοφορίας, λάβοντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνε-
 σιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπάρνοντα ἔτι ὠθῆσιν
 εἰς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνα-
 τον ἐρχόμενος.

Ἐγὼ δὲ ὄρῶν ἐν τῷ συνοδοιπέρῳ τῶν ἐμῶν
 Βελευμάτων τὸ τέλος, ἔγνω φέρειν εὐγενῶς
 τὰ

dientem plagis, prehensum alii auribus, cauda
 alii, excitare student. Cum nihil proficerent,
 iaceretque lapidis instar in via, fessus et sine spe,
 subductis rationibus, nequidquam se laborare,
 et fugae tempus perdere alino mortuo assidentes,
 sarcinas quas ille gestarat omnes inter me et e-
 quum diuidunt, miserum vero captiuitatis pari-
 ter et gestandorum onerum consortem, prehen-
 dentes, succisis ferro cruribus, palpitantem ad-
 huc per praeceps impellunt. Atque ille mortem
 saltans descendit.

20. Ego vero animaduertens in socio itineris
 consiliorum meorum exitum, decreui fortiter ferre
 praec-

τὰ ἐν πεσσι, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπί-
 δας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥό-
 दा, καὶ τῶν εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι 8).
 καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς ἐκ εἴη ἔτι πολὺ
 τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσασιν, λοιπὸν, εἴθρα
 καταμένεσιν, ὡς πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομί-
 ζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰ-
 κεία. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆσο, καὶ πῦρ πο-
 λὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἀπερ' ἐτυγ-
 χάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἴ-
 τα ἤρροντο τὴν γραῖν διὰ τί ἔτω καθέζη, καὶ ἔ-
 παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ
 γραῦς,

praesentia, et strenue incedere, qui spem habe-
 rem, futurum, ut omnino aliquando in rosas in-
 ciderem, ac inde me salutemque reciperem. Au-
 diebam vero etiam ex latronibus, non multum
 superesse viae, et eo die soluturos iumenta, ubi
 maneat. Itaque omnia ista curriculo gestantes
 versus vesperam domum peruenimus. Mulier
 anus intus defecerat, ignis ardebat multus, illi,
 quae portaueramus, intus deponunt omnia. Tum
 interrogant animum, quid ita sedes, et non paras
 coenam? illa, *quoniam parata vobis sunt,* inquit,
omnia,

8. Ἐἰς ἐμαυτὸν ἀνασ.] Mira haec efficacia
 enuntiauit, sonat enim: *ut inde restituar in
 me ipsum,* i. e. ut rursus siam, qui ante fui.
 Reitz.

γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοί, οἶνος πα-
 λυζῆ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἀγριασκευ-
 ἄσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀ-
 ποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέ-
 βητος ἔνδον ὑδωρ θερμὸν ἔχοντας, ἀρυσάμενοι
 ἔνθεν, καὶ καταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λε-
 τρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὑπερὸν ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κο-
 μίζοντες σκεύη πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ,
 καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικῆσιν καὶ ἀνδρῆσιν
 πολύν. ἐκοινώνων δὲ ἔτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ
 ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλάσαντο καὶ
 ἔτοι. λοιπὸν μετὰ τῆτο ἦν ἄριστον δαψιλές,
 καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφύ-
 νων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέ-
 θηκεν·

*omnia, panes multi, vini veteris dolia, et carnes
 vobis ferinas paratas habeo. Illi collaudata anu,
 exutis vestibus ad ignem se vngunt, et cum
 ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfu-
 si, extemporali isto vtuntur balneo.*

21. Deinde paullo post iuvenes veniunt multi,
 supellecilem adferentes plurimam auream, argen-
 team, vestimenta, mundum muliebrem, et vi-
 rilem ornatum multum. Hi in commune con-
 ferunt, rebusque intus depositis, lauant ipsi quo-
 que. Caeterum post haec coena fuit copiosa, et
 sermo multus in homicidarum conuiuio. Anus
 mihi et equo hordea apponit: at ille festinat de-
 vorare.

Θηκεν· ἀλλ' ἐκείνος μὲν σπευδῆ τὰς κριθὰς κατέ-
πινε, δεδιώς, οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάρισον. ἐγὼ
δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξίῃσαν, τῶν ἔνδον
ἄρτων ἤσθιον. τῇ δὲ ὑσεραία καταλιπόντες
τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες
ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔσενον ἑμαυτὸν, καὶ
τὴν ἀκριβῆ Φρεράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς κατα-
φρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὁμ-
μάτων δυνατὸν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν,
καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε,
καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὑσερον ἡμέραις, μεσῆσης σχεδὸν τῆς
νυκτὸς, ἀνασρέφουσιν οἱ λησαί, χρυσίον μὲν, ἔ-
δὲ ἀργύριον, ἔδὲ ἄλλο ἔδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ
παρ-

vorare hordea, metuens, vt par erat, me com-
pransorem. At ego, quoties videbam exisse anum,
de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie
relicta anu et vno iuvene ad opus reliqui omnes
exeunt. Equidem mihi et accuratae custodiae in-
gemiscebam: nam vetulam quidem poteram con-
temnere, et illius fugere ex oculis: at iuuenis
magnus erat, et terribile quiddam cernebat, et
gladium gestabat semper, et adducebat semper
ianuam.

22. Tribus post diebus, circa mediam fere
noctem, redeunt latrones, auri quidem aut ar-
genti nihil, nec aliud quidquam adferentes, sed
Luc. Op. T. V. Z solam

παρθένην ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν,
καὶ κατεσπαρταγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κό-
μην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν σι-
βάδων, θάρρειν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέ-
λευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρυγῆ
ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, ἔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, ἔ-
τε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκλασε, καὶ τὴν κόμην τὴν
αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐσὼς
παρὰ τῆ Φάτιγῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῆ καλῆ
παρθένω. ἐν δὲ τῷ τῷ οἱ λησῶν ἔξω ἐν τῷ προ-
δόμῳ ἐδείπνεον. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις,
τῶν τὰς ὁδὸς Φρυγῆν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπ-
αγγέλλων ὅτι ξένος ταύτη παριέναι μέλλοι, καὶ
πολὺν πλῆτον κομίζοι· οἱ δὲ ἔτῳ ὡς εἶχον ἀνα-
σαντες,

solam virginem nubilem, vehementer pulchram,
plorantem lacerata veste, et comis passis. Hanc
intus in stratis depositam bono animo esse iubent,
et intus manere anum, puellae custodiendae
caussa. Sed puella nec cibum capere volebat nec
bibere, sed plorabat ad omnia, et suam ipsa co-
mam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope ad-
stans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plo-
rare. Inter haec latrones extra coenabant in
atrio. Sub lucem speculatorum aliquis, cui vias
explorare forte obuenerat, venit nuntians, pere-
grinum aliquem hac transiturum, qui multas se-
cum ferret diuitias. Hi ut erant conlurgere, ar-
mare

ζάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μετὰ καὶ τὸν ἵππον
 ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπι-
 σάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι,
 ὀκνηρῶς προΐειν, ἔνθεν ἐπαιόμεν τῷ ξύλῳ, ἐπ-
 ειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν,
 ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ
 ληστὰί τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τὰς ἐκείνου
 θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτα-
 τα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ
 ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτῶ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψάν. ἔπ-
 ειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ἔτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπει-
 γόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος κρέω τὴν
 ὀπλὴν παρὰ πέτραν ὀξείαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς
 πληγῆς γίγνεται τραῦμά ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων
 ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
 ἀλλή-

mare se, me autem et equum ornare clitellis, et
 secum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam
 et bellum me scirem agi, cunctanter progredior;
 itaque fusti, festinantibus illis pullabar. Cum
 autem ad viam venissemus, vbi transiturus erat
 peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum
 ipsiusque seruos interficiunt, et pretiosissima quae-
 que ablata equo et mihi imponunt, reliquas sar-
 cinas ibi in silua abscondunt. Deinde sic retro
 nos agunt, et ego cum vrguerer et vapularem
 fusti, acuto saxo impingo vngulam, oriturque ab
 illa plaga vulnus dolorificum, vt claudicans quod
 reliquum erat viae incederem. At illi inter se,

ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄντιν τῆτον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τῆ κρημνῆ οἰωνὸν ἐκ ἀγαθόν, καὶ Φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τῆ στρατῆ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκῶν ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τῆ θανάτῃ με φόβος ἀναίσθητον τῆς ὀδύνης ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰσω, ἐνθα κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὐ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνυον, καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τῆτον ὄντιν, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἀχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν

Quid enim nobis videtur, inquit, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane, inquit, alius, deiiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diuersorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sarcinas seruandas abeunt. Miserum vero asinum, inquit illorum vnus, quid adducimus, ex vngula iniuilem? sarcinarum alias

nos

τῶν. δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπήεσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, "Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, καὶ ἀκῆεις οἷα περὶ σὲ ἐβλεψάντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, Φυγῇ σῶζε στυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοόμενος, ὁρῶ ὅτι ἐδὲ προσεδεδέμην ἐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖσίμας παρεκρέματο, τῆτό με καὶ παρῶξενεν ὡς μάλισα πρὸς τὴν Φυγὴν· καὶ δρόμῳ ἐξιών, ἀπήειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς ἑρᾶς, καὶ εἶχετο. ἐγὼ
δὲ

nos portabimus alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te et vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, et luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit.

δὲ ἄξιόν κρημνῆ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι
 τὸ ὑπὸ γράϊας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ'
 ἀνέκραγεν ἐνδοθέν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλω-
 τον· ἢ καὶ προσελθῆσα, καὶ ἰδῆσα γραῦν, δίκην
 κέρκx 9) ἐξ ὄνx ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γεν-
 νᾶιον,

Ego praecipitio et aliis mortibus dignum putans;
 ab anu capi, illam trahere: illa vehementer in-
 clamarit puellam intus captiuam. At illa acce-
 dens vidensque anum caudae instar exasino aptam,
 gene-

9. Δίκην κέρκx] Potest intelligi hic locus ita
 vt interpretatus sum: nec de emendando in
 mentem venisset, nisi dum forte Apuleium
 confero, iuuenirem ista, Met. 6. p. 227, 29.
 Pric. *De virgine capticia* vt ipse vocat, *Quae*
voce excita procurrens videt, Hercules, memo-
randi spectaculi scenam, non tauro sed alino
dependentem Dirce aniculam: sumtaque
audacia virili, facinus audez pulcherrimum
 etc. Nota Dirces fabula a Zetho et Amphio-
 ne priuignis ad taurum deligatae indomi-
 tum. Quidquid de auctore huius libelli iu-
 dicemus; Apuleius certe quin eandem fabel-
 lam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri
 prae oculis habuerit, dubitari non potest.
 Quid si igitur inuenit in suo exemplari non
 δίκην κέρκx vt nunc legitur, sed δίκην Δίρ-
 κης; ignota vox, fabula, qua alias non vti-
 tur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam
 mutandi potest dedisse. Gesner.

καίτοι, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένε νεανίσκα· ἀναπη-
 δᾶ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε·
 καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κό-
 ρης σπυρδῇ ἔφυγον ἵππε δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπί-
 σω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς
 κῦχετο, σῶσαί αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ·
 Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὡ
 καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφή-
 σω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσαι σοι ἐφ' ἐκάστης
 ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς Φοιεῖς τοὺς
 ἐμκαυτῶν Φευζόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικερίαν καὶ
 θεραπεῖαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπί-
 ζων, ἔθεον τῶν τραύματος ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο διπλῆ ὁδός,
 οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀνασρέφον-
 τες,

generosum facinus audet et dignum desperato iu-
 vene. Infilit enim in me, insidensque agit. Et
 ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi
 cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis
 quidem supplicabat, ut illa se fuga seruarent: ad
 me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher*, *ad patrem*
pertuleris, *liberum te omni opere dimittam: horde-*
rum vero medimnus eris tibi in singulos dies pran-
dium. Ego vero et meos ipsius interfectores fu-
 giens, et multum adiumenti atque cultus ex ser-
 vata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus vbi findebatur
 via in biuium, deprehendunt nos hostes redeun-

τες, καὶ πῶρρωθεν εὐθύς πρὸς τὴν ὀψέληνην ἐγνώ-
σαν τὰς δυσυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδρα-
μόντες λαμβάνοντάς με, καὶ λέγουσιν, ὦ κα-
λὴ κάγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρία
ταλαίπωρε; εἰ δὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ
δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀπο-
δώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καί με
ἀποσρέψαντες, εἴλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ
ποδὸς καὶ τοῦ τραχύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώ-
λευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χολὸς, ὅτε ἀπο-
διδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκει σοι,
ὑγιαίνων, ἵππεσσι ὠκύτερος, καὶ πτηνῶσι ἤσθα.
τοῖς δὲ λόγοις τέτοις τὸ ξύλον εἶπετο, καὶ ἤδη
ἔλκος τῷ μηρῷ εἶχον νεθετῆμενος. ἐπεὶ δὲ εἶ-
σω πάλιν ἀνεσρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὐρῶμεν
ἐκ

tes, et e longinquo statim ad lunam miseros ca-
ptiuos agnoscunt: et accurrentes, prebendunt
me dicuntque, *Quorsum, honesta et bona virgo,*
inimpesta nocte abis misella? nec spectra meiuis?
Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum
Sardonio risu dicebant: meque conuersum trahe-
bant retro. Atque ego pedis et vulneris recor-
datus claudicabam. Illi vero, *Nunc, aiunt, clau-
dus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi
collibuit, sanus, ocior equo, et volucris eras?* Haec
verba excipiebat fustis: iamque vlcus in femore
habebam ab istis admonitionibus. Domum ite-
rum reuersi animum inuenimus, quae resticula se e
rupe

ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ· δεισα-
σα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τὰς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς
παρθένῃ Φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγγασα ἐκ
τῆ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς
εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸν κρη-
μὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ
παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουσιν, καὶ
πότος ἦν μακρὸς.

Καὶν τότε ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιούμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν
δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ
γραί ταύτῃ κάτω ἐπιζήψωμεν αὐτήν, ἀφελο-
μένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐ-
τῇ, καὶ προδῶσαν ἡμῶν ἔλον τὸ ἐργασῆριον; εὖ
ἴξε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο,

rupe suspenderat: metuens nempe, vt verisimile
est, dominos ob fugam virginis, innexo ceruici
laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem ani-
mi in anu admirati, resolutam vna cum resti
praecipitant: virginem autem intus vinciunt, po-
stea coenant, et computatione longa vtuntur.

25. Atque interea de puella inter se disputant.
*Quid facimus, ait illorum vnus, fugitiua? Quid
vero aliud, inquit alius, quam verulae illam su-
periniiciamus, quae multas nobis, quantum quidem
in ipsa fuit; opes abstulerit, totamque nostram
officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam
si domesticos suos assecura fuisset, futurum fuisse,*

ξατο, ἔδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες
 γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς
 ἡμῶν ἐπιπεσόντων· ὥςτε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πο-
 λεμίαν· ἀλλὰ μὴ ἔτω ῥαδίως ἀποθνησκέτω, πε-
 σᾶσα ἐπὶ τῷ λίθῳ· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλ-
 γεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅσιν
 αὐτὴν χροῖω καὶ βασάνῳ Φυλάξας, ὕπερον ἀπο-
 λαῖ· εἶτα ἐζήτηεν θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶ-
 δα ὅτι ἐπακνύσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον
 δεῖ ἀποπέσαι, ἐκνηρὸν ὄντα, ἰὺν δὲ καὶ χωλόν,
 εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς Φυγῆς τῆς
 παρθένης γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τῶ-
 τον ἔν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ
 τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλ-
 ωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ
 ὄνω

*et vivus nostrum nemo relinqueretur: capti enim
 essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos ho-
 stibus. Itaque ulciscamur nos quidem; inimicam;
 sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: ve-
 rum mortem illi et acerbissimam excogitemus et lon-
 gissimam, quaeque illam tempori et cruciatui serua-
 tam tum demum interimat. Deinde quaerebant
 eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi vos lau-
 daturus esse commentum. Asinum perdere oportet,
 ignavum, iam vero et claudicationem mentium, et
 fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur
 cras mane mactatum exenterabimus, eiectionisque
 intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabi-
 mus*

ὄνω ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τῷ
ὄντι πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθύς ἀποπνιγείη, τὸ
δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν
αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες ῥί-
ψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυψί, καὶ ὡς
τῆτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ
Φίλοι, τῆς βασάνης τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ,
νεκρῷ ὄντι συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θερμῶς ὡρᾶ θερ-
μοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνι καταψαῖσθαι, καὶ λιμῶ
ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν ἀ-
ποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὅσα πείσε-
ται, σηπομένη τῷ ὄντι τῆ τε ὀσμῆ, καὶ τοῖς
σκώληξι πεφυρμένη, ἐὼ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύ-
πες διὰ τῷ ὄντι παρεσιόντες εἴσω, καὶ ταύτην,
ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι διασπάσονται.

Πάντες

*mus in asino, capite extra asinum, uti promineat,
ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus
occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuevi-
mus, extra utrumque vulturibus proiciamus para-
tum nova ratione prandium. Videte autem, amici,
cruciatu illius acerbisatem: primo quidem in mor-
tuo habitare asino: deinde aestatis tempore feruidissi-
mo in ipso iumento coqui, et enecante semper fame
mori, neque necis consciscendae facultatem habere.
Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore
asini, et scatens vermibus, mitto dicere. Tandem
vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut
illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.*

26. Cla:

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ
 τῷ τερατῶδει τέτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέξενον
 αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφραγισόμενος, καὶ μηδὲ νε-
 κρὸς εὐτυχῆς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθ-
 λίαν ἐπίδεξιόμενος, καὶ θήκη ἔδεν ἀδικήσης κό-
 ρης ἐσόμενος. ἄρστρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης
 ἐφίσαται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τῆς μιᾶς
 τέτῃς ἀφίγμενον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμεν,
 καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε
 δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνησευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλ-
 θῶν· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγωγίον τῶν
 ληστῶν μηνύσας. παραλαβὼν ἔν τὴν παρθένον,
 καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, ἔτως ἤγεν οἴκαδε. οἱ δὲ
 κωμῆ-

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens
 quoddam bonum, portentofum illud commentum.
 Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam iu-
 gulandus, et qui neque post mortem iacendi
 molliter facultatem habiturus essem, sed infeli-
 cem suscepturus virginem, et capulus puellae
 innocentis futurus. Iam illucescebat, cum instat
 subito militum manus, impuris hisce immissa,
 qui in vincula statim omnes coniecerunt, ad Prae-
 sidem regionis illius abducendos. Venerat au-
 tem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimi-
 rum erat, qui receptaculum hoc latronum indi-
 cauerat. Adsumtam ergo virginem et mihi im-
 positam sic domum deduxit. Vicani autem cum
 e lon-

κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πέρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχῆντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμᾶ προσηγορησάμενα, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἤγον εἰσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμᾶ δίκαιον ποιῆσα, τῷ συναιχμαλώτῃ, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνου αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλω ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλισα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ ἔκυνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τὴν κύναν εἰς τοῦ πτανεῖον παρεσιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλαῖ, καὶ ἔσα ἐν γάμοις πλεσίων νυμφίων.

ἡμέ-

e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnouerunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, et intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captiuitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi apud nouos dominos prandium apponebatur medimnus hordei, et foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram execrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim iugressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponсорum diuitum.

Paucis

ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς,
ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἢ δέσποιναν ἔχεν παρὰ τῷ
πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ
θέλει, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφίεναι
ὑπάθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμε-
σθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δι-
καιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγμα-
τα ἐν ὄνω δικασῇ 10). καλέσας ἔν τῶν ἵπποφο-
ρῶν τινα, τάτω με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον
ὡς ἐκέτι ἀχθοφορήσω. ἐπεὶ δὲ ἦραμεν εἰς τὸν
ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ
ἦγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νεμὸν.

Ἐχρήν

Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi
hera minor habere diceret apud patrem, et iu-
stam mihi vicem velle persolvere, iussit pater li-
berum me dimitti sub divo, et cum gregalibus
equabus pascere. Sic enim, inquit, et tanquam
liber iucunde vivet, et equas inscendet. Et haec
iustissima tum gratiae relatio videbatur, si res asi-
no iudice acta esset. Aduocato ergo pastorum
vni me commendat, me gaudente, qui non am-
plius onera gestaturus essem. Cum vero rus ve-
nisset, equabus me admiscuit pastor, et nos,
gregem, pastum egit.

28. Fa-

10. Ἐν ὄνω δικασῇ] Vix dubito auctorem de-
disse ἐπ' ὄνω. Hanc enim praepositionem,
non alterum ἐν, huic rei quasi propriam,
exemplis probare nihil attinet. Gesner.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὡσπερ Κανδαύλη
 κῆμοι γενέσθαι. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τῶν ἵππων,
 τῇ αὐτῆ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν·
 ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεξεύγινεν, ὡσεὶ ἀλεῖν αὐτῇ
 καὶ πυρρὸς, καὶ κριθὰς ὄλας. καὶ τῆτο μὲν ἦν
 μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ
 ἐπιστάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων
 τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦ-
 σαν) ἄλευρα τὸν μισθὸν αἰτῆσα, ἐξεμίσθη τὸν
 ἑμὸν ἀθλιὸν τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τῆ-
 μὸν ἄριστον φρύγασα, κῆμοι ὡσεὶ ἀλεῖν ἐπιβάλ-
 λασα, μάζας ὄλας ποιῆσα, κατέπιπεν· ἐμοὶ
 δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δὲ ποτε καὶ συνελά-
 σαιέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ
 δακνύων·-

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Can-
 dauli vsu venire. Magister enim equariae, suae
 vxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero
 molae me iunxit, vt omne sibi triticum hordeum-
 que molerem. Atque illud mediocre incommo-
 dum erat asino non ingrato, molere suis magi-
 stris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos
 agros, erant autem sane quam multi, farinas
 mercedis loco poscens, miseras ceruices meas elo-
 cabat. Atque hordea, meum prandium, frixa,
 ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde
 placentas totas deuorauit. Mihi vero furfures
 erant prandium. Si quando vero etiam cum equa-
 bus me exigeret pastor, percussus morsusque a
 mari-

δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλύμην. αἰεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν ἐκ ἡδονάμην ζηλοτυπίαν ἵππικὴν. λεπτὸς ἔν καὶ ἀμορφος ἐν ἑ πολλῶ χρόνῳ ἐγενόμην, ἔτε ἐνδον εὐφρανόμενος πρὸς τῆ μύλη, ἔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμόμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμενον. τῆτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβάνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ἐδόν, εἶτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον.
τῆτό

maribus equis peribam. Semper enim me ad-
vltterum suspicati equarum, suarum vxorum, per-
sequebantur, vtrasque in me calces iactantes, adeo
vt impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae.
Emaciatu8 ergo et strigosus non ita multo tem-
pore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam,
neque sub diuo pascens, oppugnatus quippe a
pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in mon-
tem mittebar, et ligna gerebam humeris. Illud
vero caput malorum meorum fuit. Primo qui-
dem altus mons ascendendus erat, ardua vehe-
menter via, insuper non calceatus eram in monte
scrúpeo. Et vna mecum emittebant mulionem,
impu-

τῷτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, ἔ ξύλω ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄρως πυκνὰς ἔχοντι καὶ ὄξεις, καὶ αἰεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τῷ μηρῷ, ὡσεὶ ἀνέωκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῆ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἰτά μοι ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἢ κατὰβασις ὄξεια ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴσοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κηφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιῆν, τῷτό μὲν ἔδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τῷ ὄρως ἀναρῶμενος, εἰς τὸ κηφότερον καὶ ἄνω νεῦον τῷ φορτίῳ προσετίθει

impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque semper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephantum etiam portatu difficile. Eratque descensus de summo arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando labare mihi videret onus, et in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leuiori parti adicere, et ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: sed lapides magnos de monte sublatos in leuiorem et sursum nutantem

Luc. Op. T. V.

Aa

oneris

θει· καὶ κατήρειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις οὐκ καὶ
λίθους ἀχρεῖς περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν ἀεί-
ναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδό-
μενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐ-
πέρα τὸν ποταμὸν.

Εἰ δὲ ποτε οἷα κάμνων! καὶ ἀχθοφορῶν κα-
ταπέσειμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ἔ-
γὰρ ἦν καταβὰς II) τῷ χεῖρά μοι ἐπιδῆσαι, καὶ-
μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφε-
λεῖν,

oneris partem addidit: descendebam ergo! miser,
cum lignis lapides simul inutiles circumferens.
Erat porro riuus in via perennis. Ille vero, par-
cens calceamentis, post ligna mihi insidens ri-
vum traiciebat.

30. Si quando vero prae lassitudine et onere
decumberem; tum vero intolerabile erat malum.
Cuius enim erat, ut descendens manum mihi
iniiceret, meque de terra excitaret, et onere,
sicubi

II. Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς] Pridem in mentem
venerat, legendum hic non ἔ, sed ἔ, sua-
dente tum re ipsa, tum *Apulciana* paraphrasi
Lib. 7. p. 145. ed. *Pric. cum deberes egregius
agaso* etc. Nominativum (καταβὰς) hic
ut alias positum arbitror pro Accusativo infi-
niti, vel infinitorum potius, quae res eo fa-
cilis hic locum habet, cum in eadem per-
sona maneat. τῷ pro τὴν positum, cum
semel ἔ in ἔ transisset. *Gesner.*

λαῖν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ ἔτε κατῆλθεν,
 ἔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ
 τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτων ἀρξάμενος, συνέ-
 κοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγεῖρωσί με αἰ πλη-
 γαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον
 ἔπαιζε. συνενεγκῶν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορ-
 τίον, καὶ τῆτο δεσμῷ περισφίγγας, ἀπειρέμια
 ἔπισθεν ἐκ τῆς ἐρᾶς, αἰ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπ-
 ιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμενα προσέπιπτόν
 μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπισθεν νύττωσαι ἐτί-
 τρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν
 τιτρωσκόντων αἰεί μοι ἐπομένων, καὶ μὲ ἡρημέ-
 νων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμε-
 νος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύ-
 λων

sicubi opus esset, leuaret; ille neque descende-
 bat, neque manum praebat unquam, sed ini-
 tio a capite et auribus facto fusti me concidebat,
 dum suscitarent me plagae. Ludit etiam aliud
 in me malum intolerabile. Comportatum spina-
 rum acutissimarum fascem et vinculo constrictum,
 a tergo et cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut
 facile est ad cogitandum, pergente me viam,
 dependentes impingunt, atque assiduo punctu
 posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere
 me ullo modo poteram, instantibus mihi semper
 quae vulnerarent, et a me ipso suspensis. Et
 enim si sensim progrederer appulsum spinarum
 A a 2 cauens,

λων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοίμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὄξυ προσέπιπτε. καὶ ὅλος ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἀπαξ κακὰ πάσγων πολλὰ, καὶ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λάξ ἐκίνησα, εἶχεν αἰεὶ τῆτο τὸ λάξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται συππείον ἐξ ἑτέρῃ χωρίῃ 12) εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας ἔν με, καὶ τὸ συππείον τὸ πολὺ συνενεγκῶν, κατέδησεν ἐπ' ἐμέ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἐσίας, κλέψας δα-

λόν

cauens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpeffus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus aliquando stuppam ex vno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem,

12. Ἐξ ἑτέρῃ] Χωρίον non est regio, sed fundus, praedium, saepe apud optimos auctores.

Bos.

λὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενό-
 μεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ συππεῖον. τὰ
 δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθύς ἀνάπτεται,
 καὶ λοιπὸν ἔδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετον.
 μαθῶν ἔν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλ-
 ματι βαθεῖ ἐντυχῶν, ρίπτω ἑμαυτὸν τῷ τέλ-
 ματός ἐς τὸ ὑγρέτατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα
 τὸ συππεῖον, καὶ δινῶν καὶ σρέφων ἑμαυτὸν,
 τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πι-
 ἄρον ἐμοὶ φορτίον, καὶ ἔτω λοιπὸν ἀκινδυνότε-
 ρον ἐβάδιζον τῆς ὁδῆ τὸ ὑπόλοιπον. ἔδὲ γὰρ
 ἔτι ἀνάψαμ με τῷ παλδί δυνατὸν ἦν τῷ συππεῖσι.
 πηλῷ ὑγρῷ πεφύρμένῃ. καὶ τῷτό γε ὁ πολμη-
 ρὸς παῖς προσελθὼν ἐμῷ κατεψεύσατο, εἰπὼν,
 ὡς

tem, vbi procul ab aula recesseramus, eum tor-
 rem in stuppa abscondit: illa vero, quā enim
 posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil
 fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego
 statim me in via allandum, obseruata forte lacu-
 na palustri, in liquidissimam illius me partem
 abiicio: voluensque ibi stuppam, meque ipsum
 adeo circumagens et vertens, luto exstinguo ar-
 dentem et acerbam mihi sarcinam: sicque reli-
 quum viae minori cum periculo absoluo. Nec
 enim poterat iam puer iterum accendere stuppam
 liquido luto subactam. At hoc certe audax puer,
 cum delatus esset, quo tendebat, me calumniatus
 est,

ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἐξία·
καὶ τότε μὲν ἐκ τῆς συμπίου μηδὲ ἐλπίζων, ὑπ-
εξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ'
ἐμὲ μακροῦ κάκιον. κομίσας γὰρ με εἰς τὸ ὄρος,
καὶ μοι φορτίον ἀδρὸν ἐπιθείς ἐκ ἰτῶν ξύλων,
τῆτο μὲν πιπράσκει γεωργῶ πλησίον οἰκῶντι,
ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, κατα-
ψεύδεταιί μου πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἔργον
ἀνόσιον. τῆτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, ἐκ οἷδ'
ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὸν
γυνῶκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἴδη, ἢ
παῖδα, ἀπολακτίσας ἔπετα δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς,
ὡς

est, me praetereuntem vltro infricuisse me foco.
Interea tum e stuppa praeter spem cuaseram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me lon-
ge peius excogitat. In montem me deducit, graui
lignorum sarcina oneratum: eaque ligna rustico
vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem do-
minum nefandi facinoris per calumniam reum
facit, *Istum, bere, inquit, asinum, nescio cur ala-
pus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Vbi
mulierem, aut virginem pulchram ac formosam vi-
des, aut puerum; iactatis calcibus cursu eos inse-*
quitur,

ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένην γυ-
ναικὶ κινέμενος, καὶ δάνει ἐν Φιλήματος σχή-
ματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τῆτος
σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβρι-
ζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν
ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιῆσαν ἰδὼν,
τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμᾶ ἐσκόρπισεν ἀποσει-
σάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας,
γαμῆν ἐβέλετο, ἕως ἄλλας ἀλλαθεὶν ἐκδραμόν-
τες, ἠμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ διασπα-
σθῆναι ὑπὸ τῆ καλῆ τῆτε ἐραστῆ.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδί-
ζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρω-
τας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ γυναῖκας καὶ παῖδας
οἷσρα

quitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere, commouetur: et osculi in
morem morsicat, et vi in complexum ruit. Ex ea
autem re lites tibi et negotia facesset, cum insultet
omnibus, euerat omnes. Et enim modo ligna ge-
stans, conspecta muliere rus eunte, humi dispersis
excussis ligna omnia, cum muliere vero in viam eversa
nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde
alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc
amatore laceraretur.

33. Ille vero his auditis, Si vero, inquit, ne-
que incedere vult, neque gestare onera, et humanos
amores amat, in mulieres puerosque insuniens, vil-

οἰσρέμενος, ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν
 ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργά-
 ταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς ἔτος ἀπέ-
 θανε, λύκη τῆτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν
 ἀκάρτατος πῆις, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ
 με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε
 γὰρ τις παρῶν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ ἔ-
 τος ἐρύσατό με ἐκ τῆ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ
 βελευσάμενος. Μηδ' αὖτως, ἔφη, ἀποσφάξῃς
 ἔνοι, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθὸφορεῖν δυνάμενον· καὶ
 ἔ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπου ἐρωτι
 καὶ οἰσρῶ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔεμε· τῆς
 γὰρ ἐπαφροδίτης ταύτης ὀρυμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμε-
 ρὸς τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσαι, καὶ οἶσαι φορτίον
 μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως
 ἔχεις

*lum iugulate, atque intestina proiicite canibus, car-
 nes seruare operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum m. uerimini. Impurus ergo
 puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle
 iugulare. Sed forte fortuna interueniens de vi-
 cinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit,
 dirum tamen contra me consilium subiecit. Ne-
 quaquam, inquit, interfeceris asinum, et molere
 valentem et gestare onera. Nec magnum opus.
 Quando enim in homines amore atque oestro fertur,
 comprehensum exsecra. Exenim venereo isto imperu
 sublato, mansuetus statim et pinguis erit, et ma-
 gnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse buius
 cura*

ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας; ἀφίξομαι δεῦρο με-
ταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τῆτον
σωφρονέστερον προβάτω παρέξω τῇ τομῇ. οἱ
μὲν ἔν ἐνδον ἅπαντες ἐπήνευ τὸν σύμβουλον, ὡς
εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων
αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν ἐκ ἔτι ἐθέ-
λειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνῆχος. ὥστε καὶ ὅλως
ἀποσιτῆσαι τῆ λοιπῆ ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἐμαυ-
τὸν ἐκ τῆ ὄρας, ἐνθα ἐκπεσὼν θανάτῳ οἰκτίσῳ
ἐλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα, ἀγγέλός τις ἀπὸ τῆς
κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν;
ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ
τοῖς

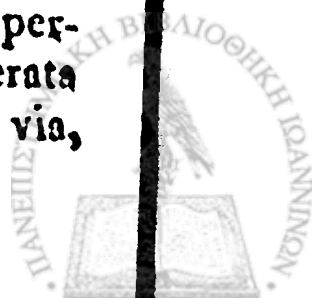
*curationis imperitus es, intra tertium quartumve
diem huc veniam, et istum tibi ouicula mitiorem
illa sectione praestabo. Itaque familiares omnes,
laudare consiliarium, bene illum dicere assen-
santes. Ego vero iam plorare, qui mox perdi-
turus essem latentem in asino virum, et negare,
me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut
omnino cibo abstinere in posterum decernerem,
aut de monte me praecipitare, unde delapsus
miserrima equidem morte, integrum tamen ad-
huc et intemeratum cadauer, morerer.*

34. Intempesta iam nocte, nuntius de vico
aliquis rus venit et in villam, dicens, puellam
illam recens nuptam, illam, quae in latronum
potesta-

τοῖς ληστῆσι γενόμεην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον,
 περὶ δαίλην ὄψιαν ἀμφοτέρως αὐτὰς ἐν τῷ αἰ-
 γιαλῷ περιπατῶντας, ἐπιπολάσασαν ἀφνω τὴν
 θάλασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ
 τέλος αὐτοῖς τῆτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου
 γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκρωμένης οἰκίας νέων
 δεσποτῶν, ἐγνώσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δελείᾳ,
 ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ
 ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ μετὰ παρα-
 λαβῶν, καὶ πανθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβῶν,
 ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ
 ἠχθόμεν μὲν, φέρων φορτίον ὄντα ἀληθινῶ,
 ἀλλ' ἂν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τῆτο τῆς ἐμῆς ἐδε-
 ξάμην ἐκτεμῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες
 ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν
 ἀνύ-

potestate fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei
 ambos et solos in litore ambulantes, accedente
 subito maris fluctu abreptos, non amplius com-
 parere, eumque finem illis calamitatis ac mortis
 accidisse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris
 domo, decernunt non amplius manere in serui-
 tute, sed direptis, quae intus erant omnibus,
 fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, et
 me assumpto, et conuasatis quae poterat omnibus,
 ea mihi et equabus imponit. Ego grauabar equi-
 dem ferens veri onus asini. Interim lubens im-
 pedimentum illud meae castrationis excepi. Ac
 per totam illam noctem difficili itinere cum per-
 rexissimus, et trium, aliorum dierum superata
 via,

ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας,
Βέροϊαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδεύσαι,
καὶ ἑαυτές. καὶ τότε δὴ πράσις ἦν ἡμῶν τῶν
κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἐσῶς,
ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
σώματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς
ὄδῃσιν ἐκάσῳ ἔβλεπον, καὶ τὰς μὲν ὠνήσαντο
ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ
κῆρυξ ἐκέλευσεν αὐθις ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὀρθῆς,
λέγων, οὗτος μένος ἔχ' εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ
πολλὰ πολλάκις δινεμένη καὶ μεταπίπτουσα Νέ-
μεσις ἤγαγε καί μοι τὸν δεσπότην, οἷον ἐκ ἂν
εὐξαι-

via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, et ipsi se col-
locare, et nos. Tum igitur nostrum, iumentorum
nempe instituta auctio: et vocalis praeco, in
medio stans foro, proclamatur. Accedentes autem
emtores inspicere nos volunt, apertisque nostris
oribus, annos de dentibus uniuscuiusque spe-
ctant. Et partim quidem, aliud alius emunt.
Me autem relictum ultimum iubet domum rur-
sus reduci praeco, *Vides*, inquit, *hic solus do-*
minium non reperit. Verum illa, multum saepe
vertigine quasi quadam circumacta, et huc illuc
labans, vltrix providentia, adduxit mihi quoque,
qua-

εὐξάμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρον ἦν, τέτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τὰς
 ἀγρὰς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκ
 αζόντων. τέτω πιπράσκομα πολλῆς πάνυ
 τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· καὶ σένων ἤδη, τῷ
 δεσπότη εἰπόμεν ἄγοντι.

· Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φιλῆβος (τέτω γὰρ
 εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθύς πρό
 τῆς θύρας ἀνακέρχεν, ὦ κοράσια, δῶλον ὑμῖν
 ἐώνημα καλὸν καὶ ἀδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὸ
 γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κι
 ναίδων συνεργῶν τῷ Φιλῆβῃ, καὶ πάντες πρὸς
 τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὦντο γὰρ ἀληθῶς ἀν
 θρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄντον
 ὄντα

qualem minime optarem, herum. Cinaedus
 enim et senex erat, ex eo genere vnus, qui Sy-
 riam Deam per vicos agrosque circumferunt, et
 mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor
 magno sane pretio, drachmis triginta. Iamque
 ingemiscens ducentem sequor dominum.

· 36. Cum autem venissemus in diuersorium
 Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me eme-
 rat) magna statim ante ianuam voce exclamat,
*Eni vobis, puellae, seruum pulchrum, et compra-
 elum, et gente Cappadocem.* At illae puellae erant
 turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes
 ad illum clamorem plausum tollunt, rati reuera
 hominem esse, quod emtum esset. Cum autem
 vide-

ὄντα τὸν δ᾿ ἄλλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φίλιβον ἔ-
σκηπτον, Τῆτον δ' ἄλλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῆ
πόθεν ἄγεις λαβῆσα; ὄναιο δὲ τέτων τῶν κα-
λῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους
τοιζέτης. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῆ δὲ ὑσεραία συνετάττοντο ἐπ' ἔργον; ὡς-
περ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι
ἔμοι ἐπέθηκαν. εἶτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν,
καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην
τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος 13.)
ἰσάμην

viderent asinum esse illum seruum, iam ista in
Philebum cauillantur, *Hunc non seruum, o nostra,
sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis?
Feliciter vero tibi eueniant praeclarae nuptiae, pa-
riasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ri-
debant.*

37. Postridie ad opus, vt ipsi dicebant, suum
se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt.
Tum vrbe egressi per agros circumimus. Quo-
ties vero ad vicum accesseramus, ego Deae ge-
rulus

13. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic
pariter et paullo post, vbi redit hoc nomen,
nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo
adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, vt
Apuleius appellat. Sed vtrum hoc signi-
ficari possit θεοφόρητος, quaeritur? Fauet
certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφο-
φόρητος, iure suffragii carens, qui non fert
suffragium. *Gesner.*

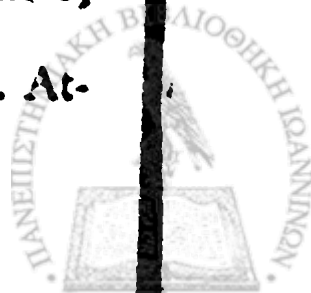

ἰσχμην, ὁ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐΦύσα ἔϊθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορξίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῆ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥσε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλησθῆαι μαλακῆ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὀρών, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐσῶς, μήποτε χρεια τῆ θεῶ καὶ ὄνεικ αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακίψειαν ἔτως ἑαυτῶς, ἐκ τῶν περιεσχότων θεατῶν συνέλεγον ἐβολὰς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρόν, καὶ οἶνε κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῶ ὄνω. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καὶ

rulus insistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso ceruices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, et exsertam ultra dentes linguam quisque et ipsam incidunt: adeo ut breuissimo temporis spatio molli sanguine plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Vbi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, et caseum, et vini cadum dedit, et tritici medimnum et hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

38. At-

Καὶ ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκων τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰςω, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τῆ κωμῆτος, ὅσα συνήθη καὶ Φίλα τοιᾶτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτῆ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῶσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιέ, ἠθέλησα, ἀλλ' ἢ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἢ ἐμῇ, ἀλλ' ἢ τῆ ὄντ ἐκ τῆ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητῶντες) ἀκῆσαντές με μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἰςω, ἔθεν ἔθεν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβά-

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicinis magnum iuuenem intro deducunt, vbi diuersabantur; deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agricolae quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; depre-

λαμβάνουσι τὰς κιναιίδας, ἄρρητα ἔνδον ἐργάζο-
 μένης· καὶ γέλωσ ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς
 γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκόραμόντες, ἔλη τῆ κώμη
 τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν.
 οἱ δὲ αἰδέμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
 ἐπίστεως νυκτὸς εὐθύς εἵθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπει-
 δὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον,
 καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηύσαντι τὰ ἐκείνων
 μυστήρια. καὶ τῆτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν,
 κακῶς τῷ λόγῳ ἀκείν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τῆτο
 ἐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες με, χα-
 μαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ σρώματά με πάντα
 περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέξσιν με δέν-
 δρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀσραγάλων
 μάστιγι

deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
 tes. Itaque rīlus extra multus ab his, qui in-
 gressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum
 vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidi-
 nem. Hi, quos vehementer puderet, ea in aper-
 tum esse prolata, proxima nocte statim inde
 discedunt: cūque in deserto viae essent, indi-
 gne ferunt, et irascuntur mihi, qui mysteria
 illorum enunciaſſim. Atque illud quidem tole-
 rabile malum erat, maledicta illorum audire: sed
 quae sequebantur, non iam tolerabilia; Dea enim
 ablata a me, et humi deposita, detractisque omni-
 bus meis stragulis, nudum iam magnae arbori
 alligant: tum illo de talis flagello caesum pa-
 rum

μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τῷ λοιπῷ ἄφρωνον εἶναι θεοφόρητον. καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι μετὰ τὰς μάστιγας ἐβελύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτῆς βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης ἐκ ἐργασαυένης ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτῆς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ ἐκ ἔχρσα ὅπως ὀδεύοι.

Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη καταλύομεν εἰς ἀγρὸν πλητῆντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν ἔτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῆ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποσᾶς· τῶν Φίλων

rum abest. quin interficiant, iubentes vt mutus in posterum essem Dece gerulus. Quin de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tanta illos adfecissem contumelia, et antequam meruissent aliquid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia mouebantur, iacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo post flagella, recepta domina, pergo. Versus vesperam deuertimus in praedio hominis diuitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic meminī magnum me subire

Luc. Op. T. V.

Bb

peri-

Φίλων γὰρ τις τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν ἔπει-
ψε δῶρον, ὄντ' ἀγρία μῆρον· τῆτον ὁ μάγειρες
σκευάσαι λαβῶν, ῥαθυμία ἀπώλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαθραίως εἰσω παρελθόντων· ἔς δεδιῶς
πληγὰς πολλάς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας
τῆ μῆρῶ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῆ τραχί-
λας. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τέτρα, κακὸν ἐξοίσιον ἔμῃον,
Ἄλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπει, ὦ Φίλτατε, μή-
τε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· περθόμενος
γὰρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναίδων τὸν
ἄνον λαβῶν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, ἀπειτα σφά-
ξας αὐτὸν τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μῆρον ἀπο-
τεμῶν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπό-
τῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τῆ ὄντ' κάτω περ. ἔς τὸν
κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδράς οἴχεσθαι
ποι,

periculum. Miserat domino praedii donum ami-
corum aliquis, femur siluestris alini. Hoc co-
quus dum parare vult, negligentia perdit, cani-
bus pluribus clam ingressis. Hic plagarum mul-
tarum metu atque cruciatus ob perditum femur,
suspendere se decernit. Verum vxor illius, in-
auspicatum inih malum, Tu vero carissime, in-
quit, mori noli, nec desperationi tali te iradideris.
Mibi enim obsecutus bene omnia feceris. Cinacdo-
rum illum asinum educ in locum remotum, ibique
maclati partem illam, femur abscissum huc adfer,
curarumque redde domino: reliqua asini per prae-
ceps aliquorsum abiice. Videbitur enim au fugisse,

ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκος, καὶ τῆ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βέλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τέτρω μόνω τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τῆτό μοι ἤδη πεπράξεται. ὁ μὲν ἔν ἀνόσιος ἔστος ἐμὸς μάγειρος ἐμῆ πλησίον ἐσὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβλεύετο.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνω τὸ σῶζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἱεμαὶ δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνεν οἱ κίναδοι σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμῶν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπεζᾶς· καὶ γὰρ μὲν ὦμην κομψόν

τι

et sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, et agresti illo omnibus modis melior. Coquus laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista uxor: et hoc solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum vxore deliberabat.

40. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro et exultans, curriculo irrumpro vbi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens verto insultu meo omnia, candelabrum et mensas. Ac videbar mihi equidem-

B b 2

scitum

τι τῆτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέσται, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλεισθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τῆτο τὸ κομψόν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαντές με ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρὰ· καὶ εἶχον ἔτως, ὥσε ἀποκτενεῖν με. ἐγὼ δὲ ὄρων τῆ δεινῆ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι κοιμηθήσεσθαι ἐμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τῆτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὐ- μάλα ἔξωθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀρίμενος τὴν θεὸν, αὐθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον,

scitum quiddam ad salutem meam inuenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam elatum ferocia asinum includi, diligenterque asseruari. Sed illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Rabiosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strinxerant, et longos fustes, atque ut statim interfecuri me se comparauerant. Ego autem perspecta periculi magnitudine, cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animaduerso, probe ianuas extra occludunt.

41. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyrtis abeo, peruenimusque in vicum alium magnum

ποι, ἐν ἧ καὶ καινότερόν, τι ἕτερατεύσαντο, τὴν
 θεὸν μὴ μῆνοι ἐν ἀνθρώπων οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ'
 ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρῆσαι δαίμονος
 τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμενοι τὴν
 ξένην θεὸν ὑπέδεξαντο, τῆ σφῶν αὐτῶν θεῶ
 συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώ-
 πων πενήτων· ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δε-
 σπότηι διάτρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν
 πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπήτην τὰς ἐπι-
 χωρῆσαι, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελθόντες
 ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοί, ἤλαυνον
 ἔξω· ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐ-
 κείνο παρελθόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσῆν
 κλέψαντες, ἦν ὑπὸ τῆ θεῶ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆ-
 ται,

gnum et celebrem, in quo nouo praestigiarum
 genere persuadent hominibus, non manere Deam
 in aedibus hominis, sed in templo Deae illius lo-
 ci, quae maxime ab illis colebatur, diuersari
 velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium de-
 ductam: nobis vero domum pauperum homi-
 num adsignant. Hic dies aliquam multos com-
 morati domini mei abire in vicinam urbem cum
 vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in
 sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii in sacrum
 illud ingressi, donarium, phialam auream furati
 fuerant, quam sub Deae vestibus ferebant. Sed

τω, αἰσθόμενοι τῆτο, εὐθύς ἐδίωκον, εἶτα ὡς
 πλησίον ἐγένετο, καταπηδύσαντες ἀπὸ τῶν
 ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ἐδῶ, καὶ δυσσε-
 βεῖς καὶ ἱεροσύλας ἐκάλεν, καὶ ἀπήτην τὸ κλα-
 πὲν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐ-
 τὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεᾶ. δῆσαντες οὖν τὰς
 γυναίκιας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τὰς μὲν εἰς τὴν εἰρ-
 κτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, καὶ ἄλλω ἔδωκαν, τὸ δὲ
 χρυσίον τῇ πολιτίδι θεῶ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ δὲ ὑπερώα, τὰ τε σκεύη καὶ μεμπέστερα
 διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ἰξένῳ ἀνδρῶπι,·
 τὴν πλησίον κώμην οἰκῆντι, τέχνην ἔχοντι ἀρ-
 τας πέττειν· ἔτος με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν
 μεδί-

animaduersa re, vicani statim persequuntur: de-
 inde, cum prope essent, desilientes ab equis illos
 in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque,
 sublatum furto donarium reposcunt, idque ex-
 cussis omnibus in sinu Deae inueniunt. Vincetos
 ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios con-
 ūciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in
 aliud templum dant; aurum suae ciuitatis Deae
 reddunt.

42. Postridie cum suppellectili illorum me quo-
 que statuunt vendere: et vendunt hospiti de pro-
 ximo vico homini, cuius ars erat panes coquere.
 Hic me assumptum, impositis decem, quos eme-
 rat,

μεδίμνης δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυ-
ρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὄδον ἀργαλέαν· ὡς δὲ
ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὄρω πο-
λὺ πλῆθος ἔνδον ἐμοδῶτων κτηνῶν, καὶ μύλα
πολλὰ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τῆτοις ἐσρέφοντο, καὶ
πάντα ἐκείνα μεσὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν
με, οἷα ξένον δῆλον, καὶ φορτίον βαρύτεατον
ἀράμενον, καὶ ὄδον ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀνα-
παύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑσεραία, ὀθό-
νην τοῖς ὀμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποζευγνύσασί
με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ
ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθὼν·
προσεποιῶμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἠλπίσα.
λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, πε-
ριῖσαν-

rat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via
quidem aspera. Cum aduenissemus, deducit in
pistrinum. Et video ibi magnam intus conser-
vorum iumentorum multitudinem, et molae ibi
multae, quae omnes ab his circumagebantur,
plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut
feruum novum, quique graue onus gestassem,
viamque difficilem confecissem, requiescere intus
passi sunt. At postridie eius diei, praetenso ocu-
lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum
agitant. Ac bene equidem noram, quomodo
molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare
tamen me simulabam. Verum frustra aliquid spe-
raueram. Correptis enim baculis domesticorum

ρίσαντάί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὀρώντα, πλίσσιν ἀφρόα τῆ χειρὶ, ὥσε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὡσπερ σρόμβον ἐξαπίνης σρέφεισθαί. καὶ πείρα ἔμαθον, ὡς χρῆ τὸν δῆλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότη.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥσε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπευτῷ τὴν τέχνην· ἔτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβῶν γεωργῶν, καὶ τῆτο εἶχμεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἔν ἕωθεν ἐπιθεῖς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγορᾶν· καὶ παραδὲς τοῖς ταῦτα πιπράσκεισιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε,

multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *iiii* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatu8 ergo et imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus negotii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente et plantante

πτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς Φυτοῖς ἐπῆγεν; ἐγὼ δὲ ἐν τῷ εἰσῆκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινός ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἤδη ἦν, καὶ κείνος ἐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, ἔχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὄξυν ἐπά- τεν, καὶ φαγεῖν τῆτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς.

Καὶ ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγα- χάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτῃ σολῆν ἡμφιε- σμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῆ Ἰταλῶν Φωνῇ; καὶ ἔρετο τὸν κηπερὸν ὅπως ἀπ- ἀγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς ἀ- νόητος ὢν, ἐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος
ὡς

tante et aquam plantis inducente vacuus ego ad- stabam. Erat autem vehementer molesta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiemis iam esset, et ille neque unde stragula sibi emeret haberet, nedum ut mihi: et quod sine soleis, lutum modo humidum, modo rursus durum at- que acutum calcarem: cibi vero hoc solum vtris- que esset, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus, veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans oli- torem, quò me asinum abduceret? Hic, lin- guae, puto, ingnarus, nihil respondet. Ille

ὡς ὑπερβρώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπερὸν·
 καὶ κεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν
 ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον
 ἔπαιεν ἔτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδί, καὶ λίθῳ τῷ
 ἐκ τῆς ὁδῆ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχτο,
 καὶ ἤπειλει, εἰ ἀνασταίη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαί-
 ρῃ· ὁ δὲ, ὡσπερ ὑπ' αὐτῆ ἐκείνε διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτῆ, καὶ
 ῥίπτει πύρρῳ, εἶτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ
 τὸ κακὸν ὄρων ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τε-
 θνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δείσας ἐπὶ τῆτι,
 τὸν μὲν αὐτῆ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει,
 τὴν δὲ μάχαιραν βασιάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν.

Ὡς

vero iratus, velut qui contemptui habitus esset,
 flagello pulsat olitorem. Hic complexus homi-
 nem, supplantatum in via extendit, atque ita
 iacentem manu, pede, lapide de via, concidit.
 Ille primo repugnat, et, si surrexisset, gladio
 se hunc interfectorum, minatur. At hic velut
 ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, ab-
 stractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille intolerabile iam malum vi-
 dens, plagis se mortuum fingit. Hic ea re per-
 territus, istum ibi ut erat iacentem relinquit;
 sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo

Ὡς δὲ ἦλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτῷ συνεργῶ
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον
 τὸν ἐκ τῆς ὁδῷ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοί,
 πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄσει συνήθων. τῇ δ' ὑσεραία,
 δόξαν αὐτοῖς ἔτω ποιῶσι· τὸν μὲν ἐμὸν δεσπό-
 την κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν
 ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερῶν, καί με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρα-
 τιώτης, ἐκ τῆς ὁδῷ τότε μόλις ἔξανασάς, ὡς
 ἔφασαν, καρῆβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν
 πέλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
 τυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνοιχον τῷ κηπερῷ. οἱ δὲ
 σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἤμεν
 κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τὰς τῆς πό-
 λεως

45. Quo cum venissemus, hortum suum cui-
 dam suo socio colendum dat: ipse vero metu
imminentis in via periculi, se mecum apud quen-
 dam in vrbe familiarium occultat. Postero die,
 consilio habito ita faciunt. Meum dominum ar-
 ca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cu-
 biculum, ibique supra includunt. At miles,
 aegre de via cum surrexisset, vt dicebant, capite
 a plagis adhuc grauato in vrbem venit, et com-
 militonibus suis collocutus, narrat olitoris auda-
 ciam. Illi coitione cum eo facta, vbi occultati
 essemus explorant, ac magistratus vrbis adhibent.

Uli

λ.εως ἀρχόντας. οἱ δὲ εἰσὼ τινὰ τῶν ὑπηρετῶν
 πέμπουσι, καὶ τὰς ἑνδόν ἀπαντας προελθεῖν ἔξω
 κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπερὸς εἰδαμῶ
 ἐφαίνετο. οἱ μὲν ἐν σρατιῶται ἑνδόν ἔφασαν
 εἶναι τὸν κηπερὸν, καὶ τὸν ἐκεῖνος ὄνον· οἱ δὲ
 εἰδὲν ἄλλο ὑπολελειφθῆαι ἔλεγον, ἕτε ἄνθρωπον,
 ἕτε ὄνον. Φορῦβα δὲ ἐν τῷ σενωπιῷ, καὶ πολ-
 λῆς βοῆς ἐκ τῆς γενομένης, ὁ ἀγέριχος, καὶ
 πάντα περίεργος ἐγὼ, βεβλόμενος μαθεῖν τίγες
 εἶεν οἱ βρωῶντες, δικυῖπτω ἄνωθεν κάτω διὰ
 τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με ἰδόντες, εὐθύς ἀνέκραγον·
 οἱ δὲ ἐαλώκεσθαι ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἀρχόντες
 εἰσὼ παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὐρί-
 σκισσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῆ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ
 λαβόν-

Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire,
 qui intus essent omnes iubent: his prodeuntibus,
 nusquam comparet olitor. Milites ergo intus
 esse aiunt olitorem, meque ipsius asinum. Illi
 nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in an-
 gusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille
 ego feroculus et omnium curiosus, scire volens,
 qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per
 fenestellam despicio. At isti me conspecto statim
 exclamare: alteri in mendacio deprehendi. In-
 gressi magistratus et perscrutati omnia, inveniunt
 dominum meum iacentem in arca: prehensum-
 que

λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμπουσι,
 λόγον τῶν τετολημημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω
 βασάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν·
 πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ
 τῶν ὑπερώων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτῶν δεσπό-
 την, κακίποτε ἐξ ἐμῶν πρώτῃ ἤλθεν εἰς ἀνθρώ-
 πους ὁ λόγος ἔτος, Ἐξ ὄντι παρακύψεως.

Τῇ δ' ὑσεραία, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπευτὸς ὁ
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πω-
 λήσεν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴ-
 κοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν
 ἀνδρὸς σφόδρα πλεσίᾳ, πόλεως τῶν ἐν Μακε-
 δονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· ἔτος τέχνην
 εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύαζε,
 καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτας πέττειν,
 καὶ

que mittunt in carcerem, vt caussam audaciae suae
 diceret, me autem deportatum dedunt militibus.
 Caeterum risus compesci non potuit super illo de-
 tectis indice, et sui domini proditore. Atque
 ex eo inde tempore a me primum in hominum
 ora venit prouerbiū, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum
 sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, ven-
 ditque quinque et viginti *dracmis* Atticis. Qui
 me emerat famulus erat viri ditissimi, ex vrbe
 per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic
 artem habebat istam. Pulmentaria parabat domi-
 no; habebatque conseruum fratrem, panes co-
 quere,

καὶ μελίπικτα κισσῶν ἐπιζύμενον. ἔτοι οἱ ἀ-
 δελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ
 κατέλυσον ἐν τρυφῇ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν
 εἶχον ἀναμειγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἐῖσα-
 σαν ἑνθα κατέλυσον, καὶ ἔτοι μετὰ τὸ δεῖπνον
 τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἀμφοῖν εἰσω ἐκό-
 μιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ
 πλακέντων. οἱ δὲ καταλείσαντες ἑνδον ἐμὲ
 μετὰ τέτων, καὶ Φωκίαν ἐμοὶ γλυκυτάτην πε-
 ριζήσαντες ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολάσασθαι· καὶ γὰρ
 τοῖς παρακειμένοις κριθιδίσις μακρὰ χάριεν λέ-
 γων, ταῖς τέχνησι καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσπο-
 τῶν ἐλίδεν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακρῶ πάντο ἔγεμι-
 ζόμεν ἀνθρώποις τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες
 εἶσω,

quere, et mellita concinnare edulia doctum. Hi
 fratres contubernio semper eodem utebantur, di-
 versabantur in eodem, et permista sibi inuicem ar-
 tium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam
 sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam
 Heri reliquias ambo multas eo conferunt, car-
 nium alter et piscium, alter panum et placenta-
 rum. Ipsi deinde me cum his intus incluso, dul-
 cissimaque mihi mandata custodia, lauatum ab-
 eunt. Et ego, apposis mihi hordeolis longum
 vale dicens, artibus me et lucris dominorum tra-
 do; ac longo post interuallo humano me cibo
 probe saburro. Illi domum reuersi primo nihil
 de

εἶσω, τὰ μὲν πρῶτα εἶδέν ἡσθάνοντο τῆς ὄψο-
 Φαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τῆς πλήθους τῶν παρακει-
 μένων, καὶ μὲν ἔτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδοῖ κλέπτοι-
 τος τὸ ἄρισον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν
 καταγνῆς ἀνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων,
 καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἡσθον-
 το ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἀμφοῦ ὑπο-
 πτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕ-
 τερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ
 ἀνείσχυτον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν
 ἀμφοῦ, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγένετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ,
 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνηθῆς τροφῆς· πάλιν
 καλὸν ἐγεγίνατο, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθῆσεν τῇ τρι-
 χί

de mea liguritione sentire, prae multitudine eo-
 rum, quae erant apposita, et quod adhuc cum
 metu et parsimonia quadam furarer prandium.
 Cum vero iam omnino, damnata illorum amen-
 tia, pulcherrimas quasque partes et alia multa
 deuorarem, ipsique damnum iam sentirent; prin-
 cipio de se inuicem suspicari aliquid, ac furem
 alter alterum, et communium raptorem, et im-
 pudentem dicere, ac sollicitam vterque de caetero
 curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac
 delicatam: ut corpus meum de consueto cibo spe-
 ciosum rursus fieret, et eorum efflorescente pilo
 nite-

γι' ἀπέσιλβει. οἱ δὲ γυναιότατοι, μέγαν τέ
 με καὶ πίκνα ὀρώντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δα-
 πανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπό-
 νοιαν ἔρχοντα τῶν τοιμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ
 προσελθόντες, ἄς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπίσιντες, ἔπ-
 ειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες
 ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο
 τᾶνδον. καὶ γὰρ τότε τῷ δόλῳ μηδὲν εἰδώς, ἤρι-
 ζων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων,
 ὀρώντες ἄριστον ἀπίσιν· εἶτα δὲ τὰς ὀμοδύλας
 ἐκάλειν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλωσιν πολλὴν ἦν,
 ὡσεὶ καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τῷ γέλωτος,
 θορύβῳ ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ
 τοσούτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ
 ἐξενί-

niteret. Illi autem boni viri obesam me et pin-
 guem cum viderent, nec consumi tamen hordea,
 sed eandem servare mensuram, in suspicionem
 audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tan-
 quam in balneum abirent, occlusa deinde ianua,
 et oculis rimae cuīdam ianuae admotis, quid in-
 tus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus,
 commodum ad prandendum accesseram. Illi vero
 primo rident, incredibile videntes prandium,
 deinde conservos ad spectandum me aduocant,
 et risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam
 illum audiret, tantus extra erat tumultus, roga-
 retque aliquem, quae de causa, qui extra erant,
 sic riderent. Re vero audita surgit de conuiuio
 et

ἔξανίσταται τῷ συμποσίῳ, καὶ διακύψας εἶσω,
 ὁρᾷ με συὸς ἀγρίῳ μεριῖδα καταπίνοντα, καὶ μέ-
 γα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἶσω. καὶ-
 γὰρ σφόδρα ἠχθόμενῳ ἐπὶ τῷ δεσπότῃ, κλέπτῃς
 ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ'
 ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἶσω
 ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκεῖνε συμπόσιον, ἔπειτα τρα-
 πέζαν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ
 πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄνῳ κατάφα-
 γεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμᾶς, ἰχθῦς, τῆτο μὲν
 γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους· τῆτο δὲ νάπυϊ ἐπι-
 κεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι
 προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τῆτο μόνον τὸ
 παίγνιον ἀνασώσει, καί τοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅ-
 μως ἠρίσων τῇ τραπέζῃ παρασάς. τὸ δὲ συμπό-
 σιον

et introspiciens videt me apri partem deuorare;
 sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehemen-
 ter molestum erat, a domino vt furem simul et
 ligurritorem deprehendi. At ille multum de me
 risit, ac primo in suam me coenationem iubet
 introduci, tum mensam mihi apponi, et esse in
 illa, quaecumque alius edere asinus non potest,
 carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo
 et oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego
 fortunam videns iam blandum mihi ridentem,
 animaduerso, hoc solum mihi ludicrum saluti fu-
 turum, licet iam impletus cibus tamen prande-
 bam adstans mensae. Resonabat interea risu con-
 . Luc. Op. T. V. Cc viuium.

σίου ἐκλονήτο τῷ γέλωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ πίε-
ται οἶνον ἕτος ὁ ἕνος, ἦν τις αὐτῷ ἐγκρασίμε-
νος ἐπίδῳ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ
προσενεχθέν ἔπινοι.

Ὁ δὲ, οἶον εἰκός, ὄρων με κτῆμα πρᾶδοςζον,
τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν' διοικητῶν
τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμῷ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο
τοσῶτον, ἐμὲ δὲ προσδώκειν ἀπελευθέρῳ τινὶ
τῶν ἐαυτῷ νεκνίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα
ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δουζίμην. τῷ
δέ γε ῥάδια ἦν πάντα, ὑπήκεον γὰρ εὐδύς εἰς
ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατα-
κλίνεσθαι με ἐπὶ κλίνης, ὡς περ ἄνθρωπον, ἐπ'
ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ,
καὶ

viuium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic
asinus, si quis illi temporarium praebeat.* Iubet Do-
minus, et ego oblatum bibo.

48. Ille, vt facile est ad credendum, cum sin-
gulare et insolitum me animal videret, pretium
meum soluere iubet, procuratorum aliquem ei,
qui me emerat, et alterum tantum. Me autem
liberto cuidam suo adolescenti tradit, et docere
iubet, quibus faciendis maxime illum oblecta-
rem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego ob-
ediebam, docilis ad omnia. Ac primum accum-
bere me in lecto vt hominem, cubitu nixum, in-
stituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam
saltare,

καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τὰς δύο ἐπανιστάμενον
 ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς
 Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίχα
 τῶ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περιβόη-
 τον ἦν, ὄνος ὁ τῶ δεσπότη, οἰνοπότης, πα-
 λαίων, ὀρχόμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς
 τὰς Φωνάς ἀνένευον ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον·
 καὶ πιεῖν δὲ, ὅποτε θελήσαιμι, ἦταν τοῖς ὀφ-
 θαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύ-
 μαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοῶντες
 ἀνθρώπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν
 ἐποιεῖμην τὴν ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδί-
 ζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ
 τῶ νῶτα, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ
 τῷ

saltare, in duos pedes erectum stare, et annuere
 et renuere ad voces, et quaecumque potuissem
 etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res
 fama, Asinus domini, potor vini, luctator, sal-
 tator. Maximum vero illud, quod ad voces an-
 nueram opportune, et renuebam: et si quando
 bibere vellem, poscebam, oculis mouens pin-
 cernam. Atque illi quidem rem mirabantur vt
 plane inusitatam, cum nescirent hominem inclu-
 sum in asino: ego vero ad delicias meas utebar
 illorum ignorantia. Verum etiam badizare disce-
 bam, et tergo portare dominum, et cursum cur-
 rere minime molestum, et quem vix sentiret e-

τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευὴ μοι ἦν πολυτελής· καὶ σρώματα πορφυρεᾶ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινὸς εἰσεδεχόμενῃ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένῃ· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό με μέλος μεσικώτατον ἐκφωνῶντες.

Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὡς περ Ἐφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτία τοιαύτη· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῖαν παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδόντων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφίκτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν ἐν ἔωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, ἐκ ἦν ὅσις ἐπὶ θεῖαν ἐκ ἠπείγετο,

ques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, et stragula mihi purpurea iniiciebantur, et frena recipiebam argento atque auro distincta, et tinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Meneclēs noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: et viri quidem iam ad pugnam exercebantur: iam instabat profectio. Mane igitur eximus, et ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, et ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad

γετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα
 προσελήλυθει ἐκ μακρῶ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον
 καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ἔργων καὶ πα-
 λαισμῶν. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξο-
 τάτοις τῶν αὐτῶ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐ-
 δείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκείνα ἐν ἐμοὶ παί-
 γνιζ ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπίστατης πρόσθετον εὔρεν ἐξ ἐμῶ
 πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καταλείσας γὰρ με
 ἐνδοκ εἶχεν ἐσῶτα, καὶ τοῖς βελουμένοις ἰδεῖν ἐμὲ,
 καὶ τὰ μὲν παράδοξα ἔργα, μισθῶ τὴν φύσιν ἡ-
 νογεν; οἱ δ' εἰσεκόμιζον ἄλλοις ἄλλο τι τῶν ἐδω-
 δίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄντα γαστρὶ δοκῶν.
 ἐγὼ

ad spectaculum non festinaret, et ad me viden-
 dum. Nam fama de me e longinquo praecu-
 rrat, quam multas agere personas possem,
 quatin humanum in morem saltare atque luctari.
 At dominus nobilissimis suorum civium in vino
 me ostendebat, et mirandos illos in me lusus
 producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me mul-
 tarum plane drachmarum repererat. Intus enim
 conclusum me et stabulantem habebat, et me
 atque admiranda illa opera mea videre volentibus
 mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi in-
 ferebant alius aliud quid cibi, maxime quod ini-
 micum asini alio videretur. Ego vero deuora-

ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥσε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπό-
 τη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναρισῶν, μέγας τε
 καὶ πίων δειῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ ποτε γυνή-
 ξένη, ἔμετρία κεκτημένη, τὴν ὀψιν ἰκανή, παρ-
 ελθῆσα εἶσω ἰδεῖν ἐμέ ἀρισῶντα, εἰς ἔρωτά με
 θερμὸν ἐμπίπτει· τῆτο μὲν τὸ κάλλος ἰδῆσα τῆ-
 ὄν· τῆτο δὲ τῷ παραδόξω τῶν ἐμῶν ἐπιτη-
 δευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνείας προελθῆσα
 καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ
 μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν
 αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι, κα-
 κείνος ἔδεν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη
 ἐξ ἐμῆ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καὶ περ-

bam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo
 et ciuibus aliis cum pranderem magnus et vehe-
 menter pinguis iam euaseram. Aliquando pere-
 grina mulier non medicriter diues, specie satis
 honesta, ingressa ut me prandentem videret, in
 amorem mei incidit feruidum, partim specie asi-
 ni capta, partim inusitatis meis artibus ad concu-
 bitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo
 cum magistro, et mercedem illi luculentam pol-
 licetur, si noctem vnam mecum quiescendi co-
 piam sibi fecisset. Ille parum sollicitus, siue illa
 aliquid a me impetraret, siue minus, mercedem
 capit.

Καὶ περὶ δὴ ἐσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τῆ συμποσίᾳ ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὔρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. ἐκεκόμισο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακά, καὶ σρώματα εἰσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῶν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτῆ πρὸ πλυσίον πρὸ τῆ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἕκασε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσάμενη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνή ὄλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχθαμένη, τῷ ὄλει φέται, καὶ μετὰ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλισα τὴν ῥινὰ με μύρων ἐνέπλησεν, εἶτά με κατεφύλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἀνθρω-

51. Vespera iam erat, de conuiuio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; et mulierem inuenimus, quae diu iam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant ceruicalia mollia, et stragula vestis intus deposita, et humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris serui in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda integra, fusoque de alabaastro unguento se ungit, et me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde osculis me inuadit, et tanquam cum amasio suo,

θρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐν τῆς Φορβαίας
 ἐπιλαβραμένη ἐπὶ τὸ χαμῦνιον εἶλκε· καὶ γὰρ ἔ-
 δὲν τρίτῃ περκαλέσσοντος εἰς τῆτο δεόμενος,
 καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ
 τῷ χρωτὶ τῆ μύρῃ εἰςρημένος, καὶ τὴν παιδί-
 σκην ὄρων πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα
 ἠπόρην, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἀνθρώπον. καὶ
 γὰρ ἐξ ὅτῃ ἐγεγόνειν ὄνος, συνασίας ἀλλ' ἔδὲ τοῖς
 ὄνοις συνήθως ἔτυχον ἐφαψάμενος, ἔδὲ γυναικὶ
 ἐχρησάμην ὄνω· καὶ μὴν καὶ τῆτό μ' εἰς δέος
 ἔχῃ μέτριον ἦγε, μὴ ἔ χωρήσασα ἢ γυνὴ δια-
 σπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὡσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν
 δώσω δίκην. ἠγνόων δὲ ἔκ εἰς δέον δεδιώς. ἢ
 γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
 ἐρωτι-

et homine, colloquitur, et me capistro prehen-
 sum trahit in stratum: Ego vero tertio quodam
 hortatōre ad hoc nihil indigens, et vino antiquo
 multo madidus, et vnguenti odore stimulat⁹s,
 et puellam videns pulchram vndique, acclinor.
 Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo
 mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore
 asinus fueram, venerem ne asinis quidem con-
 suetam attigeram, neque asina femina fueram
 vsus. Verum hoc quoque metum mihi non me-
 diocrem in-cutiebat, ne mulier non capiens me,
 laceraretur: et ego deinde vt homicida egregie
 poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine
 caussa metuere. At mulier multis osculis iisque
 ama-

ἐρωτικοῖς, προσκαλυμένη, ὡς εἶδεν ἔκατέχον-
 τα, ὡς περὶ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται
 με; καὶ ἄρασα εἶσω ὄλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ
 μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκεν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον
 ἑμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὀσφύος τῆς ἐπι-
 εἶχετο, ὡς μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ
 Φεῦγον· ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέισθην, ἐπιμοι
 καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε,
 καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτην, ἐννοχόμε-
 νος, ὡς ἔδεν εἶην κακίων τῆς Πασιφάης μοι-
 χῆ· ἡ δὲ γυνὴ, ἔτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια
 ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκόρε-
 σος, ὡς ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἔδαπάνησεν.

Ἄμα

amatoriis, me alliciens, cum videret me non
 iam continere, tanquam ad virum se applicans
 me amplectitur, et tollens intra se totum recipit.
 Et ego meticulosus adhuc verebar, et sensim me
 subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut
 subtrahere me non possem, et ipsa, quod fugere
 videbatur, insequitur. Cum quidem satis accu-
 rate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid
 ad voluptatem et delectationem mulieris, sine
 metu quod supererat subseruiebam, cogitans,
 non deteriore me esse Pasiphaës adultero. Mu-
 lier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 insatiabilis eius quae ex coitu petitur voluptatis,
 ut totam in me noctem contriuerit.

"Αμχ δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἣ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συν-
 θεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἴσειν ἐπι-
 τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός.
 ὁ δὲ ἄμα μὲν πλησιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γυνόμε-
 νος, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδει-
 ξόμενος, ἰσυγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἣ δὲ
 κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ
 ἐπίστατης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον,
 ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμᾶ μὴ εἰδότες ἄγει
 αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διὰ
 τινὸς ὀπῆς τῆς θύρας δεικνυσί με, ἔνδον τῇ μεί-
 ρακι συνευαζόμενον. ὁ δὲ ἤσθεις τῇ θεᾷ, καὶ
 δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιῶντα ἐπεθύμησε,
 καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τῆτο εἰπεῖν, ἵνα,
 ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς παραγάγωμεν τῆ-
 τεν

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta
 meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, et
 ostensurus in me nouum quiddam domino, cum
 muliere me concludit, quae gnauiter me abusa
 est. Aliquando magister domino rem denunciat,
 quasi ipse docuisset, ac me incio deducit illum
 iam vesperi in eum locum, vbi concumbeba-
 mus, et per rimam ianuae ostendit me intus cum
 puella coeuntem. Ille delectatus spectaculo, et
 iam publice me ostendere facientem ista cupiebat.
 Iubet igitur nemini hoc enunciari, ut, inquit,
 ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum,

cum

τοῦ ἐς τὸ θέατρον σὺν τινι τῶν καταδεδικασμέ-
των γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
γυνᾶκα ἀναβήσεται. καὶ τινὰ τῶν γυναικῶν,
ἣτις κατεκέριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγχι ἐν-
δον παρ' ἐμέ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ
ψαύειν ἐμέ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστά-
σης, ἐν ἣ τὰς Φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπό-
της, εἰσάγειν ἐγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ
εἰσῆειν ἔτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰν-
δικῆς πεπονημένη, χρυσοῦ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύ-
της με ἀνακλίνεσι, καὶ κεῖ μοι τὴν γυνᾶκα πα-
ρακατέκλιναν. εἶτα ἔτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ
τινος μηχανήματος, καὶ εἰσω εἰς τὸ θέατρον
παρε-

*cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in o-
mnium oculis, mulierem inscendat. Iamque mulie-
rum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus
ad me deducunt, accedere ad me iubent, et me
mulcere.*

53. Denique instante iam die, qua munus ho-
noris petendi causa editurus erat meus dominus,
statuunt introducere me in theatrum. Et intraui
hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine
Indica factus, clavis aureis distinctus, in hoc me
deponunt, et iuxta me mulierem iubent accum-
bere. Tum ut eramus nos in machinam quan-
dam impositos, et ita in theatrum delatos, de-
ponunt

παρενέγκαντες, κατέθηναν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ
 ἀνθρώποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης
 χειρὸς ἐξήλυτο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρ-
 ἔκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο,
 ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ
 παῖδες ἡμῖν παρεισήκεισαν οἰνοχοοὶ, καλοὶ, τὸν
 οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονέμενοι. ὁ μὲν ἔν' ἐπι-
 σίτησ' ἕως ὀπίσθεν, ἐκέλευέ με ἀριζᾶν· ἐγὼ
 δέ, ἅμα μὲν ἠδέμεν ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμε-
 νος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή πε ἄρκτος ἢ λέων ἀνα-
 πηδήσηται.

Ἐν τῷ δέ τινος ἀνθη φέροντος παρεδύον-
 τος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθεσιν ἔρω καὶ ῥόδων χλω-
 ρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ἐκνῶν, ἀναπηδήσας
 τῷ λέγχει ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὦντό με ἀνίστα-
 σθαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores,
 plausus omnium manibus mihi datur: mensa no-
 bis erat apposita, et multa in ea parata, quae in
 coenis adhibere delicati homines solent. Pueri
 nobis adstabant, pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo ad-
 stans prandere me iubet. At ego partim pudore
 afficiebar in theatro ita iacens: partim metuebam,
 ne aliunde versus aut leo exsiliret.

§4. Inter haec praetereunte quodam qui flores
 ferret, alios inter flores video etiam rosarum re-
 centium folia: et nihil cunctatus exsiliens de le-
 sto me proripio. Atque illi putant me consur-
 gere

σθα ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων,
καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ
ρόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ'
ἐμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμῆ ἐκείνη ἢ τῆ κτήνους
ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανῆς ἦν ἐκεῖνος ὁ
πάλαμ ὄνος, ὁ δὲ Λέκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς
εἰσῆκει· τῆ δὲ παραδέξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε
ἐλπισθεῖσι. θεᾶ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν
ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας
ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὡς περ Φάρμακα δεινὰ
ἐπισάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον, ἠξίου
εὐθύς ἔνδον πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμέτ-
νοι καὶ τὰς ἀπ' ἐμῆ λέγεις ἔλεγον δεῖν, καὶ πρό-
τερον διαγνώσασθαι, εἴθ' ἔτω δικάσαι περὶ τῶν.
καὶ γὰρ

gere ad saltandum. Ego vero vnum ex altero
percurrans *naribus* florem, carptas inde rosas de-
voro. His adhuc in admiratione mei defixis, de-
cidit a me illa iumentis species et perit, disparet-
que ex oculis asinus ille antiquus: adstatque
mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius.
Inopinato hoc insperatoque spectaculo percul-
si omnes, tumultum dedere horribilem, scis-
sumque in duas sententias est theatrum. Alteri
quidem vt malorum veneficiorum peritum, et
versipelle portentum, postulabant statim hic in-
tus igne me mori; alteri exspectandam dicebant
meam orationem, et prius cognoscendum, de-
inde sic de his ferendam sententiam. Ego vero
accu-

καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῆς θέρης ταύτης παρῶν, ἔλεγεν κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλή, γυνακὸς Θετταλῆς δέλη, χρίσματι μεμυγεμένῳ ἐπαλείψασα, ἔνον πείσειε. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν Φρερᾷ, ἐς' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς ἔκαταψεύδομαι ἔτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἔσι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος 14). ἀμφω
δὲ

accurrens ad praesidem prouinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit, et supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeses, *Dic nobis, inquit, nomen tuum et parentum tuorum et cognatorum, si quos habere te ais genere tibi coniunctos et urbem.* Et ego, *Pater, inquam, mihi est Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia*

14. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo ista cohaerent? *Pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogauerat Praeses primo de nomi-

δὲ τὰ λοιπὰ δύο ἑνόματα κοινὰ ἔχομεν. καὶ γὰρ
 μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμί συγγραφεύς· ὁ δὲ
 ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πα-
 τρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτρας τῆς Ἀχαιίας. ὁ δὲ δικα-
 σὺς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη,
 λίαν ἀνδρῶν ὑὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑπο-
 δεξα-

*munia habemus. Ego historiarum, et aliorum li-
 brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, et vates
 bonus: patria nobis Patrae, urbs Achaiae. Au-
 diens ista Praeses, Carissimorum longe mihi homi-
 num, inquit, filius es atque hospitem, qui et do-
 mo*

nomine noui ex asino hominis, tum de pa-
 rentibus et cognatis. Nomen itaque suum
 debebat dicere ante omnia: nomen deinde
 fratris sui indicare voluisse, satis ipsa stru-
 ctura orationis indicat. Quid enim aliud
 possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Ca-
 ius?* Itaque in versione ipsum hoc nomen s.
 praenomen potius suppleuimus. Caeterum,
 nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, cuius-
 modi *πατὴρ μὲν ἔστι μοι* — hic nominavit
 patrem et auum forte, et perrexit deinde,
*ὄνομα δὲ ἐμοί μὲν ἔστι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελ-
 Φῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος.* Patrem et forte auum
 ab eo appellatum, satis responsio Praesidis
 indicat: sed qui potuit dissimulare suum,
 cum tamen suae professionis mentem faciat,
 etc. *Gesner.*

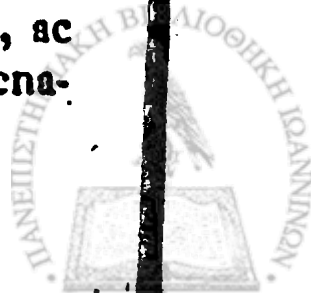
δεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι ἔξεν ψεύδη, πᾶσις ἐκείνων ὧν· καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τὲ, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἴκαδε ἤγεν ὡς ἑαυτὸν. ἐν τῷ τῷ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κμισίων, ἵκάν τῷ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκρόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσαν με τῷ ἄνδρ, καλλιῶν αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, ἵν' ἐν αἰθρώπῳ ὧν· ἡ δὲ μ' ἀσμεῖνη τε εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἴμα, τῷ πράγματός ἐπιτερπεμένη, καὶ δειπνεῖν

mo me exceperunt; et honorarunt donis: et nihil te quidquam mentiri noui, horum qui sis filius, ex-filiensque de sella amplectitur me, et multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Inter-ea vero frater meus quoque aduenerat, pecuniam mihi et alia multa adferens. Interim etiam Prae-fes me publice audientibus omnibus, absoluit. Tum ad inare descendentes nauim circumspici-mus, sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac

cogna-

δειπνεῖν· σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευε, καὶ
 γὰρ ἐπειθόμην· Νεμέσεως ἀξιὸν εἶναι νομίζων,
 τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γεγόμενον ἄνθρωπον,
 ὑπερτροφᾶν, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν· καὶ
 δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τῶ μύρτῃ ἀλείφομαι,
 καὶ σεφανῶμαι τῷ φιλτάτῳ καὶ ἐς ἀνθρώπων
 με ἀνσώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα,
 ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανάσταμαι,
 καὶ ὡσπερὶ μέγα τι ποιοῦν ἀγαθόν, ἀποδύομαι,
 καὶ ἵσταμαι γυμνός, ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέ-
 σων ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπεὶ
 δὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσ-
 πτύσασά μοι, Οὐ φθείρη ἀπ' ἐμῶ, ἔφη, καὶ
 τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποί ἀπελθὼν, κού-
 μῆση;

coenare secum et cubare ut vellem rogavit. Ob-
 sequor ego, indignum ratus, si is qui in asino
 amatus esset, nunc homo factus fastidire vellet,
 et amatricem suam despiciere. Itaque coeno cum
 illa, et unguento ungor, et coronam fumo de-
 carissima mihi et servatrice rosa. Cum iam pro-
 funda nox esset, et somni tempus, surgo, et
 uti magnum quiddam bonum facturum, exuo me
 ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione
 cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia
 me humana habere, despuens me, Non, inquit,
 in malam rem a me meaque domo faceffis, et longe
 hinc quocumque ubiens dormis? Me vero interro-

Luc. Op. T. V.

D d

gan-

μῆσι; ἐμὲ δ' ἐρομένε, Τί γάρ καὶ ἡμάρτηται
 μοι τοιαῦτον; Ἐγὼ δέ, εἶφη, μὰ Δία, ἐχὶ σὲ,
 ἀλλὰ τῷ οἴκῳ τῷ σὲ ἐρώσα τότε, ἐκέλευ, καὶ
 ἐχὶ σοί, συνεχάθειδον. καὶ ὤμην σε καὶ τῶν
 κἄν ἐκείνῳ γε μόνον τὸ μέγα τῷ οἴκῳ συμβαλεῖν
 διασωῆναι, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ
 ἐκείνου τῷ καλῷ καὶ χρησίμῳ ζώῃ ἐς πίθηκον με-
 ταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐθύς τὴν οἰκί-
 τας, καὶ κελύει με τῶν νῶτων μετέωρον κομι-
 σθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεῖς πρὸ τοῦ
 δωματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἐξεΦανωμένος,
 καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν,
 ταύτη συνεχάθειδον. ἄμα δὲ τῷ ἑρθρῷ γυμνός
 ὢν, εἶθεον ἐπὶ νῶν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελ-
 Φόν

gante, *Quod enim tantum peccatum commisisti? At ego, inquit, non tui, sed asini tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne servitium adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo et utili animali mutatus in spiritur-nicum. Et advocatis iam statim servis imperat, ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, et unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidisset*

Φὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφορὰν 15).
 ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῶ πνεύσαντος ἀνέμῃ,
 πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν
 ἔθρον, καὶ ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ
 κυνὸς πρωκτοῦ (τῷτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ'
 ἐξ ὄντ περιεργίας 16) διὰ μακρᾶ πάνυ, καὶ οὕ-
 τω δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθεῖς.

ZEVS

cidisset narro. Deinde vento de vrbe secundo
 flante, inde soluimus: paucisque diebus in meam
 venimus patriam. Hic seruatoribus Dis sacrifi-
 caui, et posui donaria, qui, non profecto e ca-
 nis podice, quod aiunt, verum asini, per lon-
 gos inanesque labores, et vix tamen ita, saluus
 tandem redissem.

Dd 2

Iupi-

15. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto,
 calamitatem hic intelligi, sed simpliciter,
 quid accidisset. Μέσον esse συμφορὰν, ar-
 paret etiam ex *Herod.* I, 32. med. πᾶν ἐστὶ
 ἄνθρωπος συμφορῆ. Qui totam argumen-
 tationem considerauerit, non dubitabit. Ad-
 de *Aristoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφο-
 ραῖς ἀγαθῶσιν εἰσηγγελμέναις Εὐαγγέλια
 θύειν. Diserte hic Scholiastes, μέσον, αἰτ
 ὄνομα ἢ συμφορὰ. Etiam *Lysistr.* 1288.
 ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *Gesner.*

16. Ἐξ ὄντ περιεργίας] Non videntur sibi
 bene opponi prouerbialis ille κυνὸς πρωκτὸς
 et

ΖΕΥΣ ἔΛΕΥΧΟΜΕΝΟΣ.

Κυνίσκος καὶ Ζεῦς.

KYN. Εγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλῆτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρασχέιν. ὄρω γὰρ

Iupiter confutatus.

Cyniscus et Iupiter.

CYN. Ego vero tibi, Iupiter, propter ista non ero molestus, diuitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia.

et ὄρω περιεργία, et si conferas illam supra exclamationem noui asini c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακρῶ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μαγος et μάχλος Hipparchi vxor dicitur: licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librario- rum culpa μακρῶ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque manibus asini laboribus. Gesner.

γῆν, σε τὰ πολλὰ παρακχόντα, εὐχομένων αὐτῶν.
 ἐν δέ, καὶ τῆτο ῥῆσον, ἐβλόμενν παρὰ σὲ μοι
 γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τῆτό ἐσιν; ὦ Κυνίσκε·
 ἔ γάρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιχα μετρίων, ὡς ἔφης,
 δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναί, δὴ μοι πρὸς τινα
 ἔ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρὰ γειῶς
 ἀληθῶς ἢ εὐχῆ, καὶ πρόχειρος· ὡσεὶ ἐρώτα ἐ-
 πόσα ἂν ἐθέλης. ΚΥΝ. Ἰδὲ ταῦτα, ὦ Ζεῦ·
 ἀνέγνωσ γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὀμήρου καὶ Ἡ-
 σίοδε ποιήματα· εἶπέ ἔν μοι, εἰ ἀληθῆ ἐσιν,
 ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκείνοι
 ἐρραψιδόηκασιν, ἄφικτα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐ-
 τὰ ἐπιηήσωσι γεινομένῳ ἐκάσῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ
 πάνυ

facilia. Video enim saepe te preces illorum quasi
 non auditas transmittere. At vnum, idque fa-
 cillimum, a te mihi velim contingere. IVP.
 Quid illud est, Cynisce, nec enim repulsam fe-
 res, praesertim, si mediocria, vt dicebas, pe-
 tieris. CYN. Responde mihi ergo ad aliquam
 interrogationem, non difficilem. IVP. Paruum
 reuera votum et expeditum. Igitur interroga
 quantumcunque volueris. CYN. En ista roga-
 bo, Iupiter. Legisti nimirum ipse quoque Ho-
 meri et Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, vtrum
 vera sunt, quae de Fato et Parcjs illi cecinerunt,
 euitari non posse, quaecumque illae nascenti
 unicuique neuerint. IVP. Omnino vera. Ne-

πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. ἔδεν γάρ ἐστιν, ὅτι μὴ αἱ
Μοῖρα διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γί-
γνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτω σρεφόμενα
εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν
ἀπόβασιν, καὶ ἔθελμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν
ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄιδος εἰσαφί-
κησι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε
αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· ἔδεν γάρ ἔτω γέ-
ροϊτ' ἂν ἔξω τῶν νόμων τῶν Μοιρῶν, ἔδὲ ὑπὲρ τὸ
λίηνον· οἱ ποιηταὶ δὲ ὅποσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Με-
τῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.
ὅποταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαί, καὶ καθ'
αὐτὰς

que enim quidquam est, quod non Parcae ordi-
nent: sed quaecumque fiunt, illorum versata
fuso, inde ab initio statim decretum habent ex-
itum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in
alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Platonía templa,
et hisce similia, toties nempe idelirare illum di-
cemus? IVP. Sane! Sic enim nihil quidquam
fiat praeter Parcariūm legem, neque praeter illud
filum. Nempe quae musarum afflatu canunt
poetae, ea vera sunt: cum vero deserti a dea-
bus,

αὐτὲς ποιῶσι, τότε δὲ καὶ σφάλλοντα, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχοντα. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοῶσι τάλιθες, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψώδει δι' αὐτῶν. ΚΤΝ. Ἀλλὰ τῆτο μὲν ἔγω φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κῆνὸ μοι ἀπόκρινα. εἰ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθῶ, Λάχεαις, οἶμα, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν εἶ.

ΚΤΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίτυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὐταὶ) τίνας εἰσίν, ἢ τί δύναται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοῖραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκῆω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης

bus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, et contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Iam vera illud quoque mihi responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, puto, et Atropos. IVP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, et Fortuna, multum trita enim ista quoque nomina, quae sunt, aut quid possunt singulae? vtrum aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra illas valent? Audio enim dicere vniuersos, nihil esse Fortuna

νης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά
σε εἰδέναί, ὦ Κυνίσκε. τίος δ' ἔν' ἕνεκα ἡρώ-
της τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κακῆνο εἶ-
σης· εἰ καὶ ὑμῶν αὐτὰ ἀρχῆσι, καὶ ἀνάγκη
ὑμῖν ἡτῆσθαι ἀπὸ τῶν λίγῶν αὐτῶν. ΖΕΥΣ.

Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἔν' ἐμειδίχσας; ΚΥΝ.

Ἄνεμῆσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν αἷς
πεποίησα αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δι-
μυγοῶν, ὅποτε ἠπέλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σει-
ρᾶς τίνος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. Ἐ-
φη γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σείραν καθήσεν ἐξ ἔρανος,
τὰς θεὰς δὲ ἅπαντας, εἰ βέλονται ἐκξεμαίνυ-
μένους κατασπᾶν βιάσσομαι, εἰ μὴν κατασπάσειν
γε, σὺ δέ, ὅποταν ἐθελήσης, ῥαδίως ἅπαντας
Αὐ-

et Fato potentius. IVP. Fas haud est, Cynisce,
scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa in-
terrogasti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Iupiter,
vobisne etiam illae imperent, cogamini que vos
ab illorum filo pendere? IVP. Cogimur, Cyni-
sce. Quid vero risisti? CYN. Recordabar illo-
rum Homeri versuum, in quibus ab eo induce-
ris in concione Deorum verba faciens, vbi mi-
nabaris illis, te aurea quadam catena omnia sus-
pensurum. Dicebas enim, illam te catenam
caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab
illa suspensi vi te detrahere, non detracturos: te
vero, si velis, facile uniuersos

Ipsa

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ
 τότε μὲν ἐν θαυμάσις ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ
 ὑπερέφριττον μεταξύ ἀκῶν τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ
 αὐτόν σε ἤδη ὄρω μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπρ
 ειλῶν, ἀπὸ λεπτῆς νήματος, ὡς Φῆς, ἄρβιμα
 μενοι. δοκεῖ δ' ἐν μοι δικαιότερον ἂν ἢ Κλωθῶ
 μεγαλαυχῆσασθαί, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπα
 ρον αἰωρῆσα ἐκ τῆς ἀτράκτα, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
 ἐκ τῆς καλῆς τὰ ἰχθυῖδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ εἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βέλεται
 τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ
 πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τρεῖς
 χέως μὴδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκῆσης με τάληθῃ μετὰ
 παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ ἔτῳς ἔχει ταῦτα,
 καὶ

*Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profunda.
 Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi
 videbare praeditus, perhorrescebamque versus
 istos cum audirem. Modo vero ipsum te iam vi
 deo vna cum catena illa et minis, a tenui filo,
 vt ais, suspensum. Videtur ergo mihi iustius
 gloriari posse Clotho, vt quae ipsum te quoque,
 pendulum de colo sua libret, vt piscatores de
 arundine pisciculos.*

5. IVP. Nescio, quid haec sibi tuae quaestio
 nes velint. CYN. Illud, Iupiter; et per ego te
 Parcas, et Fatum obsecro, ne aspere, neque ira
 cunde audias me, quae vera sunt, cum fiduciam
 dicentem. Si enim ita se habent illa, et omnia

καὶ πάντων αἱ Μοῖρα κρατῶσι, καὶ ὄθεν ἂν ὑπ' ὄθενος ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνες ἔνεκα ὑμῖν οἱ αἰθρωποὶ θύομεν, καὶ ἑκατόμβας προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθὰ; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθῆ τινος θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὄθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματα ἐσι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκείνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τὰς ἄλλας θύειν, καὶ εὐχεσθαι,

in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cuiusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, et hecatombas admouemus, precati, vt nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulliones inuenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam diuino munere nancisci.

6. IVP. Noui vnde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerdotibus, qui etiam prouidere nos hominibus negant. Illi enim praempietate talia quaerunt, et alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam

σθαι, ὡς εἰκάον ὄν· ἡμᾶς γὰρ ἔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, ἔθ' ὅλως τί δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῆ πράγματα· πλὴν ἔχαιρήσασι γε, τὰ τοιαῦτα διεξίοντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθῆς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, ἔχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (ἐκ εἰδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν, αὐθις δ' εἰ δεκῆ, διὰ βραχέων ἐρήσομαι σέ, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλές ἐρον ἀποκρίνη. ΖΕΤΣ. Ἐρώτα, εἰ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι; ΖΕΤΣ. Φημί γάρ. ΚΥΝ. Ὑμῖν δὲ δυνατόν ἀλλάτ-

quam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre*, eiusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothus fuscum, Iupiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis euaserrit) superuacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graueris, et *fac ut respondeas firmitus*. IVP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? IVP. Nempe; CYN. In vestra autem potestate est muta-

ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν; ΖΕΥΣ,
 Οὐδ' αὖτως. ΚΥΝ. Βέλεις γέν' ἐπαγάγω καὶ τὸ
 μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;
 ΖΕΥΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δέ γε θυόντες οὐ τῆς
 χρείας ἐνεκα θυοσιν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιῶν
 μένοι, καὶ ὥσπερ ὠνήμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡ-
 μῶν, ἢ τιμῶντες *) ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ.

Ἰανὸν
 μετατρέψαι τὰς ἀποφάσεις, καὶ ἀνακλώθειν τὰς ἀποφάσεις, καὶ ἀνακλώθειν τὰς ἀποφάσεις.

mutare ista, et retractare? IVP. Nequaquam.
 CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an
 manifestum id est, etiam si non dixerō? IVP.
 Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrifi-
 cant; non tam indigentiae causa sacrificant, re-
 muneracionem quandam facientes, et quasi emen-
 tes a nobis bona, quam alioquin honorē prae-
 stantiorē naturam afficiunt. CYN. Satis etiam

εἰς τὴν ἀποφάσιν, καὶ ἀνακλώθειν τὰς ἀποφάσεις, καὶ ἀνακλώθειν τὰς ἀποφάσεις.

*) [Ἡ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione
 nostra, omissum nos putare in priorē mem-
 bro μάλλον, ἔσον vel simile quid, quod
 ante τὴν ἢ non insolens esse constat. Illud
 quidem videbatur nobis ex tota serie aper-
 tum, remoueri a causa sacrificiorum χρείαν
 et cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνήμεναι
 relinqui. Similis locus est Iam. Trag. c. 46.

Οὐκ ἐν ἔφερον ὑμᾶς τότε ὁ ἀνεμὸς — ἢ οἱ
 ἐρέττοντες. Et in ipso fine eius libelli;

Ἐβελόμην ἂν ἕνα ποιῶτον ἔχειν — ἢ μὴ
 εἰς τὴν ἀποφάσιν, καὶ ἀνακλώθειν τὰς ἀποφάσεις, καὶ ἀνακλώθειν τὰς ἀποφάσεις. Gesner.

Ἰκάνον καὶ τῆτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ χρη-
σίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρησάτητι δὲ τινι
τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καὶ τοι
εἴ τις τῶν σοφισῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο αὐτὸν
καθ' ὃ, τι βελτίως Φῆς τὰς θεὰς, καὶ ταῦτα
ὁμοδῆλος τῶν ἀνθρώπων ἔντας, καὶ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς δεσποίαις τῶς Μοίραις ταττομένης. οὐ
γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτως εἶναι, ὡς
δι' αὐτὸ ἀμείνως δοκεῖν. ἐπεὶ τῆτο γε μακροῦ
χειρὸν ἔσιν, εἶγε τὰς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θά-
νατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς
ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρῶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δε-
λεία γίνεται, ὑπὸ μακροῦ τῷ λίνῳ σρεφομένη.

ZETS

hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis
caussa fieri sacrificia, sed benignitate quaedam
hominum, honore praestantiorum naturam affi-
cientium. Quamquam si quis Sophistarum illo-
rum adesset, fortasse te interrogaret, quam rem
praestare dicas Deos, idque cum hominum sint
conserui, iisdem dominabus. Parcis subiecti. Ne-
que enim, quod immortales sunt, hoc iis suffe-
cerit, ut ideo meliores videantur: quandoqui-
dem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil
aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis
autem in infinitum res exit, et aeterna seruitus
oritur, quae longo illo filo torqueatur.

9. IVP.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἶδιον τᾶτο,
 καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐσι, καὶ ἐν ἅπασιν
 ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες,
 ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διαίρισαι καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα,
 καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεσι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαιμων,
 βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν,
 καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμνίαν καθεῖς· ἐ δὲ
 Ἥφαιστος χολός ἐσι, βίναυσός τις καὶ πυρίτης
 τὴν τέχνην· ὁ Πρωμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσικλοπίσθη
 ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σε τί ἂν λέγοιμι, πε-
 δήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἔρᾶν δέ Φα-
 σιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεισθαι, καὶ ἐαλεύειν ἐνί-
 τε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν
 σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ
 τῷ

9. IVP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeterni-
 tate et infinitate inest nobis beatitas, atque in
 bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes,
 Iupiter, sed diuersa etiam apud vos ratio est, et
 multa inest confusio. Nam tu quidem beatus,
 qui rex sis, et possis terram cum mari attrahere
 puteali quasi fune demisso. At Vulcanus clau-
 dus est, vilis opifex, et fuliginosus. Prome-
 theus etiam in alto affixus quondam. De patre
 enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
 in tartaro. Aiunt autem vos amare etiam, et
 vulnerari, et seruire interdum hominibus, vt
 nempe fratrem tuum Laomedonti, et Admeto
 Apol-

τῶν Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκόασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λησεύεσθε, ὡσπερ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλεσιωτάτων πενέσατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τῆτο εἶμαρτο δηλαδὴ.

ZEYΣ. Ὁρᾶς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικὰ, ὦ Κυνίσκε, Φῆς· καὶ σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φεῖδ'ε, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδῶς ἔδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρῃ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους
 ἴρω

Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos et felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, et spoliamini a sacrilegis, et ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. IVP. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt quae dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Iupiter, cum scias, nihil mihi euenturum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec
 ipsos

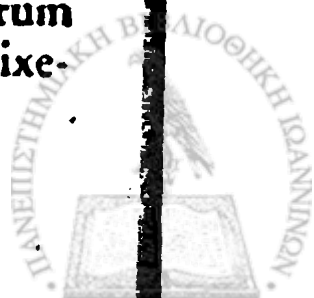

ὄρω τὰς ἱεροσούλας κολαζομένους, ἀλλ' οἷγε πλεί-
σοι διαφεύγεσιν ὑμᾶς· ἔ γάρ εἴμαρτο, οἶμαι,
ἀλῶναί αὐτάς. ΖΕΤΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκεί-
νων τις εἶ, τῶν ἀναρχέντων τὴν πρόνοιαν τῷ
λόγῳ; ΚΤΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς,
ἐκ εἰδ' ὅτι ἔνεκα· πάντα γὰρ ὅπισσα ἂν εἴπω,
οἷσι ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλὰ τάλιθές, ἢ πα-
ρὰ σὲ μάθοιμι; ἠδέως δ' ἂν καὶ τῆτο ἐροίμην
σε, τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τίς, ἢ
καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὡσπερ ἀρχεσα καὶ αὐ-
τῶν ἐκείνη; ΖΕΤΣ. Ἦδη σοὶ καὶ πρότερον ἔ-
φην, ἔ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναί· σὺ δ'
ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃν φήσας, ἔ παύη τοσαῦ-
τα

ipso illos puniri video sacrilegos: sed plerique
vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis
est. IVP. Nonne praedixi, illorum te *de grege*
esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN:
Vehementer illos, Iupiter, metuis, nescio qua
de causa. Quaecumque enim ego dico, illo-
rum putas e disciplina esse.

10. Ego vero a quoniam alio verum quam a te
discam? Libenter vero illud quoque te interro-
gauerim, quoniam illa vobis sit Providentia,
Parcarum ne una, an etiam maior illis Dea, et
illis quasi imperans? IVP. Iam ante tibi dixi
equidem, non fas esse scire te omnia. At tu
qui principio unum quiddam te interrogaturum
dixe-

τα πρὸς μὲ λεπτολογέμενος. καὶ ὄρω ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῷ λόγῳ, ἐπιδείξαι ἔδενός ἡμᾶς προνοῶντας τῶν ἀνθρώπων. ΚΤΝ. Οὐκ ἐμὸν τῆτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελέσας, ἐκτὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεισαι αὐθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΤΝ. Μαινθάνω, ὑπηρεταί καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἔτως ἐκείναι ἂν εἶεν αἱ προνοῶσαι, ὑμεῖς δὲ ὡσπερ σκευὴ τινὲ, καὶ ἐργαλεῖα ἐσὲ αὐτῶν.

dixerat, non desinis minutas mihi nugas eiusmodi obblaterare; et video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, et dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum et Fatum ab ea repellentibus.

II. IVP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros et famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae prouident. Vos autem velut vasa quaedam illarum. et

Luc. Op. T. V.

Et

instru-

τῶν. ΖΕΤΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὡσπερ;
οἶμαι, καὶ τὸ σιέπαρον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ
τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην,
ἔδει δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, ἔδ' ἢ
ταῦς ἔργον τῆ σκεπάρα, ἢ τῆ τρυπάνε, ἀλλὰ
τῆ ναυπηγῆ· ἔτως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγου-
μένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα
τρύπανα καὶ σιέπαρα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς
ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένη θύειν,
καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς
ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ'
ἔδὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ
ἔπραττον. ἔ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, ἔδὲ αὐ-
ταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέ-
ψαι

instrumenta estis. IVP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro et terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato sacra facienda essent, et ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos et sacrificiis colunt. Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, et alio sum con-
verte-

ψαί τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἢ γὰρ Ἄτροπος ἐκ ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψαιε τὸν ἄτρεπτον, ἀναλύων τῆς Κλωθῆς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, εἰδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκότως ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλα ἕνεκα, τὰ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοῖμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προσιδέναί τε μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἔκτος εἰ μὴ τῆτο φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύναται

vertere quidquam eorum, quae ab initio inde de vnaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, et Clothonis opus resolvere.

12. IVP. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censes, sed videris hoc agere, vti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, et quae rata sunt apud Parcam singula praedicimus. CYN. In vniuersum quidem inutile est, Iupiter, praescire futura *illis*, quibus negatum plane sit illa cauere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, vt ille, qui didicit a mucrone ferri se moriturum, effugere mortem includen-

ναιτ' ἂν ἐκφυῆν τὸν θάνατον, καθείρξας ἐκ-
 τὸν ἄλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα
 κινητήσσιτα, καὶ παρεδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ
 ὁ Ἄδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἄφεις τὴν λόγχην, ἐκεί-
 νη μὲν ἀμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου
 παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ ἰσχυρῆ προσάγματος τῶν
 Μοιρῶν φερούμεν τῆ ἀκσιτικῆ ἐπὶ τὸν νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ Λαίη καὶ γελῶσιν, τὸ·

Μὴ σπείρε τέκνων ἄλκα, δαιμόνων Βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀπέκτε-
 νεῖ σ' ὁ Φύς.

περιττῆ γὰρ, εἶμαι, ἡ παράνομος πρὸς τὰ πάν-
 τως ἔτω γειτνιάμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρο-
 σμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φύς ἀπέκτενον αὐ-
 τόν.

cludendo se possit. Sed fieri non potest. Edu-
 cit enim illum Fatum, vt venetur, et mucroni
 tradet: et Adrastus, emissa in eprum hasta, ab
 illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium,
 cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta
 in iuuenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberum, vetant Dii:

Nam si creaueris, ait, necas te filius.

Superuacanea enim, puto, admonitio in his,
 quae omnino ita futura sunt. Igitur post ora-
 culum et seminavit, et, qui natus est, ipsum
 inter-

τόν. ὡσεὶ ἔχ' ὄρω ἀνθ' ὅτε ἀπαιτοῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῆ'μαντικῇ.

Ἐὼ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθητε, ἔ πάνυ ἀποσαφέντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν αὐτῆ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τῆ Κύρου. ἀμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμὸς. ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τῆ Κροίσου, διότι ἐπειρᾶτο ἐκείνος αὐτῆ, ἀρτεία κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδοῦ ὑπὸ τῆ χρησμῶ ἐπέπρωτο, οἴμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκῶσαι τὰ μέλλοντα

interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, summe ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium euersurus sit. Vtrunque enim significat oraculum. IVP. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentauerat, coquendis vna agninis et testudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo, ut deciperetur: et alioqui Fatum illud neuerat, ne dilucide futura intel-

λοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαν-
τικὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ ἔδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μά-
την θεοὶ ἐσμεν, ἔτε πρόνοιάν τινα εἰσφέρόμε-
νοι εἰς τὰ πράγματα, ἔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι,
καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα;
καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κε-
ραυνὸν, ὡς ὄρνις, διηγκυλημένος ἀνέχουμαι σοῦ
τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε,
ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆται εἴμαρται, καὶ
σε ἔδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλω-
θῶ τὴν διὰ σὲ τιτρώσκουσιν· ἔδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἀν' αἰτίον μοι γενέσθαι τῆ
τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ
σε

intelligeret. Itaque vestra etiam illa diuinitio
istius pars est.

15. I V P. Nobis autem nihil relinquis, sed
frustra Dii sumus, neque prouidentiam adhibe-
mus rebus, neque digni sumus victimis, vt tere-
brae nimirum aut securae? Et merito videris me
contemnere, quod fulmine iam ad iactum parato
aditans, fero te ista contra nos disputantem.
CYN. Feri, Iupiter, si mihi fatale est fulmine
percuti: nec te plagae illius nomine accusabo,
sed vulnerantem per te Clotho: scilicet neque
ipsum fulmen causam mihi vulneris fuisse dicam.
Verum illud quidem vos rogauerim, te pariter

ac

σὲ καὶ τὴν Εἰμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκεί-
νης ἀπέκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τὰς ἱεροσύλας, καὶ ληστὰς ἀφέν-
τες, καὶ τασέτας ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ἐπι-
όρκους, δρῶν τινα πολλάκις κεράνυθτε, ἢ λίθον,
ἢ νεὼς ἴσον, ἔδεν ἀδικήσης; ἐνίστε δὲ χρηστὸν
τινα καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ,
ἢ ἔδὲ τῆτό με θέμις εἰδέναί; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ,
ὦ Κυρίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ ἐκ
οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκῶς. ΚΥΝ.
Οὐκ ἔν μηδὲ ἐκείνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν
Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φω-
κίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ, καὶ σπά-
νει

ac Fatum: tu autem mihi et pro illo responde;
admonuisti enim me minis tuis.

16. Quî tandem omiſſis ſacrilegis, et latroni-
bus, totque contumelioſis, violentis, et periu-
ris hominibus, quercum ſæpe quandam fulmi-
natis, aut lapidem, aut nauis malum, quae ni-
hil mali fecerit: interdum etiam bonum quen-
dam et ſanctum viatorem? Quid taces, Iupiter?
numquid hoc etiam me ſcire nefas eſt? IVP.
Enimvero nefas. At tu curioſulus eſ, et iſtis
omnibus neſcio vnde corraſis huc mihi venis.
CYN. Igitur neque illud vos interrogauerim te-
que, et Prouidentiam, et Fatum, quî tandem
Phocion ille vir bonus in tanta paupertate et ne-

κει τῶν ἀνάγκαιων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτῶ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερπλάτυν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάρωψ ὁ Αἰγινήτης, κίναδος ἀνὴρ, τὴν μητέρα λιμῶ ἀπεκτονῶς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, Μελίτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλος ὢν· Περσῶν δὲ τσοῦτοι καλοὶ καὶγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτῶ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἰνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τὰς μὲν πρηνεὲς εὐδαιμονούντας, καὶ τὰς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τὰς χρε-
τὰς

cessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem et Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint diuitiis, et insolens ille Midias, et Charops Aeginetes, cinædus, quique suam matrem fame interemit: et rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? et Sardanapalus, effeminatus homo, regnauerit, Persarum vero tot praeclari et boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret?

17. Ne vobis praesentia dicam percurrens singula, malos homines atque auaros, eosdem esse felices; agi autem et ferri bonos viros, paupertate,

ςᾶς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιε-
 ζομένως. ΖΕΤΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκη,
 ἠλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις
 ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ᾧ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ δια-
 τρίβουσιν; ΚΤΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυζῆς,
 καὶ Ταντάλης. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιῶτόν
 ἐσιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθανῶ. τὸ
 δὲ νῦν ἔχον, ἐβελόμην τὸν ὀπισσονῆν τέτον χρέ-
 νον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
 πῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανῶν, ἀλλὰ μὴ ἐν-
 ταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακί-
 ρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυ-
 σίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

ZETS.

tate, et morbis et malis sexcentis oppressos. IVP.
 Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam
 supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate
 versentur boni? CYN. Inferos mihi narras, et
 Tityos, et Tantalos. Equidem sit ne tale quid-
 quam, dilucide sciam cum ero mortuus. Vt
 autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quan-
 tulumcunque est, temporis feliciter transigere,
 vt mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur:
 sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic sitire,
 vt in beatorum insulis, in Elysijs prato accū-
 bens cum Heroibus bibam.

Ee. 5

18. IVP.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπισεῖς εἶναι τινὰς κολά-
 σεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικασήριον, ἔνθα δὴ καὶ
 ἐξετάζεται ὁ ἐκάστω βίος; ΚΥΝ. Ἀκῶ τινὰ
 Μίνω Κρήτα δικάζειν κάτω τὰ τσιαῦτα· καὶ
 μοι ἀπόκρισά τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου: σὸς γὰρ ὕψος
 εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν
 ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μά-
 λιστα; ΖΕΥΣ. Τὲς πονηρὰς δηλαδὴ, οἷον ἀν-
 δροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ πα-
 ρὰ τὲς ἡρώας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τὲς ἀγα-
 θὰς τε καὶ ὁσίας, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας.
 ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ
 μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ
 τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιοτο, κολάζεσθαι
 καὶ

18. IVP. Quid ais? non credis, esse poenas
 quasdam et praemia, et iudicium, vbi vita vnius-
 cuiusque examinatur. CYN. Audio a Minoë
 quodam Creteni iudicari talia apud inferos. Et
 responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim
 filius esse dicitur. IVP. Quid vero de illo inter-
 rogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime?
 IVP. Malos nempe, velut homicidas et sacrile-
 gos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas?
 IVP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixe-
 runt. CYN. Cur hoc, Iupiter? IVP. Quod
 alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.
 CYN. Si quis vero inuoluntarium malum fecerit,
 puniri

καὶ τῆτον δικαιοῖ; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ.
 Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, εἰδὲ
 πῆτον τιμᾶν ἀξιῶσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ
 ἔνι. ΚΥΝ. Οὐδένα τοι γάρ ῥεν, ὦ Ζεῦ, ἔτε τι-
 μᾶν ἔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς
 εἰδένα; ΚΥΝ. Ὅτι εἰδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι
 ποιῶμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτω κεκελευ-
 σμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκείνά ἐσι τὰ ἐμπροσθεν
 ὁμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ
 ἦν Φανεύση τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ Φανεύσασα, καὶ
 ἦν ἱεροσυλῆ, προσετάγμενον αὐτῷ δρᾶν. ὥς εἰ
 γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰ-
 μαρμένην ἀντὶ τῆ Σισύφου κολάζεται, καὶ τὴν
 Μοῖραν

puniri ne hunc etiam aequum putat? IVP. Ne-
 quaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter
 voluntatem boni quidquam fecerit, praemio affi-
 ciendum talem arbitratur? IVP. Nempe. CYN.
 Itaque nullum, Iupiter, neque praemio afficere,
 neque poena illi conuenit. IVP. Quomodo ne-
 minem? CYN. Quia nihil voluntate nostra fa-
 cimus homines, sed ineuitabilis cuiusdam neces-
 sitatis imperio adacti, siquidem verum est, de
 quo ante inter nos conuenit, Parcam esse caus-
 sam omnium: et si quis caedem faciat, illa est
 quae fecit, et si sacrilegium committat, impe-
 rata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos
 voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, et Parcam
 pro

Μοῖραν ἀντί τῶ Ταντάλῳ· τί γὰρ ἐκείνοι ἠδί-
κῃσιν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι εἰς ἀπεκρίεσθαι σοι ἀξίον
τοιούτα ἐρωτῶντι· θρασυὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφι-
στῆς· καὶ σε ἄπειμι ἤδη κατὰ λυπῶν. ΚΥΝ. Ἐ-
δεόμην μὲν καὶ ἔτι τῆτο ἔρυσθαι, πᾶσι Μοῖ-
ραν διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνῶνται τῇ ἐπιμυ-
λείᾳ τῶν τεσσάρτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦ-
τα τρεῖς ἔσσι; ἐπίτονον γὰρ τινὰ, καὶ ἐκ ἄμοι-
ρόν μοι δοκῶσι βίαν τὸν βίον, τεσσαῦτα ἔχουσα
πράγματα, καὶ ὡς ἔσκεν, οὐ πάνυ εἰς αὐτὰ
ὑπὸ χρηστῆ Εἰμαρμένη ἐγενήθησαν. ἐγὼ γοῦν,
εἰ μοι αἰεσις δοθείη, ἔκ ἂν ἀλλαξάμην πρὸς
αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην αἶ ἔτι
πενέ-

pro Tantalō, quid enim iniuste fecerunt illi, ob-
secuti imperiis?

19. IVP. Nec responsione iam porro dignus
es, qui talia interrogas: audax enim es, et So-
phista. Itaque iam relicto te discedo. CYN. O-
perae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, et quomodo pares esse curatio-
ni tot tantarumque rerum ad minutias usque
possint; idque cum tres modo sint? Intentam
enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam
videntur agere, quae tot sustineant negotia; et,
ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae
sunt. Equidem, si detur mihi optio, non per-
mutaverim, meam cum illis vitam, sed vel pau-
perior

πενέξερὸς διαβιῶναι, ἢ περὶ καθῆσθαι κλώθων
 ἄτρακτον τσοῦτων πραγμάτων μεζόν, ἐπιτη-
 ρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥάδιόν σοι ἀποκρίνασθαι
 πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν,
 οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφάνισαι τὸν περὶ
 τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ
 δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκούσά μοι.

perior etiam viuere praeoptauerim, quam sedere
 fusum torquens, tot rerum plenum, et intentus
 omnibus. Si verò tibi facile non est, Iupiter,
 respondere ad haec, etiam illis, quae respondi-
 sti, contenti simus, vt quae sufficiunt ad expli-
 candam illam de Fato et Prouidentia disputatio-
 nem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ

Ζεὺς Τραγωδός.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σύννευς καταμόνας στυγῶ
λαλεῖς,

Ἵχρῆς, περιπατῶν, φιλοσόφῃ τὸ χρωμῆ
ἔχων;

Ἐμοὶ προσανάθε, λάβε με σύμβουλον πόνων,
Μὴ καταφρονήσης οἰκίετ' Φλυαρίας.

ΛΘΗΝ. Ναι πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὑπάτε
κρειόντων,

Γενῆμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτόγενεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεύθε νόῳ, ἵνα εἶδωμεν ἤδη,

Τίς

Iupiter Tragoedus

Mercur., Minerva, Iupiter, Iuno, Ne-
ptun., Venus, Colossus, Momus,
Apollo, Hercules, Hermagoras,
Timocles, Danis.

MERC. Quid ita cogitabundus, Iupiter, et
solus tecum ipse loqueris inambu-
lans, pallidus, philosophi colorem habens; me-
cum communica, me cape laborum tuorum con-
siliarium: noli nugas seruuli contemnere.

MIN. Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Trizonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere de-
tur,

Quod

Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ
θυμὸν;

Ἢ τί βαρὺ σενάχεις, ὠχρὸς τέ σε εἶλε πα-
ρειαί;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ἔδέν δεινόν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδέ πάθος, ἔδὲ συμφορὰ τραγωδική,

Ἦς ἐκ ἂν ἄροισ' ἄχθος ἢ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλόν, οἷσις Φροίμιας ἄρχη λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύ-
ματα,

Σύτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργασαί κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐσί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων
ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμάραγε σεροπᾶς ῥοίζημα,
τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ.

Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:

Aut graue quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

IVP. *Non est mali quidquam, breui versu canam,*

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire iam proemia?*

IVP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque o Prometheu quod dedisti mi malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

IVP. *Magnicrepi o tonitru stridor tibi quid
praestas?*

MIN.

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμῶδειν ὡσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ἔλον καταπεπώκαμεν, ὡσε σοι ὑποδραματῆργεῖν.

ΗΡΑ. Ἄγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστὶ σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεὶ τοι καὶν ἐχώκνες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικὸν ἐστὶν, ἔ μὴν κωκῶ γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλὰκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σὲ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γὰρ ἦτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐθις εὐρέντα σε ἀνιάσθαι ὑπὸ τῷ ἔρωτος, εἶτα βλεψέσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναί δια τῷ ἔρέφει εἰς τὸν κόλπον

M I N. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Euripidem totum deuorauimus, ut subseruire fabulae tuae queamus.

2. I V N. Ignorare nos putas causam tui doloris?

I V P. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

I V N. Noui caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, et per tegulas influere in sinum amasiae.

κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦ-
τα, οἱ στεναγμοί, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὄχρον
εἶναι, ἐκ ἄλλου τε, ἢ ἔρωτός ἐστιν. ΖΕΥΣ.

ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις
παιδιαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πρᾶγματα εἶναι. ΗΡΑ.

Ἄλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τῆτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν
πρᾶγματα, καὶ τῆτο δὴ τὸ τῆ λόγῃ, ἐπὶ ζυρεῖ
ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέ-
ρα ἔχειν τὰν τῆ γῆ, εἴτε καὶ ἡμελῆσθαι παντᾶ-
πασι, καὶ τὸ μῆδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν

γίγαντάς τινας ἢ γῆ αὐδὶς ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶ-
νες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρεβᾶς ἐπι-
κρατήσαντες αὐδὶς ἡμῖν ἐναντία αἰρονται τὰ
ὄπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφα-

λῶς

amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae,
pallor, non alterius rei quam amoris sunt. IVP.
Inepta, quae in amore et eiusmodi lusibus res
nostras versari existimes. I V N. Verum quid
aliud quam hoc te angit, qui sis Iupiter?

3. IVP. In vltimis, Iuno, periculis versantur
res Deorum: in nouacula, quod est in prouer-
bio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, et
honores habere in terra, an negligi omnino, et
plane nihil esse videri. I V N. Numquid gigan-
tes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ru-
ptis vinculis, custodibusque superatis, rursus
inimica nobis arma capiunt? I V P. Quiesce;

Luc. Op. T. V.

Ff

nil

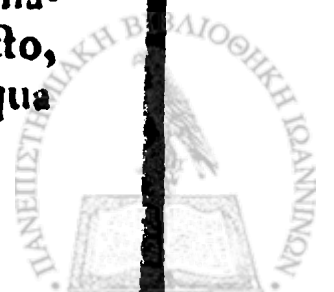

λῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. Τί ἔν ἄλλο δεινὸν ἀν-
γένοιτο; ἔχ ἰσῶ γάρ, ἔτε μὴ τὰ τριαῦτα πα-
ραλυποῖ, ἐφ' ἔτω Πῶλος, ἢ Ἀρισόδημος, αἰτὶ
Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἡρα, ὁ Στωϊκός, καὶ
Δάμις ὁ Ἐπικέρειος, χθές, ἐκ οἴδα ἔθεν σφί-
σιν ἀρχαμένε τῆ λόγῃ, προνοίας πέρι διελεγέ-
σθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀν-
θρώπων· ὅπερ μάλισσά καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν
Δάμις ἔτ' εἶναι θεὸς ἔφασκεν, ἔθ' ὅλως τὰ γι-
γνώμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς
δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἴ-
τα ὄχλῃ πολλῇ ἐπιρρύνεντος, ἔδεν πέρας ἐγένε-
το τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπι-
σκέψα-

nil meus Diis ab inferis. IVN. Quid igitur aliud
terribile possit accidere? Nec enim video, nisi
talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus no-
bis aut Aristodemus pro Ioue prodicis.

4. IVP. Timocles, Iuno, Stoicus, et Epicu-
reus Damis, heri nescio vnde orto illis sermone,
de providentia disputarunt, praesentibus quam-
plurimis et probatis hominibus, quod quidem
vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis qui-
dem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae
sunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir
Timocles causam nostram agere studebat: tum
vbi populus confluxerat multus, exitum non ha-
buit colloquium: discesserunt enim, condicito,
reliqua

σκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες 1) εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ἑρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν γενῶ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τῆς, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέσχη λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότητα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγώδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ.
Σὺ

reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, vter vincat, et veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, et in homine vno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, et nomina tantum videri, aut honorari, vt olim; si dicendo Timocles superauerit.

5. IVN. Grauiissima sane, Iupiter, sunt quae narrant; nec frustra in illis agebas traegedias. IVP.

Ff 2

Tu

1. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi in aere suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas Icarom. c. 3. f. Ac Demosth. encom. c. 28. Et Alciph. 2. Ep. 4. p. 250. adeasque Bergler. ibi haec Luciani aliaque adducentem. Reitz.

Σὺ δὲ ὧρ; Δανάης πινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶνά μοι λόγον ἐν ταράχῃ τούτῳ· τί δ' ἔν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττομεν ἄν; συν-
 ευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. ΕΡΜ. Ἐ-
 γὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν· φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν
 ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. ΗΡΑ.
 Καμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ καὶ τέτω. ΑΘΗΝ.
 Ἄλλ' ἐμοὶ τάναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ
 συνταράττειν τὸν ἔρανον, μηδὲ εἶλον εἶνά σε
 θορυβόμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ
 ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων,
 ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἄπιος ἐκ τῆς συνου-
 σίας. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ
 Ζεῦ, ἐν Φανερωῖ ἐσομένης τῆς ἐρίδος τοῖς φιλο-
 σοφοῖς,

Tu vero putabas Danaae cuiusdam aut Antiopae
 rationem me habere in tanta rerum perturbatione.
 Quid ergo Mercuri, et Iuno, et Minerua, fa-
 cimus? reperite et vos pro sua quisque parte ali-
 quid. MERC. Equidem ad commune *Deorum*
 puto considerationem huius rei referendam, con-
 vocata concione. IVN. Etiam mihi eadem quae
 huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi, vi-
 dentur pater, non perturbari caelum, *cenfeo*,
 nec manifestum fieri, te moueri hoc negotio;
 sed priuatim id agendum, vt vincat dicendo Ti-
 mocles, derisus autem Damis de disputatione
 discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur
 ista, Iupiter, cum contentio philosophorum in
 publico

σοφοίς, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοι-
νόμενος περὶ τῶν ἔτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἄ-
πασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέξωσαν
ἄπαντες· ἐρῶς γὰρ λέγεις. ΕΡΜ. Ἴδὲ δὴ
εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε· οἱ θεοί· μὴ μέλλετε,
ξυνέλθετε πάντες, ἦκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλη-
σιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψιλὰ, ὦ Ἐρυῆ, καὶ
ἀπλοῖκὰ καὶ περὶ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς
μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ,
ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; ἀπο-
σεμνύουσι Φημί δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισί,
καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλ-
θοιεν.

publico fit futura: ac tu tyrannidem exercere vi-
deberis, si non comunices de magnis adco re-
bus, quaeque communes sint omnium.

6. IVP. Ergo iam praeconium fac, et adsunto
omnes. Recte etenim dicis. MERC. Heus in
concionem conuenite Dii, ne cunctamini, con-
venite omnes: venite; de magnis rebus concio-
nem habebimus. IVP. Ita nude, Mercuri, et
simpliciter, et pedestri oratione praeconium fa-
cis, idque cum de maximis rebus Deos conuo-
ces? MERC. Quomodo igitur iubes, Iupiter?
IVP. Quomodo iubeam? Gravitate concilian-
dam aio, praeconio versibus quibusdam, et ma-
gniloquentia poetica, ut magis conueniant.

Φοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ
 ῥαψωδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἤκιστα ποιητικὸς
 εἶμι· ὥσε διχΦθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέμετρα
 ἢ ἐνδεᾶ ζυγείρων, καὶ γέλωσ ἔσοι παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ τῇ ἀμυσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὄρω γέν καὶ τὸν Ἀ-
 πόλλω γελοῖμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καί-
 τοι ἐπικρυπτέσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-
 φείας, ὡς μὴ μάνυ σχολὴν ἄγειν τὰς ἀκρόντας
 ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκᾶν, ὦ Ἑρ-
 μῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυς τὰ πολ-
 λά τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκείνος ἡμᾶς συνεκάλει,
 μεμνησθαι δέ σε εἰκός. Ε.Ρ.Μ. Οὐ πάνυ μὲν
 οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ
 ὅμως.

Μήτε

MERC. Esto. Sed versificatorum ista, et carmi-
 na ad virgam canentium: at ego minime aptus
 sum ad poëticam: itaque corruero praeconium,
 vel excedentes mensuram versus, vel deficientes
 confarcinans: et risus orietur ab illis propter im-
 peritiam carminum. Video enim ipsum quoque
 Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quam-
 quam multa hic tegat vaticinii obscuritas, vt,
 qui audiunt, non multum habeant otii ad ver-
 sus examinandos. IVP. Ergo Mercuri de Ho-
 meri carminibus multa admisce praeconio, vt ille
 nos conuocabat, meminisse autem te credibile
 est. MERC. Non equidem omnino plane et ex-
 pedite. Periculum tamen faciam.

— Ne

Μήτε τις ἐν Θήλεια θεός, τόγε μήτε τις
ἄρσην,

Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὠ-
κεανοῖο,

Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε
πάντες

Εἰς ἀγορῆν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκα-
τόμβας·

Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα
πάγχυ,

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσησι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκτά
σοι, καὶ συνθέσει γὰρ ἤδη· ὥσε παραλαμβά-
νων κάθισε αὐτὰς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκασον, ὡς
ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχη· ἐν προεδρίᾳ μὲν τὰς χρυ-
σᾶς,

— Ne qua igitur mulier Dea, neue vir ullus,
Neu quis de fluiis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Iouis omnis
adesto

Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati nidore sedetis ad aras.

7. IVP. Euge Mercuri. Optime functus es
praeconio. Etenim iam concurrunt. Itaque ex-
ceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout
vel quantum ad materiam se habent vel quantum
ad artem. Primo quidam loco aureis, tum post
illos

τῶν, εἶτα ἐπὶ τέτοις τῶν ἀργυρῶν, εἶτα ἐξῆς,
 ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τῶν χαλκῶν, ἢ τῶν
 λιθίνων, καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις, οἱ Φειδίᾳ μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένει, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν
 ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ εὐφρα-
 τώδεις δὲ ἔτοι καὶ ἀτεχνοὶ πρόξω περὶ συνωστέν-
 τες καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μὲν
 τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσονται ταῦτα, καὶ καθ-
 εδῶνται ὡς προσήκει. ἀλλ' ἐκεῖνο ἔπρόχειρον
 εἶδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσῶν μὲν καὶ πολυτά-
 λαντος ἢ τὴν ὅλην, ἐκ ἀκριβοῦς δὲ τὴν ἐργασίαν,
 ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ
 τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου,
 καὶ τῶν Φειδίᾳ, καὶ Ἀλκαμένει τῶν λιθίνων
 καθε-

illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt ebur-
 nei, tum aereis aut lapideis: et in his ipsis, qui
 Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut
 Euphranoris, aut similibum artificum, praeferan-
 tur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro
in angulum aliquem contrusi silentio, concionis
 modo explendae causa, assideant. MERC. Fient
 ista: sedebunt ut conuenit. Verum illud non ex-
 peditum est scire, si quis illorum aureus quidem
 ille sit, et multorum talentorum pondere, sed
 idem non curiosè elaboratus, sed plebeius omni-
 no, et parum comensu sibi respondens, hic ne
 ante aeneos Myronis, Polyclèti, Phidiae; et la-
 pideos Alcamenis assidebit? an putandum, prae-
 feren-

καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρῆ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν ἔτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προτιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω; ὅτι Πλατίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀρισίνδην καθίσειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤμετε ἔν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἐοίκασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τὲς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὅποιοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οὔγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ χρυσῷ ἐπισίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηνυγᾶσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι, καὶ ἔτοι μυῶν ἀγέλας

ferendam esse artem? IVP. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum. MER C. Audio. Nempe ex diuitiis atque censu iubet, non ex nobilitate *et praestantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

γ. Videntur proinde, Iupiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, et boni vultus, et ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in vniuersum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, paucillum quantum auri refulgentis habentes, vt colore illo et splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, et totos murium

λας ἄλλας ἐμπολιτευομένας σκέποντες, ἢ Βεν-
 δισ δὲ αὐτῆ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεῖνοσι, καὶ παρ'
 αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μὴν ἄλλοι
 ἰσόχρυστοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ πᾶ τᾶτο, ὦ Ἐριμῆ, εἰκαστοί, τὸν
 καταπρόσωπον τᾶτο προκαθίζεις με τὸν Αἰγύ-
 πτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ.
 Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ εἰνοσίγητι, χαλκοῦν ὁ
 Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων
 τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ἄλλοις μετ' ἄ-
 λοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχουσα εἶν' ἤδη
 παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἰ τις ῥίπα
 τραχιυτέρην χρυσῶν ἔχων προτιμῶσεται σου.

ΑΦΡ.

marium greges, ibi rempublicam habentes, te-
 gunt. At illa Bendis, et Anubis iste, et iuxta
 illum Attis et Mithres, ex auro solido toti, et
 graues et multi reuera pretii.

9. NEPT. Et vbi hoc iustum est, Mercuri,
 hunc canino vultu praeditum ante me sedere Ae-
 gyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC.
 Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum
 Lysippus et pauperem fecit, non habentibus eo
 tempore aurum Corinthiis, at hic totis metallis
 dirior est. Ferre itaque oportet, te submoueri,
 nec indignari si quis tantum ex auro rostrum ha-
 bens tibi praeferetur.

10. VEN.

ΑΦΡ: Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ με λαβῶν, ἐν
 τοῖς προεδρίοις πεκαθήριζε χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜΙ:
 Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καὶ με ὄραίν, ἀλλ'
 εἰ μὴ πάνυ λευκῶ, λίθου τῆ λευκῆ Πεντέλης, οἶμα,
 λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ἔτω Πραξι-
 τέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίσις παρεδόθη.

ΑΦΡ. Καὶ μὲν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὀ-
 μηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψωδιῶν
 χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. ΕΡΜΙ.
 Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον
 ἔφη εἶναι καὶ πλάσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει κακῆενον
 ἐν τοῖς (ζευγίταις 2) πεκαθήμενον, ἀπεξεφα-
 νωμέ-

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi
 colloca subselliis: etenim aurea sum. MERC.
 Non quantum ego quoque videre, Venus, pos-
 sum. Sed si non plane lippio, ex candido lapi-
 de, Pentelico arbitror, excisa, deinde cum ita
 Praxiteli videretur, Venus facta, et tradita es
 Cnidiiis. VEN. At ego fide dignum tibi testem
 Homerum adducam, qui hinc inde suis in car-
 minibus auream me Venerem esse dicit. MERC.
 Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri
 dicit ac diuitem. Sed iam videbis illum quoque
 sedentem inter iugarios, corona exutum a latro-
 nibus,

2. Ἐν τοῖς (ζευγίταις) Cum mox τῆ θητικῆ,
 tum πεντακκοσιομεδίμων et ἰππάδος etiam
 mentio iniiciatur, optimum fuerit hic vno
 loco

τωμέρον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τὰς κόλλαστας
τῆς κισθάρης περισεσυλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ
σὺ μὴ πάλιν ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζεσθαι.

ΚΟΛ.

nibus, et verticillis lyrae a sacriëgis spoliatum:
itaque contenta esto, quod non omnino in capi-
te centis fers suffragium.

II. COL.

loco proponere antiquum illum Solonis cen-
sum, ad quem respicitur: faciemus hoc *Plu-
tarchi* verbis, Solone p. 160. *Scrib.* Τὰς ἐν
ξηροῖς οὐκ ἔτι ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα
πεντακῶσια (quingenas s. quingentas de
vnoquoque genere) ποιῶντας; πρῶτας
ἑταῖρε, καὶ πεντακωσιουδιμνας προσηγό-
ρευσε· δευτέρους δὲ τὰς ἵππων τρέφειν
δυναμένους, ἢ μέτρα ποιῶν τριακῶσια
(trecentas, trecentas de vnoquoque gene-
re) καὶ τούτους ἵππῶν τελοῦντας ἐκ-
λεγει. ζευγίται δὲ οἱ τὰ τρίτη τιμήματος
ὠνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συνκυφωτέ-
ρων τριακωσίων (vtriusque generis simul
sumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες
ἐκλεῖντο θῆτες, οἷς ἔδειμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν
ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικα-
ζειν μόνον μετέχον τῆς πολιτείας. Hinc ap-
paret, *classicos* vel *primi census* homines vocari
posse πεντακωσιουδιμναίους, *equitrem* *At-
ticorum* censum esse τὴν ἵππῶν τε, ζευγίτας
s. *iuiarios* dictos, quod duo iuncti vnum
equum publicum alerent, θῆτας denique
cum *capite census* Romanorum comparari vt-
cunque posse. *Gesner.*

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσω τολμήσειεν, ἡ-
 λιώ τε ὄντι, καὶ τηλικῶτω τὸ μέγεθος; εἰ δ'
 ἔν μὴ ὑπερφυῶ 3), μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι
 κατὰσκευάσασθαι με ἠξίωσαν, ἀπὸ τῶ ἴσχυ τε-
 λέσματος ἐκκαίδεκα χρυσῶς θεῶς ἐπεποίηντο
 ἂν ὡς ἀνάλογον πολυτελέσερος ἂν νομιζοίμην,
 καὶ πρόσσειν ἢ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ ἀκρι-
 βές ἐν μεγέθει τοσούτω. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ,
 χρῆ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γέν καὶ τοῦτο.
 εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποισι, χαλκοῦς
 ἐσιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὀπίσσω ταλάντων
 κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακόσιομεδίμνας,
 καὶ

11. COL. Mecum vero certare quis aufit, qui
 et Sol sum, et tanta magnitudine? Nisi enim por-
 tentose magnum et mensuram omnem supergres-
 sum exstruere me voluissent Rhodii, de aequali
 impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
 hac itaque proportionis regula maioris ego pretii
 iudicer. Accedit ars, et exquisitum in tanta ma-
 gnitudine artificium. MERC. Quid agendum,
 Iupiter? difficile enim mihi iudicatu hoc quoque:
 si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin-
 reputem, quot talentis fabricatus est, ultra pri-
 mum.

3. Εἰ δ' ἔν ὑπερφυῶ] Sententia postulare vi-
 detur, vt vnica mutata literula legamus;
 εἰ γᾶν. Certe in interpretando hoc sum secu-
 tus. Gesner.

καὶ τὴν ἵππᾶδα ἂν εἶη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει
 παρεῖναι καὶ τᾶτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων
 μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν
 ἄλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προ-
 τιμητέος εἶ τῶν χρυσιῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις,
 εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέ-
 ροιο, τὴν Πύκκᾳ ὅλην θάττεραι τῶν πυγῶν, ἐπι-
 λαβῶν; ὡς' ἀμενον ποιήσεις ὀρθοσάδην ἐκκλη-
 σιάζων, ἐπικευφῶς τῷ συνεδρίῳ.

ΕΡΜΙ. Ἴδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο.
 χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐσὶν, καὶ τέχνης τῆς
 αὐτῆς, Λυσίππου ἐκότερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέ-
 γιστον, ἐμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄν-
 τες

num pariter censum et equestrem fuerit. IVP.
 Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui
 reliquorum arguat paruitatem, et confessum tur-
 bet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel
 maxime praeponeendus es aureis: quomodo tan-
 dem sedem primam occupabis; nisi debeant sur-
 gere omnes, vti solus assideas, qui totam Pnycen
 altera clunium occupes? Itaque melius feceris,
 si erectus stes in concione, capite versus confes-
 sum inclinato.

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile et
 ipsum. Aerei enim sunt ambo, et artificii eius-
 dem, Lysippi opus vterque, et quod maximum,
 genere aequales, vtpote filius vterque Iouis; hic
 Bac-

τες Διός, ὁ Διότιτος ἀποσί, καὶ Ἡρακλῆς. πέ-
 τερος ἔν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικῆσι γὰρ
 ὡς ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Διατρίβωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πά-
 λαμ δέον ἐκκλησιάζειν· ὡς νῦν μὲν ἀναμιξ κα-
 θίζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλη, εἰσαῦθις δὲ
 ἀποδοθησεται περὶ τῶν ἐκκλησία· καὶ γὰρ εἴ-
 σομαι τότε, ἢν τίνα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τά-
 ξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἄλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβῆσι, τὰ
 κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, δια-
 νομάς, πᾶ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε;
 πᾶ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ.
 Κατασιώπησον αὐτὰς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν
 ὅτι ἕνεκα ξυνελέγησαν, τὰς λήρας τῶν ἀφέν-
 τες.

Bacchus, et Hercules. Vter igitur horum prio-
 rem sedem occupabit? contendunt enim vt vides.
 IVP. Tempus, Mercuri, terinus, cum olim
 oportuerit concionem habere. Itaque nunc pro-
 miscue sedeant, vbi quisque voluerit: in poste-
 rum concio de his dabitur: atque ego tum con-
 stituam, quis ordo in illis sit seruandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumul-
 tus cient, communia ista et quotidiana clamantes,
viscerationes, vbi nectar et ambrosia defecit: vbi
hecatombae? communes victimas! IVP. Silentium
 illis impera, Mercuri, vt audiant, cuius rei caussa
 huc collecti sint, nugis hisce omissis. MERC.
 Non

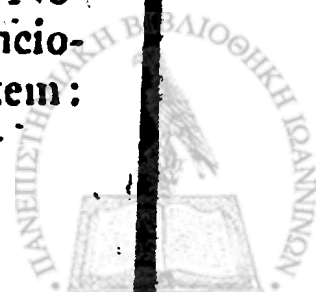

τες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλ-
λῆνων συνίᾳσιν. ἐγὼ δὲ ἔ πολὺγλωσσός εἰμι,
ὥσε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ
Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον ἔν, οἶμαι,
τῇ χειρὶ σχημαίνειν, καὶ παρκελεύεσθαι σιω-
πᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωρότεροι γεγέννηται σοι τῶν
σοφιστῶν. ὥσε ὦρα δημογορεῖν. ὄραῖς, πάλαι
πρὸς σὲ ἀποβλέπασσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ
εἰρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ,
ἐκ ἂν ἐκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν ἕν ὄντα. οἶσθα
ὅπως θάρραλέος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεξίειν γε ἀ-
κῶν σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα ὅποταν
ἠπεί-

Non omnes, Iupiter. Graece intelligunt. Ego
autem non ita multarum peritus linguarum sum,
vt concionari possim, quae etiam Scythae, Per-
sae, Thraeces, et Celtae intelligant. Melius igitur,
puto, fuerit, manu silentium poscere. IVP.
Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti sunt,
quam Sophistae. Itaque iam concionis habenda
tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid
dicturus sis, expectantes. IVP. Sed quid mihi
vsu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere,
filio meo. Nosti, quam audax semper, et ma-
gniloquus fuerim in concionibus. MERC. No-
vi, et metuebam, si quando audirem te concio-
nantem:

ἡπειλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν
χρυσῆν καθεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον,
ἐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεσώτων δει-
νῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πο-
λυθεωτάτη γὰρ ὡς ὄρας ἢ ἐκκλησία) διατετά-
ραγμα τὴν γνώμην, καὶ ὑπέτρομός εἰμι, καὶ ἡ
γλῶττὰ μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώ-
τατον ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἀ-
πάντων τῶν λόγων, ὃ παρασκευασάμην, ὡς
εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτές.
ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ
ὑπεπτεύουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τί ὑπέρμεγα κα-
κὸν, ἀκέσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ δια-
μέλλεις.

nantem: praesertim cum minareris, te de fun-
damentis suis extracturum terram et mare cum
Diis, demissa illa catena aurea. IVP. Ast iam,
fili, nescio vtrum a magnitudine instantium ma-
lorum, an a multitudine praesentium, (celeber-
rima enim Diis, vt vides, concio est) perturba-
tus sum animo, et aliquantum trepido, et com-
pedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium
est absurdissimum, oblitus sum proemii totius
orationis, quod paraueram, vt speciosissimo apud
illos principio vterer. MERC. Corrupisti, Iu-
piter, omnia. At illi suspectum habent silen-
tium, et aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris. IVP. Vis ergo,
Luc. Op. T. V. Gg Mercu-

μέλαι. ΖΕΥΣ Βάλει γᾶν, ὦ Ἐραῦ, τὸ Ὀ-
μηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀταξέως ψωδίσω πρὸς
αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέλνυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε
θεοῖαι.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἰκινὰ γὰρ πρὸς ἡμᾶς πεπερω-
δήται 4) σοὶ τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δοκᾷ, τὸ μὲν
Φερτι-

Mercuri, Homericum illud prooemium apud il-
los rursus cantem? MERC. Quod igitur? IVP.

Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!
MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa ob-
cantasti. Verum, si videtur, carminum illam
mole-

4. Πεπερωδήται] Inquinatissime antehac le-
gebatur πεπερωδηται. *du Soul.*

Quamquam παρεσιῖν de iis qui ebriorum mo-
re bacchantur, aliisque molesti sunt, recte
hic primo intuitu videtur dictum; tamen
cum de metro hic sermo sit, et respiciat ad
parodias illas tragicas, quas Iupiter protulit
c. 1. 3. 4. ita certa mihi visa *Soulis* emenda-
tio, ex ipso Lucisno petita, ut eam recipere
non dubitauerim. Cui tamen vulgata reuo-
canda videtur, reuocet etiam versionem
Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos
prima illa quasi per ebriam contumeliam effu-
disti.* Sed obstare videtur sequens πλὴν,
quod cum pro aduersativa coniunctione ac-
ceperint Interpretes, non potuere cogitare
de παρωδία. At si, quod reuera significat,

πλὴν

Φερτικὸν τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημο-
σθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ Φιλίππου ἦν τινα
ἂν ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. οὕτω
γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιῶσιν. Ζ Ε Υ Σ.
Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-
δισργίαν ταύτην εὐκάρην τοῖς ἀπορχμένοις.

Ἄρξομαι δ' ἐν ποτε· „ Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ
ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω,
εἰ φανερόν γένοιτο ὑμῖν; ὃ, τι δῆποτε ἄρα τῶ-
τό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν
τῶθ' ἔτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶ-
σθαι μὲ λέγοντος. ὁ μὲν ἐν παρῶν καιρὸς, ὧ
θεοὶ, μονοεχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεῖς, ὅτι τῶν
παρῶν

molestiam omitte; sed illarum Demosthenis con-
tra Philippum concionum quamcumque volueris,
paucis immutatis, confarcina. Ita enim plerique
iam oratores faciunt. IVP. Bene me mones de
compendiaria quadam dicendi arte, et commento
laborantibus opportuno.

Ἰς. Sed tandem aliquando incipiam. „Prae-
mitis vos, Viri Dii, opibus praecoptaturos pu-
to, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud
sit, propter quod iam congregati estis. Quae
cum ita sint, conuenit propensio animo me au-
dire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii,
tantum non emissa voce dicit, praesentibus for-

G g 2 titer

πλὴν, reddas quod reliquum est, iam belle
procedent omnia. Reitz.

πρόντων ἐρρώμειως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἔστιν· ἡ-
 μῆς δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκῶμεν πρὸς αὐτά.
 βέλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθέ-
 νης, αὐτὰ ὑμῖν δηλώσω σαφῶς, ἐφ' οἷς διατα-
 ραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθές γάρ,
 ὡς ἴσε, Μνησιθέε τῷ ναυκλήρῃ θυσαντος τὰ
 σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγη δεῖν ἀπολαμμένη περὶ
 τὸν Καφηρέα, εἰσιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὅπουσους
 ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν.
 εἶτα μετὰ τὰς σπονδάς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην
 ἐτρέπεσθε, ὡς ἐκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (ἐδέπω
 γὰρ πάνυ ὀψέ ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περι-
 πατήσαμεν τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμειῷ, ἐννοῶν ἄ-
 μα τῷ Μνησιθέε τὴν μικρολογίαν· ὃς ἐγκαίδεκα
 θεῶς

titer ad mouendam esse manum: at nos negli-
 genter admodum affecti ad ea videmur. Volo
 autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vo-
 bis dilucide exponere, quibus perturbatus con-
 cionem hanc conuocaui. Hæri enim, ut nostis,
 Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro ser-
 uata nauî, quæ tantum non circa Caphiarea per-
 ierat, epulabamur in Piræeo, quotquot nostrum
 Mnesitheus ad sacrificium vocauerat. Deinde
 post libationes vos quidem alio alius, ut cuique
 collibitum est, discessistis. Ego vero, neque
 enim valde serum erat, in urbem ascendi, in-
 ambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei si-
 mul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexde-
 cim

θεὸς ἐσιῶν, ἀλεκτρούνα μόνον κατέδυσε, γέροντα
κακῆνον ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτῆ χόν-
δρος τέτταρας, εὖ μάλ' αὖρωτιῶντας, ὡς αὐ-
τίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄ-
κρα τῆ ῥίνι ὅσφραίνεσθαι τῆ καπνῆ παρασχόν-
τος· καὶ ταῦτα ἑκατόμβας ὄλας ὑποσχόμενος,
ὅποτε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων.

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποι-
κίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάνπολυ συνε-
σηκός· ἐνίας μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ σοᾷ, πολλὰς
δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ
διατεινομένους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκά-
σας ἔν ὅπερ ἦν, φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν
τάτων,

cum Diis vocatis ad epulas, solum gallum macta-
verit, eumque vetulum, et pituita iam laboran-
tem; tum turis grana quatuor, bene sane muci-
da, vt statim exstinguerentur in carbonibus, et
ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire
posset nares, praebentis; idque cum totas heca-
tombas promisisset, quo tempore naus iam fere-
batur ad scopulum, et intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen ve-
nio, video ibi maximam vna stare hominum mul-
titudinem, quosdam intus in ipsa porticu, mul-
tos autem sub diuo, et clamantes quosdam vo-
cemque contendentes, qui in sedilibus assidebant.
Coniiciens ergo quod res erat, philosophos esse

τέτων ἐβελήθην ἐπιστὰς ἀκῆσαι αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλην τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλ' αἰώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὲ παρρηκωνισάμενος τὰς πολλὰς, εἰσέρχουμαι ἀγνοήμενος ὅσιν εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικέρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμωσιν πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς καὶ ἴδρα, καὶ τὴν Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα.

Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε

de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte inducram, figuraque illorum et habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Inuenio autem Epicureum Damini, perditissimum *nebulonem*, et Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille Damis providere nos nega-

ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ἄτε ἐπισκοπεῖν τὰ γι-
γνόμενα παρ' αὐτοῖς, εἶδέν ἄλλο, ἢ μηδὲ ἄλλως
ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ αὐτῷ δηλαδὴ ὁ
λόγος εἰδύνατο, καὶ ἦσαν τινές, οἳ ἐπήνθη αὐτοῖς·
ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
ὑπερεμάχει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρῶπῳ
συνηγώνιζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινωῖν,
καὶ διεξῆκων, ὡς ἐν κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῆ προσ-
κηχθήσῃ ἐξηγέμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ
εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τὰς ἐπαινεῖντας. πλὴν,
ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ
πληθὺς εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς δὲ ἐγὼ
τὸ κινδυνεύμενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
θεῖσαν διελῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθεν οὖν,
εἰς

negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae
apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius va-
lebat disputatio. Atque erant, qui illum lauda-
rent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pu-
gnabat supra vires, et indignabatur, et omni
modo pro causa nostra decertabat, cum nostram
laudaret providentiam, et enarraret, quanto or-
natu, quam ordine conuenienti regamus omnia
atque instituamus. Atque habebat quidem et
ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus
enim iam erat, et male clamabat, et multitudo
respiciebat ad Damim. Intellecto periculo, no-
stem ego iussi circumfusam solvere disputationem.

εἰς τὴν ὑπεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύ-
 σεσθαι τὸ σκῆμμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολ-
 λοιῖς, ἐπήκον μετὰ ἀπιόντων οἰκτῶς παρ' αὐ-
 τῶν ἐπαινόντων τὰ τῆ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ
 πολὺ αἰρεμένων τὰ ἐκείνα. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ
 ἀξιῶντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ
 περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὖριον ἐρεῖ.

Ταῦτ' ἐσὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ἔμι-
 κρὰ, ὦ θεοί, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῶν
 τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποι εἴ-
 σιν. εἶδ' ἔτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεῶς εἶναι,
 ἢ ὄντας ἀπρονοήτως εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄφυστα
 καὶ ἀγέραςα καὶ ἄτιμα ἡμῶν ἔσαι τὰ ἐκ γῆς, καὶ
 μάτην

Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem
 deducturos quaestionem: et ego comitatus mul-
 titudinem, sublegi illorum dum domum eunt
 sermones, probantium partes Damidis, et multo
 iam maiori numero ad illas se adiungentium.
 Erant vero etiam, qui praedamnare aduersas illi
 partes nollent, sed expectare, si quid Timocles
 diceret postridie.

18. Haec sunt propter quae vos conuocaui,
 non parua, Dii, si consideraueritis, omnem no-
 bis honorem, et gloriam, et redditum, esse ho-
 mines. His vero si persuadeatur, aut omnino
 Deos non esse, aut si sint, ipsorum curam non
 habere; nec victimam, nec munus, nec hono-
 rem e terra percipiemus, et frustra desidebimus
 in

μάτην ἐν ἔρανῳ καθεδέμεθα, λιμῶ ἐχόμενοι,
 ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγίωνων,
 καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν ζε-
 ρέμενοι. ὡς ἔν ὑπὲρ τηλικάτων Φημί δεῖν ἀπαι-
 τας ἐπινοῆν τι σωτήριον τοῖς παρῶσι, καὶ ἀφ'
 ὅτῃ κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξῃ ἀληθέ-
 ζερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς
 τῶν ἀκρόντων· ὡς ἐγώ γε ἐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ
 πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ
 τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ
 Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νόμου, ὡς ἀνισάμε-
 νοι συμβαλεύοιεν., ΕΡΜ. "Ἄκχε, σίγα, μὴ τά-
 ραττε, τίς ἀγορεύειν βάλειαι τῶν τελείων θεῶν 5),
 οἷς

in coelo vexandi fame, diebus illis festis, et ce-
 lebritatibus, et sacrificiis, et peruigiliis, et pom-
 pis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti
 momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod
 salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope
 superior discedat Timocles, et veriora videatur
 dicere; Daimis vero ab audientibus derideatur.
 Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut
 per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* ac-
 cedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut
 surgant consilii dandi causa., MERC. Audi:
 tace: ne turba: quis concionari vult Debrum
 iustae

5. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt:
 Ego te aetate intelligendum, eo potissimum
 indu-

οἷς ἔξεσι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἠγγελευμένων ἐκπεπληγμένοι;

MOM. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν

iustae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum iam quisque latium fiat et humor! Ego vero si mihi loquendi cum fiducia*

inductus censeo, quia c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 133. 35. Plut. τέλειον ἡμᾶτιον pro toga virili usurpat in Anton. τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita et inter Deos silentio eos damnari voluit, qui siue imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum peruenisse rite censerent. Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. 183. 2. οἱ υἱοὶ καὶν εὐγενεῖς ὡσιν, ὡσὶ δὲ ἀτελεῖς πολλὰς τῶν δέλων δεδοίκασι. du Soul.

λέγειν δοθείη, πολλά ἄν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.
 ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρῶν. δῆλος
 γὰρ εἶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.
 ΜΩΜ. Οὐκἔν ἀχέετε, ὦ θεοὶ πάντες, τὰ γε
 ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσ-
 εδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιήσασθαι τὰ ἡμέ-
 τερα, καὶ πολλὰς τριῆτας ἀναφυήσασθαι ἡμῖν
 σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλ-
 μης λαμβάνοντας. καὶ, μὲν τὴν Θέμιν, οὕτως
 τῷ Ἐπικέρῳ ἀξιὸν ὀργίξασθαι, ἕτεροις ἑμι-
 ληταῖς αὐτῆ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ
 τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐ-
 τὰς ἀξιῶσαι τις ἂν φρονεῖν, ὅποτεν ὀρώσι τοσ-
 αῦτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν
 κρῖτ.

cia facultas detur, multa, Iupiter, habeo, quae
 dicam. IVP. Audacter, Mome, dicito. Aper-
 tum enim est, te vtilitatis causa fiduciam sume-
 re. MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex
 animo, aiunt, *proferam*. Ego enim, et valde
 quidem exspectabam, ad hoc angustiarum per-
 venturas res nostras, multosque id genus exori-
 tuos nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae
 obtentum capientes. Et, per Themidem, non
 irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus,
 et successoribus sententiarum, si talia de nobis
 putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postu-
 let, cum tantam in vita perturbationem rerum obser-

χρηστὰς αὐτῶν ἀμελεσμένους, ἐν πείνᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δαλείᾳ καταφθειρόμενους· παμπονήρους δὲ καὶ μικρὰς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλητῆντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τὰς ἱεροσύλας ἔκολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανίζομένους ἐνίοτε τὰς ἑδὲν ἀδικῆντας; εἰκότως τοῖσιν ταῦτα ὀρῶντες ἔτω διανοῶνται περὶ ἡμῶν, ὡς ἑδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκέωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων·

Ὡς διαβὰς τὴν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. οὐ μέντοι δηλάντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ω

observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, et morbis, et servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praefatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, et fustibus caesos interdum eos qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula dicere:

Qui superabit Halyn, magnam perverteret opum vim, nec tamen indicare, suam ne an hostium?
Et rursus,

O Sa-

Ω θεῖη Σαλαμίς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυ-
ναικῶν.

καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν
τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν βραβυδάων
ἀκέσσειν, ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα,
καὶ δαλεύομεν, καὶ δεσμύμεθα, καὶ σασιάζο-
μεν, καὶ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦ-
τα μακάριοι καὶ ἀφθαρτοὶ ἀξιῶντες εἶναι, τί
ἄλλο ἢ δικαίως καταγελοῦσι, καὶ ἐν ἔδενι λόγῳ
τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν,
εἴ τινες ἀνθρώποι ὄντες, ἐπάνυ ἀνόητοι, διε-
λέγχεσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρω-
θῶνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι,
τοιαῦτα ἐξαμαρτάνεσι.

Καὶ

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, et Graeci muliebri e
corpore nati erant. Nam carminum furores rur-
sus cum audiunt, nos et amare, et vulnerari,
et seruire, et vinciri, et dissidere, et sexcentas mo-
lestias habere, idque cum beati et immortales
esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
derident, et nullam nostri rationem habent?
Nos vero indignamur, si qui homines non plane
amentes reprehendunt ista, et nostram prou-
dentiam respuunt: cum satis habere debeamus,
si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata
sacrificant.

21. At-

χρηστὰς αὐτῶν ἀμελεσμένους, ἐν πείνῃ, καὶ νόσοις,
καὶ δαλείᾳ καταφθειρόμενους· παμπονηροῦς δὲ
καὶ μικρὰς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερ-
πληχτῆντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι·
καὶ τὰς ἱεροσύλας ἔκολαζομένους, ἀλλὰ διαλαν-
θάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπα-
νισομένους ἐνίοτε τὰς ἑδὲν ἀδικῆντας; εἰκότως
τοῖσιν ταῦτα ἑρῶντες ἔτω δικιοῦνται περὶ ἡ-
μῶν, ὡς ἑδὲ ὄλωσ' ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκέωσι τῶν χρησμῶν λε-
γόντων·

Ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κατα-
λύσει. οὐ μέντοι δηλάντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ,
εἴτε τὴν τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ω

observant; qui boni inter illos sunt, neglectos,
in paupertate, et morbis, et seruitute, pereun-
tes: pessimos contra impurosque homines, prae-
latos illis, diuites ultra modum, imperantes me-
lioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes;
in crucem vero actos, et fustibus caesos inter-
dum eos qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur
ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi
omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula dicere:

*Qui superabit Halyn, magnam perverteret opum
vim, nec tamen indicare, suam ne an hostium?
Et rursus,*

O Sa-

Ω θεῖη Σαλαμίς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν βραβυδῶν ἀκέχθουσιν, ὅτι καὶ ἐξῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δαλεύομεν, καὶ δεσμόμεθα, καὶ σασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἀφθαρτοὶ ἀξιῶντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελοῦσι, καὶ ἐν ἔδενι λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἀνθρώποι ὄντες, ἐπ' ἀνυ ἀνόητοι, διελέγγουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθῶνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἐτι θύουσιν, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καὶ

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, et Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos et amare, et vulnerari, et seruire, et vinciri, et dissidere, et sexcentas molestias habere, idque cum beati et immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident, et nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, et nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant.

21. At-

Καὶ μοι ἔνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ ἔδεις ἄνθρωπος πάρεσιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιῶ, τῶν παρεγγράπτων τέτων) ἀποκρινά μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τσπῆτον τῶν ἐν τῇ γῆ, ὡς ἐξετάσαι οἳ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἳ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' ἔκ αν εἶποις. εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροειζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῶ πάρεργον ἐξέκοψε τὰς κακέρχας, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῆ προνοία, ἔδεν ἄν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας τῶς τῶν ἐδίῳ βαδχόιτων σφαγαῖς, τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τὰς ἄλλας. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος, καὶ προνοητικός,

21. Atque hic mihi, Iupiter (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem et Bacchum, Gandymedem et Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an vnquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, vt exquirereres, qui illorum mali, et qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque prouidentiam, nihil prohibebat vivere et in viatorum caedibus luxuriari Scironem, et Pityocampten, et Cercyonem, et reliquos. Et nisi Eurystheus vir iustus et prouidens, hu-

- mani-

τικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπυθάνομενος τὰ
παρ' ἑκάσταις, ἐξέπευπε τετονὶ τὸν οἰκέτην αὐ-
τῷ, ἐργατικὸν ἀνθρώπον, καὶ πρόθυμον εἰς τὰς
πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἀν τῆς
Ἰδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵπ-
πων τῶν Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὕβρεως,
καὶ παροινίας.

Ἄλλ' εἰ χρὴ τάλιθ' ἡ λέγειν, καδύμεθα τετο-
μόνον ἐπιτηρῆντες, εἴ τις θύει, καὶ κνισσῶ περὶ
τὰς βωμῆς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥῆν φέρεται,
ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοιγαροῦν
εἰκότα νῦν πάσχουμεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπει-
δὴν κατ' ὀλίγον σὶ ἀνθρώποι ἀνακύντοντες εὐ-
ρίσκωσιν, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν
ἡμῖν,

manitate ductus, explorato quid apud quosque
ageretur, misisset hunc suum famulum, opero-
sum hominem, et ad labores promptum, tu, Iu-
piter, parum curasses Hydram, et illas in Stym-
phalo volucres, et equos Thracicos, et ebriosas
Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in
hoc solum intenti, si quis sacrificet, et nidorem
excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur,
et trahuntur vnumquodque vt fors tulerit. Ita-
que nihil praeter spem nobis accidit, et in poste-
rum accidet, quum apertis paullatim oculis ho-
mines inuenient, nihil sibi prodesse, si sacrifi-
cent

ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν 6). εἴτ' ἐν
 βραχεῖ ὄψει καταγελωῶντας μὲν τὰς Ἐπικέρους,
 καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατῆμένους δέ,
 καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν 7), τὰς ἡμε-
 τέρους

cent nobis, et libamina mittant. Tum paullo
 post videbis illudentes nobis Epicuros, et Metro-
 doros, et Damides, victos vero ab illis iugula-
 tosque

6. Εἰ θύσειεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν]

Pro σπονδὰς Graevius in MS. legi ait πομπὰς. Equidem non dubito, quin lectio MS. sit γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votiuos, solennes pompas, θεωρίας, et id genus omnia. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδουσαι longe concinnius dixisset, quemadmodum in *Timone* c. 43. *Iensius*.

Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, et fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse et impensa, ac de alimentis Deorum adco. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis vsitatum, et aliquoties de inferiis vsurpatum *Virgilio* atque *Ouidio*. *Gesner*.

7. Καὶ ἀποσφάττομένους ὑπ' αὐτῶν] Apud Latinos sane *iugulare aduersarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν et ἀποσφάττειν non existi-

τέρως συνιγώρως, ὡσε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν,
καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ
προα-

tosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit se-
dare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc sta-
tum

existimo transtulisse. Emenda ex MS. ἀπο-
φραττομένως. Patronos hosce nostros victos,
et os eis obstructum esse. Nam ἀποφράττειν
est os obturare aduersario, vt ne hilcere pos-
sit. Aliud est inferius c. 43. cum Momo
intempestiua interpellatione obtundente
Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπι-
σφάττεις, ὦ Μῶμε, quod non est, tu ma-
ctas nos; sed Latini dicunt, *Enecas nos*, vt
Terent. Andr. IV, 1. cur me enecas? Graeu.

Praefero hic etiam antiquam lectionem, et ver-
sionem *iugularos*, quae ad disputationem ta-
lem bene conuenit: praesertim cum hoc
ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam me-
taphora simili adhibeatur. Credo ego ἀπο-
φραττομένως esse glossam: certe nemo sa-
nus potuit τῶ ἀποφραττομένως substituere
ἀποσφάττομένως, sed contra. Gesner.

Non potui denegare quatuor codicum colla-
tionibus, quin earum lectionem reciperem;
et sensus adeo planus est ab ea, vt nemo
alium sit desideraturus. At verum est ἀπο-
σφάττομ. elegans esse, si Latinorum more
dictum intelligas; sed dum exempla deside-
ro, Codices sequor. Reitz.

Luc. Op. T. V.

Hh

προαγαθόντων. Μώμω δὲ ἔ μέγας· ὁ κίνδυνός, εἰ ἀτιμὸς ἔσαι, ἔδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχόντων, καὶ τὰς θυσίας κατὰ πρᾶξιν.

ΖΕΥΣ. Τῆτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν ἐξώμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔσι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥᾶδιον καὶ τῷ βελτιώμενῃ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβουλευσαι, τοῦτ' ἔμφροτος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπως οἱ ἄλλοι, εὐ σὶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ.

tum perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. IVP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, et ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis vir Demosthenes dixit, accusare quidem et reprehendere, et increpare facile, et uniuscuiusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera consilii est: quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

24. NEPT.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴσε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμκυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τὰς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ἀνέμους κατὰ μᾶλ' ἄττων. ὅμως δ' οὖν (μέλει γὰρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δάμιν τῶτον ἐκποδῶν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἦκειν, ἦτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέροσχη λέγων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέησαι; ὡς εἰδέν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιᾶτων ἐσίν; ἄλλ'

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, vt nostis, et in fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, seruans nauigantes, et nauigia deducens, et molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Iupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam vlcisci soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

25. IVP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate esse, sed nere.

H h 2

vnicui-

ἀλλ' αὖ Μαιῶν ἐκείνη ἐπὶ ὠκυπέτεσσι, τὸν μὲν κερκυ-
 τῷ, τὸν ἐξ Ἰφίφρα, τὸν δὲ πρυμνῶ, ἢ Φθίῃ ἀποκτε-
 νῆν. ἐπεὶ εἴ γε μαιεῖσ' ἐξέσταν τὸ πρῶτον ἡ, εἴ-
 τε αἰ εἴ τις ἰερεῶνας, πρῶτα ἀποθνήσκει ἀε-
 βλιώτα; ἐξ Ὀλυμπίας, εἴ με τῶν πλοκίμων
 ἀποκτείνονται, ἐξ μίας ἐκείτης ἑκάστη; ἢ εἰ
 αὐτῶν περὶ αὐτῶν αἰ ἐν Γεραιῶν τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐξ
 Ὀρεῶ, ἢ Φαιάκων σὺ τῆς τρίτης; ἄλλως τε
 καὶ δέξομαι ἀποκτείνῃ, λαμπυρίαι τῷ πρῶ-
 τῷ, καὶ δεξιῶν τῶν παρὰ τὸ Δαμίδος λό-
 γος, καὶ δι' αὐτῶν ἀποκτείνονται τὸν ἀδελφόν
 ἢ περὶ αὐτῶν ἀπείρεται αὐτῶν τῷ Τι-
 μοκλέῃ ὅτε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμους κρατεῖν ἔτω
 δέξομαι; ΠΟΣ. Καὶ μὴν σάτερον τίνα τῶν
 τῶν

unicuique Patras, ut alius fulmine, gladio alius,
 alius febris aut tæbe moriatur. Alioqui, si qui-
 dem in mea potestate res faisset, passim essem,
 putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos
 Olympis, qui duos de meis cirris detonderant,
 sex minus pendentem unumquemque? aut tu ne
 ipse neglecturus eras in Gerseso pilcatorem ex
 Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum
 etiam videbimur indigne ferre, et dolere ob hoc
 negotium, et metuere argumenta Damidis, et
 propter hoc ipsam amoliri hominem, nec expe-
 ctare ut cum Timocle compareretur: itaque quid
 aliud, quam indigna ab averterario caussa, vin-
 cere sic videbimur? ΝΕΡΤ. At ego compen-
 dia-

την ἡμην ἐπινειοηκέειν ἐγωγε πρὸς τὴν νίκην.
 ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυνηῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ
 Πόσειδον, καὶ κομιδῆ παχὺ, προαναρεῖν τὸν
 ἀνταγωνιστὴν, ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήρι-
 ρον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.
 ΠΟΣ. Οὐκ ἔν ἀμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο,
 εἰ τὰμὰ ἔτως ὑμῖν ἀποτεθύνησαι.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενεῖοις
 ἡμῖν ἐφείτο ἐκ τῆ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἴ-
 πόν τι συμφέρον εἰς τὴν διάσκεψιν. ΜΩΜ.
 Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἄπολλον, ἔτω περὶ μεγάλων,
 ὡσε μὴ κατ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
 κῆσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν
 ἐσχά-

diariam hanc excogitasse mihi videbar ad victo-
 riam *viam*. IVP. Apagè, thunnorum hoc com-
 mentum fuerit, et nimis pingue, ante interfi-
 cere aduersarium, vt inuictus moriatur, disputa-
 tionem relinquens non diiudicatam, et de qua
 contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo mel-
 lius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thun-
 nos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si iuuenibus etiam, et adhuc im-
 berbibus nobis permissum lege esset concionari,
 forte dicerem aliquid vtile ad nostram delibera-
 tionem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de
 magnis rebus est, vt non secundum aetatem,
 sed communis omnibus dicendi facultas propo-
 sita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in ex-
 tremis

ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις
ἐξουσίας σμικρολογούμεθα. σὺ δὲ καὶ πάντα ἤδη
ἐννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἑφήβων
γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα
ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρόνου
βουλῆς ὢν. ὥστε μὴ μερακιεύου πρὸς ἡμᾶς,
ἀλλ' ἀλέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκῶντα, μὴ αἰδουθεῖς,
εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυ-
πώγωνα καὶ εὐγένειον ἔτῳς ἔχων τὸν Ἀσκλη-
πίον. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλι-
σα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ
Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μῦσαις συμφιλοσοφῶν.
ΑΠΟΛ. Ἄλλ' ἔσέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα
ἐφίε-

tremis versetur periculis, de potestate legitima
subtiliter et icivne disputemus. Tu vero etiam
omnino iam legitimus concionator es, qui ephe-
bis olim excesseris, et in duodecim *Deorum* al-
bum relatus, atque tantum non de illo sub Sa-
turno consilio *vivis* sis. Quare noli apud nos ado-
lescentuli pudorem simulare, sed audacter iam,
quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus,
si imberbis concionere, praesertim cum promissa
adeo barba, et menti probe hirsuti filium habeas
Aesculapium. Caeterum decet te nunc praeser-
tim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in He-
licone resides, et philosophare cum Musis. APOL.
Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem
dicere,

ἐφίεναι 8)· τὸν Δία δὲ, καὶ ἦν ἔτος κελεύσει,
τάχ' ἂν τι ἐκ ἄμυσον εἶποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ
Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. Ζ Ε Υ Σ. Λέγε, ὦ
τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. ὍΤιμοκλῆς ἔτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ
καὶ Φιλότητος, καὶ τὰς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τὰς
Στωϊκὰς· ὥστε καὶ σύνεσιν ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ πολ-
λοῖς τῶν νέων, καὶ μισθὰς ἐκ ὀλίγης ἐπὶ τέτῳ
ἐκλέγει, σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὅπῃταν ἰδίᾳ τοῖς
μαθη-

dare, sed Iouis. Hic si iusserit, forte aliquid
dixero a Musis non alienum, sed exercitatione,
quam in Helicone instituimus, dignum. IVP.
Dic, fili, permitto enim.

27. APOI. Bonus vir videtur esse iste Timo-
cles, et Deorum amans, et rationes Stoicorum
plane perdidit. Itaque multis cum iuuenibus
philosophiae causa versatur, mercedisque eo no-
mine non paruas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, quum priuatim disputat cum adole-
scenti-

8. Τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι] Parum hic distant,
permittere, mandare, facultatem dare: nihil
vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de
qua agitur: quod vel inde apparet, quia sta-
tim subiungitur, ἦν ἔτος κελεύσει. Placuit
praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo
Praesidis potestas commode exprimitur. Ges-
ner.

μαθητᾶς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολ-
 μώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξο-
 βάρβαρος, ὥς γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τῆτο
 ἐν ταῖς συνουσίαις ἔσυνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων
 καὶ ταρπτόμενος· καὶ μάλις ὁπόταν οὕτως
 ἔχων καὶ καλλιῤῥημοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βέλη-
 ται· συνέιναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ
 λεπτογνώμων, ὥς Φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν
 Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπ'
 ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, ἢ ἀπο-
 σαφῶν ὅ, τι βέλεται, ἀλλ' ἀνίγμασιν εἰκότα
 προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέςερα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ἔσυνιέν-
 τες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι,
 σαφῶς

scntibus. In turba autem dicere minime audet,
 et vocem habet imperiti hominis, ac semibarbarus
 est, ut risum propter ista debeat in congressibus,
 qui non connectat verba, sed balbutiat et pertur-
 betur: et maxime quoties cum hoc ingenio et-
 iam venuste dicendi facultatem vult ostendere.
 Ad intelligendi enim vim acutissimus est, et
 subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum
 res optime norunt. Cum vero dicit et explicat,
 prae imbecillitate ea corrumpit, et confundit,
 qui non clare quid sibi velit explanet, sed aeni-
 gmatis similia proferat, ac rursus multo etiam
 obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero
 illum non intelligunt, derident. Oportet au-
 tem,

σαφῶς λέγειν, καὶ τέττα μάλισα ποιῆσθαι πολ-
λὴν τὴν πρένοϊαν, ὡς συνήσασιν οἱ ἀκρόντες.

ΜΩΜ. Τῆτο μὲν ἔρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολ-
λον, ἐπαινέσας τὲς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ
πάνυ ποιῆς σὺ τῆτο ἐν τοῖς χρησμῶϊς, λοξῶ-
ν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον 9)
ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὲς ἀκρόν-
τας ἄλλε δεῖσθαι Πυθίε πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐ-
τῶν.

tem; puto, dilucide dicere, eiusque rei mul-
tam adhibere providentiam, ut intelligant qui
audiunt.

28. M O M. Recte tu quidem illud, Apollo,
quod laudas dilucide dicentes, etsi minime o-
mnium ipse hoc facis in oraculis, obliquus, et
perplexus, et qui in medium inter certantes lo-
cum tutus ipse multa proiicias, ut, qui audie-
runt; alio opus habeant ad ea interpretanda Py-

Hh 5

thio:

9. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpreta-
tio simplex vim et elegantiam huius loci ad-
sequatur. Nempe μεταίχμιον est locus in-
ter duas acies iam iam concurrere parantes,
interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμῳ,
incertum est, cuius sit, sequitur victoriam.
Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit; ne
mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μετ-
αίχμιον, in eum locum, vnde rapere ad
se conetur vterque pugnantium, vindicet
sibi et retineat idem, qui et campum aciei
et victoriam. *Gesner.*

τῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τῷ συμβλεύεις; τί κ
 ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν
 τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυ-
 νηθεύμεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τέ-
 των, ἐρέντα κατ' ἀρίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυ-
 μηθεῖς ὑποβίβη. ΜΩΜ. Ἀγέειον τέτο ὡς
 ἀληθῶς εἴρηκας, ἐτι παιδαγωγῆ τινος δεόμενον,
 συνήγορον ἐν συνασίᾳ φιλοσόφων παραστήσασθαι
 ἐρμηνεύσονται πρὸς τὰς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ
 Τιμοκλεῖ· καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον,
 καὶ δι' αὐτῆ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῆ προσχρώ-
 μενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ἕς ἐκείνῳ ὑποβίβειν τὰ
 δοκῆντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, ἕδ' αὐτὸν
 ἴσως

thio. Verum quid post illa consulis? quam me-
 dicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

29. A P O L. Patronum, Mome, si qua posse-
 mus illi adiungere alium de vehementibus illis,
 qui pro dignitate dicat, quaecumque iste exco-
 gitata illi subiecerit. M O M. Vere pro imberbi
 istuc dixisti, et qui paedagogo adhuc indigeat,
 patronum in philosophorum disputatione aditare,
 explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles:
 ac Damin ex sua persona et pro se loqui; alte-
 rum autem histrione utri, et seorsum illi in au-
 rem, quae videantur, subiicere, ac patronum
 deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse
 quae

ἴσως συνιέντα ὃ, τι ἀκέρσειε. ταῦτα πῶς ἐγέ-
λωσ ἂν εἶη τῷ πλήθει; ἀλλὰ τῆτο μὲν ἄλλως
ἐπινοήσομεν.

Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, (Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶ-
ναι, καὶ μισθὸς ἐκ ὀλίγης ἐπὶ τῷ τοιχῷ ἐξέ-
λεξας, ἄχρι τῆ καὶ πλίνθης χευσᾶς ποτε εἰλη-
φέναι) τί ἐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέ-
χνην, προειπὼν ἰπότερος τῶν σοφιστῶν κρατή-
σει λέγων; οἶσθα γὰρ περὶ τὸ ἀποβησόμενον,
μάντις ὢν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν
ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μή-
τε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κα-
σαλία ἐσίν; ΜΩΜ. Ὁρᾶς; ἀποδιδράσκεις τὸν
ἔλεγχον, ἐν τῷ γενῶ ἔχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὁ-
μωσ,

quae audiuit intellexerit. Ista quomodo non
risus erunt multitudini? Verum de illo quidem
aliter cogitabimus.

3C. At tu, praestantissime, dicis enim te va-
tem esse, et mercedes non paruas eo nomine ce-
pisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando ac-
ceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore ar-
tem, praedicens, vter Sophistarum dicendo su-
peraturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum
sit, cum diuinus sis. A P O L. Quomodo, Mo-
me, fieri potest, ut faciam talia, cum neque
tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, ne-
que fons fatidicus, qualis est Castalius. M O M.
Vides? fugis conuinci, in angusto deprehensus.
IVP.

μως, ὦ τέκνον, εἶπέ, καὶ μὴ παρὰσχῆς τῷ συ-
κοφάντῃ τέτρῳ ἄφορμᾶς διχβάλλειν καὶ χλευά-
ζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λι-
βανωτῷ κείμενα· ὡς· εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, σε-
ρησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν
ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ
τοιαῦτα ποιῆν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων
παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ἔτω γυμνὸς
ἐκείνων, καὶ ἄπλευρος πειράσομαι προειπεῖν ὅπο-
τέρη τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξεσθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμε-
τρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ
Ἄπολλον, καὶ μὴ συνηγόρησθε καὶ αὐτὰ ἢ ἑρμηνέως
δεόμενα. καὶ γὰρ ἐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν
ἐν Λυδίᾳ ἔψεται· ἀλλὰ οἶσθα περὶ ὅτε ἡ σκέ-
ψις.

IVP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori
isti obtentum calumniandi et irridendi tuas *divi-*
nationes, tamquam in tripode, et aqua, ac ture
positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa
careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Del-
phis aut Colophone talia facere ubi praesto mihi
sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. At-
tamen sic etiam, nudus illis et imparatus tentabo
praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis
autem, si non satis modulata dixerō. M O M.
Dic, verum dilucida modo Apollo, nec Patrono
atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec
enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in
Lydia: verum scis qua de re deliberetur. IVP.
Quid

ψις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε
 πρὸ τῆ χρησμῶ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χεῖρα
 τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερῆς, κόμη ἀ-
 νασοβρμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ἄλλως
 κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυστικά.

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλῃ τὸδε θεσφατον

Ἀπόλλωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐσχίσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μύθου ἑτεραλκεί

κλωγμῶ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα ἰο) καταπλήσσειν

ἐχέτλης.

Ἄλλ'

Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: et in vniuersum possessi hominis omnia, et horribilia, et mystica.

31. APOL. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguo clamore viri, verbisque petulci,

Multum hinc alternis crocitibus aera et inde,

Non sine lucentis stiuae terroribus, implent,

Curuo

IC. Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα] Ridiculus sit, si

quis se plane interpretari posse dicat, quae

Momus ipse obscuritatis nomine effuse ri-

det. Illa obscuritas ab hoc versu incipit.

Singu-

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπῖος γαμφώνυχος ἀκρίδα
μάρψῃ,

Δῆ

*Curio at ubi vultur comprehenderit ungue ci-
cadam:*

Tum

Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφῆς est densus, vt silua, vt fruges; κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, vniuscuiusque rei, vt corymbi plantarum, vt aplustria nauium; ἐχέτλην stiuam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet *Hesychius*. Igitur vel hic sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moueri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iouis in primis, anxietatem et sollicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα est absurda, et similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλην, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per μετάλεψιν pro ἀμάξῃ s. plastro illo caelesti, (vid II. Σ, 488.) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρίς potest alludere ad τεττιγοφορίαν Atheniensem, si, vt videtur, Timocles Atheniensis fuit: Damis autem comparari vulturi. Quorsum pertineant ὄξυβόαι, κλωγμός, κορώναι, ὄνοι, ἡμίονοι, et verba prope

Δὴ τότε λίσσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσι
κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κο-
ρύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τῆτο ἀνεκἀγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ
μὴν ἔ γελοῖα τὰ ἐν ποσί· παῦσαι κακὸδαμον,
ἀπεπνιγῆσαι ὑπὸ τῆ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς
δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ἔτω σαφεῖ καὶ προδήλω
τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκἔν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρ-
μητεύοις ἂν αὐτὸν ὃ, τι καὶ λέγοι. ΜΩΜ. Πά-
νυ πρόδηλα, ὥσε εἶδεν ἡμῖν Θεμιστοκλῆς δεήσει.
Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ἔτωσι διαρρήδην, γόητα
μὲν εἶναι τῆτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ
Δία,

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

IVP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum
ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix,
suffocaberis arisu. MOM. Et qui possim *desinere*,
Iupiter, super oraculo ita claro ac dilucido?
IVP. Ergo etiam nobis illud explicaueris, quid
sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque
nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte
dicit oraculum, hunc praestigiatores esse, nos
vero asinos clitellarios, ita me Iupiter, et mulos,
qui

prope omnia, nempe ad iniuriam et irrisio-
nem philosophorum; non est obscurum, si
quis velit attendere. *Gesner.*

Δία, καὶ ἡμίονος, τὰς πιθεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸν νῆν ἔχοντας.

· ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, ἐκ ὀκνήσω ἔμωσ τὰ δοκῆντά μοι εἶπεῖν. ὅπότεν γὰρ ἤδη συνελθόντες διαλέγωνται τηνικῶτα, ἦν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχη, ἐάσωμεν προχωρεῖν τὴν συχσίαν ὑπὲρ ἡμῶν· ἦν δέ τι ἕτεροῖού ἀποβαίνη, τότε ἤδη τὴν σοῖαν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, διασεΐσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κατάρατος ἂν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τῆτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπκλέσαι ἐνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν σοῖαν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναγεΐρω; καὶ πῶς ἂν τέτων

qui credamus illi, et neque tantum mentis quantum cicadas habere.

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superauerit, procedere sinam *institutam* pro nobis disputationem: si vero quid secius euenerit, tum iam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniiciam, ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod dixisti, et valde Boeoticum, perdere cum vno malo tot *homines*, et insuper totam porticum cum suo Marathone, et Miltiade, et Cynaegiro. Et quomodo

των συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν
 μεγίστην εἰς τὰς λόγους ὑπόθεσιν II) ἀφρημέ-
 νοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατόν ἴσως ἦν τι
 πράξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι,
 μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ
 τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.
 ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕ-
 δραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπρατ-
 τον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ
 νῦν

modo his vna pereuntibus in posterum orationem
 ornabunt oratores, maximo illo dicendi argu-
 mento priuati? Praeterea viuus quidem cum
 esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo au-
 tem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Par-
 cas solas posse talia, nos autem eorum esse ex-
 pertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram
 interficerem, Parcae illa per me faciebant? IVP.
 Omni-

II. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν] Ridiculum ar-
 gumentum, et simile illi, qui caput sibi ne
 praecideretur, deprecatus, illud caussabatur,
 se non habiturum, vbi pileum imponeret.
 Nempe deridet iusiurandum illud *Demosthe-
 nis*, Οὐ μὰ τὰς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύ-
 σαντας, quod expendit *Longinus* f. 16. vbi
 omnia, quae hic dici possent, *Viri docti*,
 praesertim *Tollius*. *Gesner*.

ἴδῃ ἢ τις ὑβρίζη εἰς ἐμέ, ἢ περισυλῶν μου τὸν
 νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοί-
 ραις πάλαι δεδωγμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;
 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἀκου-
 σον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ
 κωμικός ἔφη, ἀγροϊκός εἰμι, τὴν σκάφην, σκά-
 φην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐσι τὰ ὑμέτερα, μα-
 κρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ
 κνίσσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κατέμι εἰς τὸν ἄ-
 ἔην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ
 εἶδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφορευμέ-
 νων θερίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μαρτυς,
 Φασίν· ἀπέσπασας γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰ-
 πεῖν ὑποβέβλων.

Ἄλλα

Omnino. HERC. Et iam si quis contumeliosus
 in me sit, aut templum spoliando incum, aut
 euertenda statua, nisi Parcis olim ita decretum
 fuerit, illum non elidam? IVP. Nequaquam.
 HERC. Itaque audi, Iupiter, libere dicentem.
 Ego enim, vt ait Comicus, *sum rusticus: scā-
 rham voco simplex scārbam*. Si haec est vestra
 conditio, longum ego valere iussis vestris istis
 honoribus, et nidore, et victimarum sanguine,
 ad inferos descendo, vbi me, nudum si habeam
 arcum, umbrae certe interfectarum a me bellua-
 rum metuent. IVP. Euge, domesticus, ajunt,
 tellis! compendifecisti enim Damidi, ne illa dicat,
 cum ipse subiicias.

33. Sed

Ἄλλὰ τίς ὁ σπουδῆ προσίων οὗτός ἐστιν, ὁ
 χαλκοῦς, ὁ εὐγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀε-
 χύλος τὴν ἀνάδελσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ
 σὸς, ὦ Ἐρεμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγορᾶιος, ὁ
 παρὰ τὴν Ποικίλιν. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
 σμα, ἐσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαν-
 τοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δραμαῖος ἡμῖν ἀφίξαι;
 ἢ που τι ἐκ γῆς νεώτερον ἀναγγέλλεις; ERM.
 Ὑπέριμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυριάς τῆς σπεδῆς
 δεόμενον. ZEYΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο
 ἡμῶς ἐπανισάμενον κέληθεν. ERM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπο
 Πιττάμενος σέρνον τε καὶ μετάφρενον

Θώ-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens,
 ille acneus, ille lincamentis omnibus circum-
 circa pulchre et ad amussim factus, ille prisco
 more reuinctus comam? quin tuus frater, Mer-
 curi, forensis ille, iuxta Poecilen, pice enim
 oppletus est, qui quotidie exprimatur a statuariis.
 Quid, fili, sic curriculo ad nos venisti? Num-
 quid noui nobis de terra adfers? HERM. In-
 gens quiddam, Iupiter, et infinita diligentia
 dignum. IVP. Dic iam, num quid praeterea
 seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

*Statuariis modo pro more praebui
 Pice oblinendum pectus atque tergora.*

Li 2

Lorica

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι
 Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῆ τέχνη
 Σφραγίδα χαλκῆ πᾶσαν ἐντυπᾶμενος.
 Ὅρῶ δ' ὄχλον σείχοντα, καὶ τινὰς δύο
 Ὀχρούς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμά-
 των,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιζε, τρα-
 γῶδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖ-
 νό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτῆται αὐ-
 τοῖς ἢ ἔρις. ἘΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκρο-
 βολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδαίνοντες ἀλλή-
 λους, πόρρωθεν ποθεν λοιδορᾶμενοι. ΖΕΥΣ.
 Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοὶ; ἢ
 ἀκροᾶ-

*Loricæ corpori tenax, risum mouens,
 Afficta iam pendebat arte simia,
 Signum velut totius aeris exprimens.
 Turbam venire cerno, et inter banc duo
 Clamosos, pallidos, pugiles sophistarum,
 Daminque et —*

I V P. Desine, optime Hermagora, tragoedias
 agere. Noui enim, quos dicis. At illud mihi
 dic, an diu commissa est illis pugna? HERM.
 Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
 dis petentes se inuicem, conuiciis e longinquo
 iactandis. I V P. Quid ergo iam faciendum super-
 est,

ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὡς ἄφαι-
ρείτωσαν αἱ Ὠραὶ τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπά-
γεσσι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας
τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόα-
σιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ἔτος ἔ πά-
νυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος
γούν ἐστιν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνασό-
μενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχόμε-
θα ὑπὲρ αὐτῶ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύ-
θηται.

TIM.

est, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus?
Quare iam remoueant Horae obicem reductisque
nubibus portas caeli pandant.

34. Hercules! quanta turba auditum conue-
nit. At iste Timocles non valde mihi placet con-
tremiscens et perturbatus: corrumpet iste omnia
hodie: apparet enim, illum neque contra Dami-
dem ausurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Ii 3

35. TIM.

- TIM. Τί Φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὸς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκρίναί μοι, ὦ τινι λόγῳ ἐπίσθης εἶναι αὐτῆς. TIM. Οὐ-
μενουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιχρὲ, ἀποκρίναί. ΔΑΜ. Οὐμενουν, ἀλλὰ σὺ. ΖΕΤΣ. Ταυτὶ μὲν πα-
ραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἀμεινον, καὶ εὐφρονέτερον
τραχύνεται. εἴγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπίχει τῶν
βλασφημιῶν, ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος,
ὡς τὰ γὰρ ἄλλα ἰχθύων σε ἀποφανεῖ ἐπισομί-
ζωι. TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν
ἀποκρινάμην σοι πρότερον. ΔΑΜ. Οἰκοῦν, ὦ
Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τῆτά γε,
ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἀνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

TIM.

35. TIM. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, responde. DAM. Non inquam. Sed tu. IVP. Huc usque multo noster melius et vocalius exasperatur. Euge Timocles: ingere conuicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondeo. DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM.

TIM. Εὖ λέγεις, εἶπέ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. TIM. Τί φῆς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἢ τῶν ὄλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὐ. TIM. Πάντα δὲ εἰκῆ φέρεται ἀλέγω τῆ φορᾶ; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Εἴτ' ἀνθρώποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἷ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασι με πάλαι ἀκούοντες,

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo execrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sanc. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio vniuersorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? vt qui nihil in me grauius consuluerint, olim licet audierint,

ΟΝΤΕΣ, Εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετῴσσι ποτὲ χρόνῳ ὑσερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥσε οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὧν ἐπιουρκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὄρω ἢν τινὰ ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἐαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σέ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανόν

dierint, modo audiant. ΤΙΜ. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, et aliquando te suo olim tempore vlciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, vt ais, negotia sustineant, et res huius vniuersi, infinitas numero, administrant? Itaque necdum te vlti sunt ob perpetua tua periuria, et reliqua, *quae taceo*, ne et ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem prouidentiae suae maiorem possint edere, quam malum te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas*

νὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἶποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαμ ἐγὼ ἐπέθουν ἀκοῦσά σου, ὅπως ἐπίσθης οἶεσθαι προνοεῖν τοὺς θεοὺς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἐπεισεν, ὃ ἥλιος αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταυτὰ, καὶ ὦρα τρεπόμενα, καὶ φυτὰ φύομενα, καὶ ζῶα γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὡς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ

Heroas crimine purōs. Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, et eodem modo luna, et tempestatum vices, et plantarum satus, et generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam

I i 5 face-

καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τὰλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτὸ περὶ τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάξεις. οὐδέπω γὰρ δήλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐσι τὰ γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὲν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάξεις τὴν ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοὶ μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐσι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπανοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοίας διατάττε-

facere possint: haec, et alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, pro argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter et eodem modo consistent. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti et laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse,

τάττεσθαι 12) αὐτῶν ἕκασον. ὡσεὶ κατὰ τὸν κωμικόν, Τετὶ μὲν ὑπομύχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε·

TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ἔμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναί γάρ μοι· "Ὀμηρὸς σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητῆς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM. Οὐκοῦν ἐκείνω ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθόν "Ὀμηρον γενέσθαι, πάντες

esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Et enim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poeta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poetam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi

12. Διατάττεσθαι] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iubebant, et melius videtur; versionem Gesneri non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. Reitz.

πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἐκείνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλειν αὐτοῖς οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις τε κατάδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἄταρ ἠδέως ἂν ἀκούσαιμι εἰς τισι μάλιχα ἐπέισθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ θυγάτηρ; καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων
τῆ

tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poetam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, et personant fabulis, et in uniuersum iucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Ioue dicit, insidias illi fecisse ut ligarent, filiam, et fratrem, et uxorem? et nisi Briareum aduocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Iupiter optimus. Pro quo etiam

τῆ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἔξαπατῶ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἔνειρὸν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὄρῳς; ἀδύνατοι γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβالόντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλισα εἰς τὴν πίσιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτά τὸν Ἄρηνα αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμιξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρηνα καταγωνίζεσθαι, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμα, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέση σῶκος ἐριού-

iam beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achiuorum multi perirent. Vides? non poterat nempe iaculo fulmine ipsum comburere Agamemnonem, vt non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerua instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se inuicem. Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, et Minerua quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam*

αε

ἑριούνης Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι
πιθανά ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἠγα-
νάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐρίσιν ὑπὸ τοῦ Οἰ-
νέως. καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυῖ, καὶ
ἀνυπόστατον τὴν ἀλικήν, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χῶ-
ραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὀ-
μηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκαν, ὦ θεοί, ἀνεβόη-
σε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ'
ἡμέτερος, ἀπορρυμείω ἔοικε· δέδιε γοῦν, καὶ
ὑποτρέμει, καὶ ὄγλος ἐστὶν ἀπορρέψων τὴν ἀ-
σπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδύς ἀποδρά-
σεται. ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ
λέγειν

*at contra stetit utilium dator Hermes. Aut istaec
de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aè-
gre fert et indignatur, se non vocatam ab Oeneo
ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili
magnitudine, et robore cui resistere nihil posset,
in regionem illius immittit. Num quid ergo
talìa dicens Homerus tibi persuasit?*

41. IVP. Hem! quanto, o Dii, clamore mul-
tudo laudavit Damin. At noster desperare vi-
detur, metuit enim, et aliquantum tremit, et
apparet abicèturum esse clypeum: et iam circum-
spicit, qua se subducens queat aufugere. TIM.
Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur
dicere,

λέγειν τι ὑγιές, ὅποτεν αὐτοὺς ἀναβιβασάμε-
 νος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνύη σώζον-
 τας μὲν τοὺς χρησοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς ποιη-
 ροὺς δὲ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρέπον-
 τας; Δ Α Μ. Ἄλλ', ὦ γειναιότατε Φιλοσό-
 Φων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τρα-
 γῶδοι πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερων,
 ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον,
 ἠγεῖσθαί σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα
 τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς
 ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρί-
 δας, καὶ προγασερίδια 13), καὶ σωματία, καὶ
 τᾶλλ',

dicere, cum Deos ipsos in scenam productos o-
 stendit, vt seruant bonos inter Heroas, malos
 vero et impietatem, qualis tua est, obterunt?
 D A M. Sed o generosissime philosophorum, Ti-
 mocles, si, haec dum agunt, persuasere tibi
 Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum,
 et Aristodemum, et Satyrum, putare te Deos
 esse tunc, aut ipsas Deorum personas, et cothur-
 nos, et talares togas, et chlamydes, et manicas,
 et ventralia, et thoraces, et alia quibus illi tra-
 goe-

13. Προγασερίδια] Cum προγάσωρ sit, cui
 venter prominet, possis προγασερίδια putare
 pulvillos assumulando ventri prominulo apta.
 Sed etiam possit vestis esse ante ventrem sus-
 pendi solita etc. Gesner.

τᾶλλ', οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγωδίαν,
 ἔπερ καὶ γελοϊστάτον οἶμα. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν
 ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς
 χρείας τῶν ὀρχημάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει,
 ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὀρεῶς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον' αἰθέρα,
 Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγιά-
 λαις,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἠγᾶ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅσις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λέγω κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

goediam ornant, quod quidem maxime ridicu-
 lum arbitror. Alioqui vbi pro se Euripides, ni-
 hil vrgente fabularum necessitate, quae sibi vi-
 deantur dicit, audias ipsum tunc libere pronun-
 ciantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

*Terra: hoc putato Numen, hunc perbibe Io-
 vem.*

et rursus,

O Iupiter, quicumque demum es Iupiter;

Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

et similia.

42. TIM.

T I M. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. Δ A M. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἂν, ὡς γε εἰδέν βέλβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσιν, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκη θύοντες, καὶ Θραῦκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι, Φρύγες δὲ Μήνη, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, 14) καὶ Ἀσσύριοι

42. T I M. Igitur omnes homines et populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognouerit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, et alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, et Zamolxidi Thraces, qui fugitiuus e Samo, ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; et Diei Aethiopes; et Cyllenii Phaneti; et Assyrii

14. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non diximus. Dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. Luc. Op. T. V. K k c. 16.

σύριοι περισερῶ, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δέ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμυον καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνόκεφαλος, ἢ αἰλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὤμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέραις οἰκῶσιν, ἄτερος· καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτρονον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεράμεον, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλωσ ἐσὶν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. Οὐκ ἔλε-

rui columbae; et Persae igni; et aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; priuatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; et aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: et insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; et aliis caput dimidiatum, et aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher Timocles? M O M. Nonne prae-

c. 16. seruatis, itemque aliis, quos debemus' *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. De *Phanete* omnia *Eschenbachius* in *Epigene*. *Gesner.*

ἔλεγεν, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἤξειν εἰς τοῦμοι
 Φαιές, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι; ΖΕΥΣ.
 Ἐλεγεσ, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμασ ὀρθῶσ, καὶ
 ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτά, ἢν
 τὸν ἐν προσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

TIM. Ἄλλ', ὦ θεοῖσ ἐχθρὲ σὺ, τὲσ χρη-
 σμῶσ καὶ προαγορεύσεισ τῶν ἐσομένων, τίνοσ
 ἔργον ἀν εἶποισ, ἢ θεῶν καὶ τῆσ προνοίας τῆσ
 ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄρισε, περὶ
 τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαι σε, τίνοσ αὐτῶν
 μάλιστα μεμνηῆσθαι ἀξιοῖσ; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῶ
 Λυδῶ ὁ Πύθιοσ ἔχρησεν; ὃσ ἀκριβῶσ ἀμφή-
 κησ ἦν καὶ διπρόσωποσ, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν
 ἐνιοί,

praedicebam, Dii, futurum, vt proferrentur in
 lucem haec omnia, et accurate examinarentur?
 IVP. Praedixisti, Mome, et recte nos reprehendi-
 disti; ac studebo corrigere ista, modo praesens
 periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula,
 et praedictiones futurorum, cuius opus dixeris,
 nisi Deorum illorumque providentiae? DAM.
 Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo
 te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri?
 num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod
 exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales
 Kk 2 sunt

ἔνιαι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ· ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτῆ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τῆτο ἔπος ἐπρίατο. Μ Ω Μ. Αὐτὰ που, ὦ θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιχα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῶν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ· κατελθὼν πρὸς ταῦτα. Ζ Ε Τ Σ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ τῶν ἐπιτιμῶν.

TIM. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆρις Δάμι, μιονονουχί τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ

sunt Hermarum quidam, duplices, et vtrunque similes, ad quancumque illorum te partem convertas? Aut vtrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissoluet? Atqui non paucis talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Vbi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina. IVP. Enecas tu nos, Mome, importunitis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua euer-

τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ
 πάντας ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις. τί
 γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμια-
 μάτων καὶ εὐωδίας μεσσί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύ-
 ροις τῆς Ἀρτέμιδος ἠδέως ἀν' ἐπέϊδον ἐκ βά-
 θρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν
 τοιαῦτα ἢ παρ' ἑνός εὐωχουμένη ἔχαιρέ. ΖΕΥΣ.
 Τουτί πρόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
 ὡς δαιμόνων ἔθενός ἀνὴρ φεΐδεται, ἀλλ' ἐξ
 ἀμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅς' αἴτιος, ὅσε καὶ οὐκί.
 ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἀν', ὦ Ζεῦ, τοὺς
 ἀναιτίους εὐροῖς ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προῖων
 ὁ ἀνθρώπος ἄψεται καὶ τῶν κορυφαίων πινός.

TIM.

euertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia
 equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab
 iis fiat, si suffitus et boni odoris plena sint? Sed
 illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fun-
 damentis in caput euersa, in quibus talibus epu-
 lis virgo illa gauisa est. IVP. Vnde nobis inui-
 ctum istud malum insonat? vt nulli Deorum vir
 parcit! sed *tanquam* e plauastro confidenter male-
 dicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Iupiter inueneris in-
 ter nos insontes. Et forte progressus homo tan-
 get etiam summorum quendam.

Kk 3

45. TIM.

ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλης; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστὶ, σὺ ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφίγμένος· ἐπεὶ οἳ γε ἐκ Κρήτης ἔχοντες ἄλλα ἡμῖν δεικνύοντα, τάφον τινα καὶ θύρας δεικνύουσαν, καὶ σήλην ἐφεσάνασι δηλῶσαν ὡς οὐκέτι βροντῆσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλασι. ΜΩΜ. τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα τὸν ἄνθρωπον. τί δ' αὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρῆν χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ

45. TIM. Neque tonantem ipsum Iouem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Vtrum vero Iupiter fit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, et columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iouem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Iupiter, expalluisti nobis, et dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, et eiusmodi homunciones contemnere. IVP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum

οὐχ ἄρα, ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμέ-
νοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς
ἀναδησάμενος τῶν ὠτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ.
Ἄλλα σὺ ἐπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσης, σειρὴν
χρυσεῖην καθεῖς, ἅπαντας αὐτὰς

Αὐτῆκεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῆ τε θαλάσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρχατε, πέπλευκας
ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμό-
κλεις. TIM. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ἔνε-
μος ἐμπίπτων τῇ ὀφόνῃ, καὶ ἐμπιπλάς τὰ
ἀνάτια, ἢ οἱ ἐρέττοντες; 15) ἐκυβέρνα δὲ εἰς
ΤΙΣ

ipsum audiant, et quam illius persuasionibus
contra nos occupati sint? abducatque illos auri-
bus deuinctos Damis? MOM. At tu, cum vo-
lueris, Iupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc et cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an
aliquando nauigasti? DAM. Et saepe, Timo-
cles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in
lintheum irruens, et implens vela, *magis* quam
remigantes? gubernabat autem quidam governa-
culo

K k 4

culo

15. "Ἡ οἱ ἐρέττοντες] Omissa ante ἢ vox μάλ-
λον. Vid. ad Iun. Conf. c. 7. Gesner.

τις ἔφεσως, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀνηγεμάνευτον φέρεσθαι; ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προσάττοντα τοῖς ναῦταις, ἀλυσιτελές δὲ ἔδὲ ἄλογον ἔδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ δὲ σὸς ἔτος κυβερ-

euo admotus, nauemque seruauit. DAM. Sane. TIM. Tum nauis quidem non nauigasset nisi esset gubernata: hoc uniuersum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? IVP. Euge prudenter ista Timocles, et valide *disputas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, et ante tempus parare se, et imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat nauis, quod non omnino utile et necessarium ipsis esset ad nauigationem. At tuus iste gubernator,

κυβερνήτης, ἐν τῇ μεγάλῃ ταῦτη νηϊ ἐφεσά-
 ναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐ-
 λόγως, εἰδὲ κατὰ τὴν ἀξίαν διατάττουσιν·
 ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, 16) εἰ τύχοι, εἰς τὴν
 πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν
 πρῶραν 17) ἀμφοτέρω· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ
 ἄγκυ-

nator, quem magnae praesse naui postulas, et
 socii illius nautae, nihil ratione neque pro di-
 gnitate constituent. Sed protonus forte funis
 ad puppim tentus est, pedesque ad proram. utri-
 que: et ancorae interdum aureae, chenisus au-

Kk 5 tem

16. Ὁ μὲν πρότονος] Προτόνος et πρότονα ex-
 plicant *Homeri Interpretes* ad Il. A, 434. et Od.
 B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a
 carchesio hinc in proram, hinc in puppim
 tentos. Sed in ea, quae hic describitur na-
 vi, πρότονος vim nominis sui seruare de-
 bet, et funis esse versus proram s. antero-
 rem naui partem tentus, cuius ope eriga-
 tur demissus antea malus, qui renitatur, ne
 versus puppim recidere malus possit: nam
 ne a ventis versus proram queat deiici, satis
 impedit reliqua constructio. *Gesner.*

17. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῶραν] Nempe πό-
 δες h. e. funes, quibus imum latus veli ex
 utroque angulo ad nauem alligabatur, de-
 bebant

ἀγκυρα ἐνίστε, ὁ χηνίσκος δὲ μολιβδῆς· καὶ
τὰ μὲν ὑφάλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς
νεῶς ἀμορφα.

Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν
ἀργὸν καὶ ἀτεχνόν, καὶ ἀτολμόν πρὸς τὰ ἔργα,
διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην. 18) τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆ-

tem plumbeus; et picta, quae mari demergun-
tur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipsos vero nautas videas alium qui-
dem pigrum atque inertem, et ad opera susci-
pienda timidum, dimidiae esse vel tertiae parti
navis praefectum: alium vero ad natandum stre-
nuum,

bebant, ut ventis ferentibus reniterentur,
tenti necessario esse versus puppim. *Gesner.*

18. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex con-
trario appareat, hic non tam de stipendio,
et commodis, quam de munere et honore
agi: malui hoc sequi, quod et scholia ad
h. l. primum ponunt, et e *Suida* probari
potest, et confirmatur ex *Aeliani* *Tacticis*,
apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνω-
μοτίας diuiditur, deinde dicitur p. 21. τὰς
δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγέ-
μενον τῶν διμοιρίτην καλεῖσι. Hoc certe
apparet, praefecturae cuiusdam nomen, apud
Aelia-

λυμβῆσά τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀνά-
 πηδῆσαι ῥάδιον· καὶ εἰδότε τῶν χρησίμων ἑκά-
 στα, ἴμόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσηταγμένον. τὰ
 δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις, μασιγίαν μὲν
 τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερνήτην καθή-
 μενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον,
 ἢ πατραλσίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον,
 καὶ τὰ ἄλλα τῆς νεῶς κατελιχφόρα· χαρίεν-
 τας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῶ τοῦ σκάφους σενοχω-
 ρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρῶ-
 νων πατούμενους. ἐνιόησον γοῦν, ἕπως Σω-
 κράτης μὲν καὶ Ἀριστίδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων,

num, ad exsiliendum in antennas agilem, et
 vtilium omnium scientem, solum exhaurire sci-
 ziam iussum: eandemque inter vectores esse ra-
 tionem: furciferum quendam, primo loco apud
 gubernatorem assidere et coli; aliumque cinae-
 dum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra re-
 liquos honorari; et summa navis occupare: ho-
 nestos autem multos in angulo navis confectos
 ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari.
 Cogita enim, quomodo Socrates et Aristides na-
 vigauerint, et Phocion, qui, neque alimentorum
 satis

Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam com-
 modi. *Gesner.*

ἔδὲ τὰ ἀλφίτα διαρκῆ ἔχοντες, ἔδὲ ἀποτεῖναι
 τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σκευῶν
 παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλ-
 λίας, καὶ Μειόϊας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐν-
 τρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοῖς καταπτύον-
 τες. 19)

Τοι-

satis habuerint, neque extendere pedes nudis in
 tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis
 contra bonis fuerint Callias, et Midias, et Sar-
 danapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant,
 despuentes.

19. Ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν κα-
 ταπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπὲρ
 αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi et
 delicatuli eos, qui se maiores erant, contu-
 meliose habuerunt? Immo eos, qui sibi
 subiecti erant (quod ad Sardanapalum maxi-
 me referendum) contumeliis insolenter pro-
 culcarunt. *Iensius.*

Ἐπὲρ αὐτῶν] Ἐπὲρ αὐτῶν legendum videtur.
Guietus.

Ἐπὲρ αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὲρ pro ὑπὲρ ex
 duobus Codd. recipere, quod *Iensii* et *Gui-
 etii* coniecturam confirmat, et ad sensum re-
 quiritur: nam et si ὑπὲρ αὐτοῖς, quod ad or-
 thographiam quoque cum *Iensio* hic fere
 praefertem, satius tamen duxi codicis scri-
 pturam sequi, quae sensum reddit sanum.

Et

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηϊ σου γίνεταί, ὦ σοφώ-
 τατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαί μύρια,
 εἰ

49. Talia tua in nauī fiunt, Timocles, vir sa-
 pientissime, ac propterea naufragia mille. Si
 quis

Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτῶν, ab Gesnero
 conuersum, et multum se praestantiores viros
 despuentes, primo adspectu probum videa-
 tur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc
 significatu occurrat; tamen rem propius in-
 tuenti patebit, quanto potior sit lectio resti-
 tuta. Quem enim, quaeso, supra se habe-
 bat Sardanapalus similesque tyranni? anne
 vero simplex et vera est narratio, eum omnes
 subditos contumeliose tractasse, iisque in-
 sultasse? Demus tamen, quod negari non
 potest, eum etiam viris se melioribus insul-
 tasse; At hoc ipsum iam non excluditur;
 nam inter dignitate inferiores etiam erant
 meliores. Contemserit praefectum Arbaetum
 Sardanapalus, se meliorem (vid. *Iustin.* I, 2.)
 ambigue tamen nimis eius virtus eo signi-
 ficaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον dicere-
 tur; quare quod planum est et verum prae-
 ferendo peccare, quam coacta, ut videban-
 tur, dare malui. Lector autem vulgatam
 potiore existimans eam retinere poterit.
 Est vulgatae aliquid praesidii in verbis prae-
 missis χαριέντας πολλὰς — ὑπὸ χειρῶν
 πατα-

οὐ δέ τις κυβερνήτης ἐφ' ἑσῶς ἐώρα καὶ διστάτ-
 τεν ἕκασκ, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἷ τι-
 νες οἱ χρηστοί, καὶ οἷ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμ-
 πλεόντων, ἔπειτα ἕκαστω κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ
 προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε τὴν ἀμεί-
 νω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω
 δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔσιν, ἔς ἀμείνους
 καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν· καὶ τῶν ναυτῶν
 ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητῆς 20) ἀπεδέ-

δεικτ

quis vero gubernator adstans videret et constitue-
 ret singula; primo quidem non ignoraret; qui
 boni, quique mali inter nauigantes; deinde uni-
 cuique pro dignitate; quae illi conueniunt; tri-
 bueret, locumque meliorem melioribus apud se
 supra; inferioremque deterioribus; et conuicto-
 res quosdam ex melioribus consiliariosque face-
 ret; atque inter nautas promptus ille aut proram
 cura-

παταμένως, quibus similiter conqueritur
 praestantiores ab inferioribus ludibrio habe-
 ri; sed melius Sardanapalus iam dicitur eo-
 dem more, quo superiores in nauī collocati,
 (licet indigni) insultant inferioribus dignio-
 ribus, despuere in infra se positos, (licet et
 ii reuera sint digniores) adeoque vel resti-
 tuta lectio sic adcuratius cohaeret cum praec-
 missis; ad quae certe haec sunt aptanda. R.

20. Πρῶρας ἐπιμελητῆς] Πρωρεὺς hic vulgo
 audic-

δεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων 21), ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίειτ' ἄν τῷ καλωδίῳ πεντάκις! τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὡσε σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, καὶ τοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίσιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iubetur: contra iste piger et omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi nauis comparatio, vir optime, ne euertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

50. ΜΟΜ. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis inuehitur.

audiebat. Ἐτ. XIV. Gubernatori dignitate, vt inter nautas proximus. Famulum gubernatoris vocat Xenoph. Οἰκονομ. Post hunc τοίχου ἄρχων, de cuius officio disceptatur. Vide Plut. 1458. initio fere vitae Agidis, et Xenoph. Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμῶν ἦ, εἴχ' ὄρατε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἐνεκα χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶτα, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρῶτη. du Soul.

21. Τοίχου ἄρχων]. Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide Suidam voce Τοίχαρχος. Kuster. Luc. Op. T. V. Ll

ρεται. ΖΕΥΣ. Ὁρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰ
κάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπι-
νοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέ-
ραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπ-
αντλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῶς τὸ παράδειγ-
μα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι; ἀκουσον
δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἀγκυραν, καὶ ἦν σὺδεμιᾶ
μηχανῇ ἀπορρήξεις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα
καὶ ἐρεῖ; ΤΙΜ. Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦ-
τα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πη αὐτὰ δυνατὸν σοι
περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βῶμοι, εἰσὶ καὶ θεοί·
ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βῶμοι, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί
πρὸς ταῦτα φῆς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω
εἰς κόρον, ἀπεκρινεῖμαί σοι. ΤΙΜ. Ἄλλ' ἔοι-
κας

hitur. IVP. Recte coniecicis, Mome. At hic Ti-
mocles firmum nihil excogitat; verum communia
ista et quotidiana, aliud post aliud, quae tamen
facile euertantur omnia, effundit.

51. ΤΙΜ. Quandoquidem igitur navis tibi
comparatio non satis valida visa est, audi iam sa-
cram, aiunt, ancoram, quam nulla machina
abrumpas. IVP. Quid tandem dicet? ΤΙΜ.
Videas enim, an consequentia colligam ista, et
si qua euertere illa possis: si enim sunt altaria,
sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam
Dii. Quid ad haec dicis? ΔΑΜ. Cum primum
satis risero, tibi respondebo. ΤΙΜ. Sed videris
non

κας ἐδὲ πᾶύσεσθαι γελῶν, εἶπε δὲ ὁμῶς ὄπη
 σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ.
 Ὅτι ἐκταίσθαι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμε-
 νός σε τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν ἔσαν. τὸ
 γὰρ εἶναι θεός, τῷ βωμῶς εἶναι αὐνδῆσας, ἰ-
 σχυρὸν οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον.
 ὥσε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τέττε φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱε-
 ρώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττησθαι προαπιῶν;

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ
 ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τῶς βωμῶς ἡμῖν κα-
 ταπέφευγας. ὥσε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν,
 ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε
 τῶν βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ τέτων ἐρίζοιμεν.

TIM.

non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi
 parte ridiculum visum sit, quod dixi. D A M.
 Quod non sentis a tenui te filo suspendisse anco-
 ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud,
 Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse,
 putas firinum ex his te funem fecisse. Quando
 igitur negas quidquam te his habere sanctius
 quod dicas, iam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum
 prior discedas? DAM. Recte, Timocles. Tu
 enim vt illi, quibus vis ab aliis infertur, ad alta-
 ria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam
 sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa altaria
 libatione interposita facere, nos non amplius de
 hisce rebus tecum velle contendere. TIM. Ca-

ΤΙΜ. Εἰρωνεύη ταῦτα πρὸς ἐμὲ τυμβωρύχε, 22) καὶ μιὰρῆ, καὶ κατὰπτυσε, καὶ κλασιγία, καὶ κάθαρμα. ἔ γὰρ ἴσμεν ἔ τιος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σε ἐπορνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μαιράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναίσχυντότατε. μὴ φεῦγε δ' ἔν, ἕως καὶ παρ' ἐμῆ πληγῆς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γὰρ σε τέτω τῷ ὄσρῳ ἀποθραύσω, παμαίανρον ἔντα.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἀπίσιν, ὁ δ' ἀκολαθεῖ λειδορῆμενος, ἔ φέρων κατατρυφῶν

villaris ista ad me sepulcrorum effossor, et impure, et despuende, et verbero, et purgamentum. Nonne enim scimus quo sis patre natus, vt meretriciam mater tua vitam egerit, vt etiam fratrem interfeceris, et adulter sis, et pueros corrumpas, heluo, et impudentissime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

53. IVP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insul-

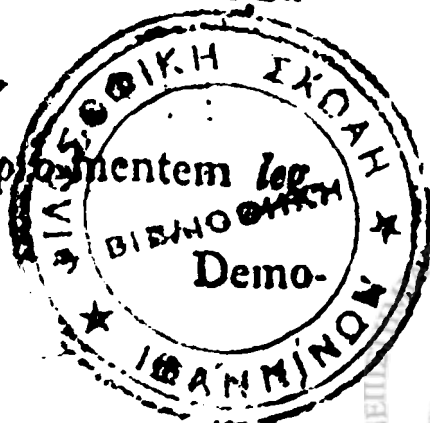
22. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, et *Aristoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατὴρ τυμβωρύχος. *Reiss.*

τα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάξεν αὐτὸν τῷ
κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν... ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν
ἐπὶ τέτοις; EPM. Ὁρθῶς ἐκείνῳ μοι ὁ κωμι-
κὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν,
ἂν μὴ προσπίῃ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν,
εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίᾶ-
σι; πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τάναντία γιγνώσκοντες,
πλείεις Ἑλλήνων, ἢ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ,
βαρβαροὶ τε πάντες. ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ὦ Ἐρμῆ,
τὸ τῷ Δαρείῳ πάντῳ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν
ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ· ὥστε καὶ αὐτὸς ἐβελόμην ἂν ἓνα
τοιῶτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυ-
ρίας μοι Βαβυλωνίας ὑπάρχειν.

insultare sibi Damin: et videtur caput illi per-
cussurus tegula. At nos quid facimus post haec?
MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comi-
cus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ec-
quod enim ingens malum, si pauci homines per-
suasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt,
qui contraria sentiant: plures Graecorum, mul-
titude populi, atque faex vulgi, omnesque bar-
bari. IVP. Verum, Mercuri, Darii illud oppi-
do praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Ita-
que et ipse malim vnum talem habere qualem
Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Ba-
bylones esse.

p. 415. in Not. lin. 2. a fine p[ro]mentem leg
mentionem.

D emonacis vita	I
Amores (non videntur Luciani)	38
Imagines	133
Pro imaginibus	168
Toxaris, siue Amicitia	207
Lucius, siue Asinus	317
Iupiter Confutatus	420
Iupiter Tragoedus	446

L I P S I A E

EX OFFICINA SOMMERIA.

